

Злодійка, яка постукала біді в двері

Амра Тетіс -- 3

Майкл МакКланг

Переклад з англійської -- полігНОТ

<https://www.facebook.com/pg/PoligNOT>

Заходьте на мою сторінку на Facebook і підписуйтеся, щоб довідуватися про нові переклади.

телеграм канал ПОЛІГНОТ -- <https://t.me/POLIGNOT>

*Абанон тримає Клинок, що Ненависть Шепоче,
Моранос – Кинджал Пристрасті,*

*Нінкаші стискає Клинок Люті непевно,
Яким вона пронизала серце свого шаленого пана.*

*Гелетія стискає Ніж званий Зуб Зими,
Вісіні тримає Клинок, що Поневолює і Засліпляє,
Густ б'ється кинджалом, що Бозна-де Вдаряє,
І лихо спіткає душу, яку він знайде.*

*Калара гострить Ніж, що Розсікає Ніч,
Нещадна Ксит має Кинджал, що Душі Краде;
Вісім Клинків у Богині, і один
З восьми...*

Ніж
Його не мучила нетерплячка.

Він існував більше ніж тисячу років. Його створили з єдиною метою. Після тисячолітнього очікування на відповідні умови, тоді століття таємних, обережних маніпуляцій, і врешті двадцяти років відкритого втручання в справи смертних, він майже досягнув своєї мети.

Ніж, що Розсікає Ніч спровокував дві війни, разом з чумою, голодом і стражданнями, які вони принесли. Він був відповідальним за десятки тисяч смертей.

Його не мучила нетерплячка, і його не мучили докори сумління.

Ніж вміло направив події, щоб справити, що сотні, можливо тисячі, біженців, в основному сиріт війни, втечуть в Белларіус, в надії, що Місто на Горі дасть притулок від божевілля, яке коїлося на півдні. Ця надія виявилася більше ніж примарною. Ніж про це подбав.

Ножа не мучила совість. У нього була мета, страхітливий розум і безмежна сила.

Зацікавлено Ніж спостерігав за дітьми, що заповнили місто, і не діставши допомоги, розчавлені під вагою злиднів, розпачу і голоду, перетворилися в дрібних злодюжок, тоді в підступних злочинців, врешті – майже всі – в холоднокривних вбивців. Але найуважніше він спостерігав за жменькою, яка перетворилася в досконалих *бійців*. Звісно, тих, хто помер ніхто не оплакував, хоча Ніж пам'ятав їх. Ніж пам'ятав усе.

Це повинні були бути діти, принаймні так встановив Ніж кілька століть тому. Просто дорослі не були достатньо податливими. А Ножу потрібно було сформувавши особистість з особливим набором рис.

Когось кмітливого.

Когось з майже нелюдською волею вижити. Когось хто викликав довіру, а навіть любов.

Когось здатного наперекір всьому перемагати в розпачливих, брутальних ситуаціях.

Когось, кого за певних обставин, шляхом маніпуляцій можна змусити робити те, що потрібно Ножу.

І цей хтось повинен бути жінкою.

Ножа, що Розсікає Ніч не мучила нетерплячка чи більшість інших основних людських емоцій. Але він знав що таке задоволення і передчуття. Він відчував їх, коли привів у рух останній цикл жахливих подій.

Він майже досягнув своєї мети.

Розділ 1

У Ніч Халфи, одну з найбурхливіших святкових ночей Люсерніса, хтось прислав мені голову Борольда в кедровій коробці.

Я була сама вдома, насолоджувалася келихом червоного Гол-Шена і перечитувала епічну і кумедну “Залізу Відьму” Дюббука, коли хтось постукав у двері. Спочатку я знехтувала стуком, впевнена, що це п'яна компанія ходить і виспіває серенади перед великими будинками на Променаді в надії на святкову щедрість. Тоді, хто б це не був, знайшов шнур дзвінка і почав смикати. І смикати. І смикати.

Я зітхнула і попленталася відчиняти двері, проклинаючи всіх п'яничок і не вперше запитуючи себе, чи не було б краще, якби ми з Хольгреном найняли якусь прислугу. Це мені заманулося жити у великому будинку на Променаді. Мені навіть на думку не спало, скільки зусиль потрібно буде потратити, щоб утримувати навіть невеличкий особняк в більш-менш пристойному стані. Його збудували з гадкою про обслуговуючий персонал, а по ньому тинялися тільки ми з Хольгреном. Інколи я почувалася, як сквотер у своєму власному домі. Переважно, це було тоді, коли на мене з презирством дивилися сусіди.

Так чи інакше, Хольгрену було байдуже, але в мене викликала огиду сама думка про покоївку чи слугу. Гадаю, я надто часто бачила,

як мати мила підлогу, по якій їй інакше не дозволили б ходити, прала, перелицьовувала і вишивала надто багато одягу, якого вона ніколи не могла собі дозволити носити. І я бачила, як батько пропивав ті копійки, що вона заробляла, а це повернуло мої думки до п'яних дурнів під дверима. В мене виникло раптове, сильне бажання відрізати шнур дзвінка і обмотати його навколо чийогось горла.

Але коли я відчинила двері, перед мною стояла не компанія п'яних від вина менестрелів. Це був моряк, судячи по його пошарпаному бушлату і поношених парусинових штанях – з торговельного судна. Під пахвою він тримав дерев'яну коробку.

-- То Ви Амра Тетіс? – запитав він з виразним Белларіанським акцентом.

-- Чого тобі?

-- Ось, приніс Вам, -- він простягнув мені коробку. – Якщо Ви Амра Тетіс.

-- Що це? Хто тобі це дав?

-- Як то, що це? Це коробка, хіба ні? І я не знаю, як звуть високого чувака, що дав мені її. Він сказав тільки віддати коробку Амрі Тетіс, що живе біля Драконових воріт. Та все одно, знайти Вас було не просто.

-- Як він виглядав?

-- Бог його зна, прошу пані. Він був закутаний в чорний як ніч плащ, а я може краплину перебрав.

-- І ти прибув з Белларіуса?

-- Я обійшов усе Драконове море, прошу пані, вже повірте, але саме в Белларіусі мені дали коробку, щоб передати Вам. То будете брати? – він глянув через плече на освітлений ліхтарями, галасливий натовп, що похитуючись блукав туди-сюди по Променаду, йому аж кортіло провести свою відпустку на вулиці, а не під моїми дверима. Я його розуміла. Вино і пиво текли рікою, а гуляки, як чоловіки, так і жінки, зовсім втратили сором і здоровий глузд. Багато хто також втратив важливі частини свого одягу, хоча всі, кого я бачила, мали на собі якусь маску.

-- Гаразд, -- сказала я, швидше до себе, ніж до нього. Я не народилася від природи підозріливою, але доволі рано набула цієї риси. Я обережно взяла коробку, здивована її вагою, і поклала на вкритий пилюкою стіл у вестибюлі. Коли я повернулася, щоб зачинити

двері, моряк досі стояв там з простягнутою рукою. Я витягнула з кишені срібну марку і поклала на його брудну долоню. Здавалося, він хотів попросити ще, але я зачинила двері в нього перед носом. Може, якби він не сіпав так енергійно дзвінок.

Я не поспішала відкривати коробку, перевірила, чи немає якихось неприємних несподіванок. На перший погляд, не було нічого дивного. Просто добре зроблена коробка, квадратна, десь сорок сантиметрів на сорок. Єдиний по-справжньому безпечний спосіб відкрити її, це щоб хтось інший зробив це, поки я перебуватиму в другій кімнаті, але що тут скажеш? Список людей, яких я могла використати таким чином, неймовірно скоротився. Зрештою, я знизала плечима, і затамувавши подих, ножем підважила кришку. Затамувати подих виявилось хорошою ідеєю.

Перше, що я побачила, була петля каштанового волосся, заплетеного в косичку і зав'язаного так, немов воно мало слугувати за ручку. Те, від чого вона була ручкою, знаходилося в клоччі сірого волокна, мотлоху, який залишається, якщо пошматувати корабельні канати, що віджили свій вік. На якусь мить я задумалася, чи не закрити кришку назад і жити в незнанні, але навіть, коли я це думала, то засунула три пальці в петлю і потягнула.

Кімнату заповнив сморід напіврозкладеної плоті Борольда. Записки не було, тільки макітра Борольда, відкриті очі стали желатиновими, а одутле, дещо схоже на свиняче, обличчя обвисло і набрало зелено-сірого кольору. Не дивлячись на розклад і купу років, я впізнала його майже відразу.

Я відчула легеньку нудоту. Я не з гидливих. Бачила і робила неприємні речі, але *ви* отримайте послану вам напіврозкладену голову, а я на вас подивлюся.

Після того, як я опанувала свій шлунок, то докладніше оглянула моторошну посилку. Сама рана була надзвичай чистою, так наче голову Борольду відрізали одним ударом. Хоча це й можливо, зробити це не так просто. На жаль в мене був особистий досвід з обезголовленням – але це зовсім інша історія. Така рана свідчила або про досвідченого ката, або про неймовірно гостре лезо. Може і те і інше.

На чолі в нього було тавро. Схоже, його зробили, поки він ще був живим. Або принаймні, поки він ще був свіжим. Не те щоб я була

експертом в таких речах. Десь я це тавро бачила, а принаймні щось дуже схоже. Це була Хардишська руна, що означала “зрадник”. Ну, майже. Щось схоже на направлений вниз кинджал з трьома поспіль хрестовинами, або гардами, однакової довжини. От тільки на таврі бракувало середньої гарди. Я поклала голову зверху на клоччя волокна, в яке вона була запакована і відійшла в сусідню кімнату, щоб вдихнути чистого повітря.

Хто зробив це? Хто прислав голову? Швидше, хоча й не обов’язково, та сама особа. Хтось, хто знав, що я знала Борольда, хтось, в кого була причина вважати, що мене обходить чи його голова розлучилася з рештою тіла. Чи обходило мене? Не дуже. Вже ні.

Ким був Борольд? В минулому він був портовим злодієм у Белларіусі, крутим забіякою. Геть неприємним хлопцем, який, я впевнена, не став з віком симпатичнішим. Одного разу він мене скривдив. Дуже. Я була однією з небагатьох вуличних щурів, яких він не зміг залякати платити йому “данину” – частку випрошеної їжі, або вкрадену монету. Гадаю, я показувала поганий приклад, тож одного вечора, коли я сиділа на хвилеломі, спостерігаючи, як хвилі б’ються об скелю, він підкрався ззаду і ледь не проламав мені череп каменем з бруківки.

В мене була причина бажати Борольду смерті, але приблизно п’ятнадцять років притупили це специфічне бажання.

Здається, хтось інший вирішив, що краще пізно, ніж ніколи.

І я здогадувалася, хто це може бути.

Хай йому чорт.

Я глибоко вдихнула кілька разів і повернулася до Борольда. Не знаю, чого саме я шукала. Чогось, будь-чого, що розсіє мої підозри. Або підтвердить, якщо на те пішло.

В мене були тільки голова, рана, тавро, коробка. І клоччя, волокно старих канатів, яке використовували в основному при конопаченні кораблів. Може щось в ньому було, може ні. Це був доволі звичний матеріал, хоча його зазвичай не використовували для посилок.

Мою увагу знов привернуло тавро. Якщо у всьому цьому і було якесь послання, то саме в ньому. Я тільки не була впевнена, що розумію його. Якщо воно означало, що Борольд – зрадник, що ж, це мене не здивує. Але хто завдав собі клопоту, щоб виготовити таке тавро і зробив його неправильно? Це могло бути емблемою якогось

аристократа, чи військового ватажка, що мало ймовірно у Белларіусі. Набагато ймовірніше це був символ однієї з бригад, вуличних банд у Белларіусі, що складали там основу тіньової гільдії. Я просто не знала. Мені навіть на думку не спало, що це може бути якийсь магічний символ, поки я не провела пальцем по місцю, де повинна була бути пропущена частина руни, якби вона дійсно означала “зрадник”.

Тоді Борольд почав кричати, пронизливим, розпачливим криком, який не припинявся, бо йому не було потреби переводити дух в тепер відсутніх легенях. Цей крик без слів красномовно говорив про муки і божевільний страх. Кому знати, якщо не мені. Я вже чула такий.

В мене на потилиці волосся стало диба, не знаю, від магії чи від шоку. Я захпала обличчя Борольда в клоччя, щоб хоч трохи заглушити звук і зачинила кришку, руків'ям ножа поспішно забила цвяхи назад. Я далі чула його. Заради бороди Керфа, мабуть, сусіди далі чули його, а я вже не жила в кварталі Чужоземців, де крики болю найчастіше зустрічали голосною лайкою, щоб заткнути в біса пельку.

Я висипала вміст однієї з чисельних скринь Хольгрена, поклала всередину коробку і обгорнула її покривалами і подушками з усього дому. А тоді пішла в пошуках лопати.

#

Хольгрен приліз з майстерні десь за годину до світанку, просякнутий смородом хімікатів і паленої вовни. Він застав мене в спальні. Я вже спакувала речі й підготувала все необхідне для подорожі. Яка б не була година, з допомогою грошей можна багато чого зробити. Просто в Ніч Халфи для цього потрібно більше грошей.

Він глянув на мене, на торби, відкрив рота, тоді закрит. В його почервонілих від диму очах спалахнув вогник.

-- Перед будинком стоїть екіпаж. Я щось не те сказав?

-- *Варто б* влаштувати тобі пекло за те, що ти проводиш весь час в своїй божевільні, -- відповіла я. Так насправді мене це не турбувало. Він закинув магію, Мистецтво, після того, як його змусили використати її проти мене – боляче. Якщо експерименти і винаходи однієї дурниці за другою займали його і приносили радість, то хто я така, щоб скаржитися? Мої власні зацікавлення не давали мені сумувати.

Він підійшов і обійняв мене. Я ненадовго пригорнулася до нього, але від парів, що виходили від нього, в мене засльозилися очі. Я швидко поцілувала його і відштовхнула.

-- Мені потрібно з'їздити в Белларіус. Проблеми в старого друга. Мабуть, нічого особливого, але я хочу переконатися.

-- Я закину кілька речей в торбу...

-- Ні. Тільки я. Корабель виходить з припливом, за дві години. Я збиралася заїхати в майстерню, якби ти не з'явився вчасно.

-- Але я завжди хотів відвідати Белларіус.

-- *Ніхто* не хоче відвідати Белларіус, Хольгрене. Це діра. І краще, якщо я поїду сама. Люди, з якими мені доведеться мати справу, і рота не відкриють, якщо ти будеш зі мною. Закінчиться тим, що ти сидітимеш склавши руки в корчмі чи шинку, в той час, як можеш бути тут, намагаючись висадити в повітря пів міста.

-- Це несправедливо. Вже кілька місяців, як в нас не було пожеж.

Я вказала на обгорілу діру на його сорочці. Він глянув на неї.

-- В усякому разі, великих пожеж.

-- Повернуся за місяць, будемо сподіватися раніше. Швидше за все, я даремно переймаюся.

-- Ти ніколи не переймаєшся даремно. – Хольгрен зняв сорочку і сів на край ліжка, його груди худі та бліді. – Про що йдеться? Хто той друг, в якого проблеми?

-- Може в нього взагалі немає проблем. Але сьогодні я отримала тривожне повідомлення. – Яке було зараз закопане в садку. Я могла розповісти Хольгрену про нього, могла скористатися його знаннями в магії. Але він закинув магію, в нього розвинулася якась неописана відраза до колишньої професії. Я це поважала. – Я тільки гляну, що там і як. Я в боргу в Тейнера.

-- Друг дитинства, -- Хольгрен знав дещо про моє дитинство. Достатньо, щоб знати, в ньому не було місця на ляльки і скакалку.

-- Так. Ходи сюди і поцілуй мене. Мені пора.

Він встав, але замість того, щоб поцілувати мене, пішов до однієї з багатьох скринь, що стояли вздовж стіни. Мій Хольгрен тягнув усе до хати. Поки нічого не вибухнуло, мене це не турбувало. Він багато експериментував з порохом. Так багато, що я змусила його присягнути, що він триматиме його подалі від дому.

Якийсь час він рився в скринях, а тоді підійшов до мене з чорною оксамитовою торбиною і малесенькою дерев'яною коробочкою в руках.

-- Подарунки на дорогу, -- сказав він і посміхнувся. Він вручив мені коробочку, а з торбини вийняв срібне намисто з кулоном з кривавого каменю.

-- Ні, дякую, коханий, -- Не так давно в Мовчазних землях в мене були деякі непорозуміння з певним намистом. Після того я загалом перестала любити прикраси.

-- Надінь його заради мене, Амро. Якщо воно перестане торкатися твоєї шкіри більше, ніж на день, то я знатиму. І приїду.

-- Знов займаєшся магією?

-- Магія має свої переваги. Колись вона цілковито зникне, але до того часу, якщо вона допоможе мені захищати тебе, я буду її використовувати.

Я була зворушена. Не дивлячись на свою величезну силу, Хольгрен не хотів бути магом, навіть коли був практикуючим чарівником.

-- Що в коробочці? Ще якісь містичні артефакти?

-- О, ні. Щось, чим я пишаюся набагато більше.

-- Стволи? – Я знала, що він працює над якоюсь меншою версією аркебузи. А він знав, що я невисокої думки про вогнепальну зброю.

Він похитав головою.

-- Відкрий.

Всередині була пара металевих ножів, з руків'ям зі слонової кістки, однолезових, елегантних в своїй простоті. Я взяла один. Він був ідеально збалансований під мою руку.

-- Я беріг їх на особливу нагоду. Побачиш, вони довго не затупляться.

-- Сам зробив? Вони прекрасні.

-- Допомагав зробити. Я ж тобі винен кілька ножів?

-- Гаразд. Дякую. Впевнена, що вони чи намисто не знадобляться, але дякую.

-- Мені не подобається, коли ти в небезпеці, -- сказав він, його обличчя на мить заціпеніло.

Ми були парою. Навіть після року спільного життя, для нас обох було важко проявляти почуття. Але з іншого боку, після всього, що ми

пережили, в більшості випадків в цьому не було необхідності.

-- Мені пора, -- я наділа намисто, відчула, як воно майже відразу нагрілося на моїй шкірі, і поклала футляр з ножами в стару, витончену ташку, яку свиснула в одного неприємного офіцера кавалерії. Дурний модник носив її так низько, що вона ляскала його по коліні. Я носила її вище, на стегні – я ж бо не дурепа. Футляр з ножами не залишав там місця на ще щось.

В Белларіусі доведеться замовити для них піхви; до мого теперішнього спорядження вони не пасували. Я зняла його і повісила на гачок. З минулого року, щоб краще виконувати роль респектабельної ділової жінки, я вирішила носити при собі не більше двох ножів нараз. Було непросто. Я почувалася, якщо не голою, то принаймні напівголою.

Був час вирушати, бо на наступне місце на кораблі доведеться чекати як мінімум ще один день.

-- Повертайся якомога швидше, -- сказав він. – Ти знаєш, як я хвилююся.

Я поцілувала його, дозволивши вустам сказати по-своєму те, що вони не могли сказати по-іншому. Коли його руки заплуталися в моєму волоссі, мені спало на думку, що місяць розлуки – це доволі довго. Я провела руками по його голих, блідих грудях. Він був худим, але з добре розвиненою мускулатурою, а після відновлення в крові Та-Агота – без жодних шрамів. Моє власне тіло було майже так само бездоганним, за винятком плями, яку залишило на моїй долоні лезо Абанон і шрамів на обличчі, що були значно старшими, і які, вочевидь, навіть напівбогу було не під силу усунути.

-- Місяць, -- сказала я, схопивши його за талію. – Це доволі багато часу.

Судячи з його реакції, в нього промайнула та сама думка.

За годину найнятий мною екіпаж мчав на пристань. Сидячи в кареті, що підскакувала на вкритих бруківкою вулицях, я питала себе, чи встигну на корабель. В цю мить мені було якось байдуже.

Розділ 2

Я відправила посланця, щоб той знайшов місце на першому кораблі, що йшов у Белларіус. Цим кораблем виявилася *Насолода Хоркіна*, трищоглова карака, з трикутним парусом. Вона смерділа

скипидаром і в'яленою рибою. В мене склалося враження, що вона швидша і більш маневрена, ніж виглядає. Я була певна, що вона принаймні колись займалася контрабандою. Якщо так, то не скажу, що це мене якось особливо турбувало. Тоді мені не довелося б мати справу з тією дурнею, що, мовляв, жінка подорожує сама. Мені довелося б пильно стежити за своїми пожитками, але я б стежила за ними в будь-якому випадку.

Я вилізла по мотузяній драбині, перекинутій через борт *Насолоди*, вдячна, що нарешті залишила палубу найнятого мною ліхтера, що сильно гойдався на хвилях. По небу кралася досвітня зоря. Мене зустрів невеличкий, пузатий чоловік у вкритому плямами пишному вбранні, надто великого, як на нього, розміру. Я так зрозуміла, Хоркін.

-- Ти ледь не запізналася, -- сказав він, дивлячись на моє скуйовджене волосся і неправильно застебнуту сорочку, в той час, як два матроси підіймали з ліхтера мою дорожню скриню.

-- А ти ледь не тицьнув мене в це носом, -- відповіла я.

Він засміявся, на диво мелодійним, глибоким сміхом.

-- О, бачу, ми з тобою порозуміємося. – Він вказав пальцем на одного з матросів, що ходив по палубі, лаштуючись до відплиття. – Хеміс покаже тобі твою каюту після того, як ти покажеш мені гроші.

Я витягнула три золотих марки й поклала дві з них йому на долоню.

-- Просто чудово, -- сказав він, посміхаючись. – Я – капітан Хоркін. І не забувай, ти – вантаж. Не вештайся під ногами.

-- Я сама ходила на кораблях.

-- Тоді дивися, не зайди куди не слід, -- сказав він, і свистом підкликав Хеміса, щоб той провів мене на нижню палубу. Без жодного зусилля Хеміс підняв мою скриню і я пішла за мовчазним, потужно збудованим матросом в глибини *Насолоди*. Оглянувши темну, брудну комірчину, якою була моя каюта, я вирішила, що Харкін отримує насолоду від абичого. І якщо дозволятиме погода, то я буду спати на верхній палубі.

#

Ніч на кораблі. О цій порі на морі я завжди почувалася малою. Вітер, хвилі, скрип дерева і канатів, і більше нічого на багато

кілометрів навкруги. І, в ролі пасажира, нічого не залишається робити, як думати.

Я була впевнена, що це Тейнер. Більше ніхто не знав, що Борольд зробив зі мною того дня. І хоча Тейнер міг комусь розповісти, я в цьому сумнівалася – а ще сумнівалася, що хтось крім Тейнера міг подумати, що мені потрібна така кривава послуга. Якщо подумати, я не уявляла чому після всіх цих років, Тейнер міг подумати, що мені потрібна голова Борольда.

Я потрусила головою, спробувала прогнати всі ті питання, на які поки що не було відповідей. Якимось чином Тейнер був до всього цього причетним; в цьому сумнівів не було. От тільки, що це за “все це”, я і гадки не мала. І не матиму, поки не дістануся до Белларіуса. Але щось було не так.

Тейнер був не з тих, хто дарує криваві подарунки, як кіт, що приносить додому випотрошену жабу або дрозда. І він був не з тих, хто відправляє таємничі повідомлення. А вже точно не магичні. Тейнер був відкритим, прямолінійним і практичним. Принаймні таким я його запам'ятала. Але минули роки.

Тейнер, Тейнер, якого я колись знала, був настільки порядним хлопцем, наскільки це було можливим на вулицях Белларіуса. Я досі пам'ятала його широке, селянське обличчя, пасмо світлого волосся, що стирчало в нього на потилиці, ніс і щоки вкриті ластовинням. Він виглядав на простака, майже загальмованого, але в його тупому черепі ховався гострий розум. Настільки гострий, що він роками виживав на вулицях Белларіуса, після того, як війна, чума і голод пригнали сотні, а може й тисячі нікому не потрібних дітей в місто, яке вже до того тріщало по всіх швах.

Він ніколи не дозволяв постійній боротьбі за виживання позбавити його почуття, що таке добре, а що погано. Без нього я б не прожила навіть одного тижня на вулиці. Він навчив мене виживати, а ще навчив, що існують гірші речі, ніж не вижити.

-- Мала, ніколи не роби двох речей за гроші, -- повчав він мене. – Не продавай тіло. І не забирай життя. Перше ти віддаєш, або його беруть, а друге ти робиш, бо мусиш, і робиш це з розумом, швидко і певно. Але таке ти не продаєш. Є речі гірші за смерть, ясно?

Тоді я тільки кивнула, приймаючи на віру, що він каже правду. І за всі ці роки ніколи не продала своє тіло чи лезо.

Я зітхнула, спробувала вмотитися зручніше в запліснявілому гамаку, який Хоркін неохоче дозволив мені підвісити на кормі, глянула на зорі над Драконовим морем. Що б там Тейнер не задумав, якщо він тільки не змінився більше, ніж я вважала за можливе, він керувався почуттям добра і зла, почуттям справедливості. Або його якимось змусили. Та все одно, щось не сходилося.

Наперекір собі, я згадала ті похмурі, сповнені жахом дні, перш ніж я назавжди втекла з Белларіуса, перш ніж Тейнер допоміг мені заховатися на кораблі з далеких країв. Я пригадала, як Чорні Рукави блукали нічними вулицями, вбиваючи вуличних щурів, поки ми спали під дверима, виловлюючи в схованках на дахах, покинутих будівлях і порожніх цвинтарях. Подейкували, що з Чорними Рукавами працював маг, що не мало значення, де ми ховалися. Тоді я в це вірила. Чорт, я й зараз в це вірила. Саме тому я ризикнула, що мене знайдуть без квитка і викинуть за борт, на поживу феклі чи сірим урду.

Синдику і Раді Трьох нарешті набриднули наші спустошливі набіги, а може тіньова гільдія очищала стадо, позбуваючись найбільш тупих та безталанних, щоб рекрутувати решту. У всякому разі, комусь при владі набридло і він вирішив, що голод, хвороби і крайня бідність надто повільно справлялися зі своєю роботою. І настала, як її називали в пристойному товаристві, якщо згадували взагалі, “Чистка”. Таке просте слово, щоб описати масове вбивство вуличних дітей.

Я вдивлялася в ніч, повільне похитування *Насолоди* показувало мені зорі й воду, зорі й воду. Я задрімала і мені снилися сотні коробок розміром з голову, що гойдалися на хвилях Драконового моря, і чорніша за ніч тінь, що закривала зорі. Тінь сміялася, і її сміх лунав, як далекий грім.

#

Був безхмарний, золотий, осінній ранок, коли ми прибули в убогий порт Белларіуса. Щоб причалити до пристані ми витратили майже дві години; достатньо часу, щоб нагадати мені, як я ненавиджу це місце. Коли воно було за небокраєм, я могла ненавидіти його абстрактно. Як тільки воно опинилося перед мною, огида стала вісцеральною. Мені хотілося розвернутися і повернутися в Люсерніс.

Белларіусська затока – це природна, глибоководна гавань, зі сходу прикрита масивною Горою Тарвус. Західний схил Гори був вкритий що

далі, то гарнішими будинками, тоді вежами зі шпильями, що належали шляхті, а далі, коли ти наближався до вершини і Цитаделі, знаходився Ріаіль, палац Синдика. З півночі, від найгіршої негоди гавань прикривала чорна поверхня Римгурнських скель, які так насправді були продовженням гори. Вздовж вершин скель і на вузькій смужці землі позад них вишикувалися будинки багатіїв, далі Менший Маяк і море. Можливо колись існував і Більший Маяк; зараз Менший був також і Єдиним.

На півдні знаходяться Непереливки, низька, болотиста коса землі, придатна тільки для халуп, в яких зростали покоління за поколіннями злидарів. За Непереливками – болота, дім контрабандистів, втікачів, інколи відьми чи чорного мага. Поміж Непереливками і Горою знаходиться сам Белларіус, відомий для всіх як Пояс.

Кожних кілька років море піднімалося і зносило більшість Непереливок, тому, гадаю, люди при грошах в Белларіусі, де постійно бракувало землі, ніколи не звертали на нього свою увагу. Я народилася і зростала в Непереливках. В Непереливках мій батько вбив маму, а я вбила його.

Я споглядала на це все, поки ми повільно, марудно заходили в порт. Пояс і високі будинки Шляхти були бридкими. Як не крути, Белларіус був бридким містом. Позбавленим витонченості й тісним. А от Непереливки ... Непереливки виглядали на враженого хворобою.

#

Я заплатила Хоркіну ще одну золоту марку і зійшла на вибілені дошки пристані, яка вже починала заповнюватися жебраками, лоточниками, шльондрами і рідкісними членами сімей, що чекали, щоб зустріти *Насолоду*. Мою скриню невдовзі знесуть, але я залишила коробку з ножами Хольгрена у своїй ташці.

Деякі люди носять талісмани. Деякі діти мають улюблені ляльки. Ножі надають мені впевненості, а повертаючись в Белларіус, я потребувала хоч трохи впевненості. Не судить мене строго.

Як тільки моя нога ступила на вкрите смолою дерево, я відразу відчула приступ хворобливого запаморочення. На якусь мить я не могла навіть вдихнути повітря. Проте майже відразу мене попустило, тоді я пояснила це тим, що після восьми днів на кораблі, раптово ступила на тверду землю.

-- Агов, паняню! – гукнув Хоркін, перехилившись через поручні.
– Ми будемо стояти в порту два тижні. Якщо захочеш програти кілька марок в кості, то приходь в *Пінту і Якір*.

Я помахала йому і заплатила здоровенному парубку з тілом бога і обличчям простака, щоб той закинув мою морську скриню собі на плече і йшов за мною. Тоді почала пробиратися крізь натовп в напрямку Пояса, на північ від доків. Через недавно набуту морську хворобу я почувалася трохи непевно. Мені було не до гри в кості. Я потребувала пристойного обіду, ванни і келиха вина, поки буду міркувати, що робити далі.

Я дійшла до середини пристані, коли крізь гам натовпу почула, що гукають моє ім'я. Спочатку я подумала, що це знов Хоркін і трохи нетерпляче обернулася. Це не був Хоркін. До мене розв'язно наближався пархатий юнак з чорним волоссям, на обличчі завчений оскал. Я добре знала цей вигляд. В його віці в самої такий був. В руці він тримав листа.

Я підпустила його ближче, неспішно засунула руку в ташку. Листа він тримав у лівій руці, права вільно звисала. Коли він підійшов до мене, я перемістилася трохи правіше від нього. Перш ніж він зумів щось сказати, я правою рукою взяла його попід ліву руку. Ми відразу перетворилися у двох друзів, яким добре в компанії одне одного. От тільки в другій руці, простягнутій через живіт, я тримала ножа, який твердо, але акуратно протикав його худорлявий бік. Він заціпенів.

-- Тримай свою пельку на замку і не створюй зайвих проблем, -- промовила я приємним і спокійним тоном. – І тоді я не пирну тебе ножем.

Я повела його геть з пристані, мій незграбний носій йшов за нами, думаючи тільки про те, куди зробити наступний крок.

-- Послухайте, пані...

-- Заткнися, -- повторила я і легенько штрикнула його.

Він заткнувся. Розумний малий.

Хтось – Тейнер? – знав, що я приїжджаю, і на якому кораблі. Це могла бути здогадка, або малий сидів тут в засідці й очікував поки не з'явиться хтось, хто відповідає моєму опису. Або це могли бути чари, або щось, що ще не прийшло мені в голову. Хлопець, а якщо бути точнішою, юнак, мусив щось знати. Я зиркнула навколо, намагаючись побачити чи бува, когось не приставили спостерігати за ним, але не

зауважила нікого, хто б цікавився нами. Це нічого не означало. Я вже казала, що підозрілива від природи?

Спочатку я мала намір затягнути малого в перший темний провулок, що трапиться нам по дорозі, й змусити його говорити, але в мене не було певності, що за ним хтось не спостерігав. Не хотілося, щоб нашу приватну розмову перервали його товариші або працедавці. Мені потрібні були відповіді.

-- Хто тебе послав? – запитала я, коли ми наблизилися до кінця пристані. Я глянула на його обличчя, зауважила перший пушок бороди на щоках, підборідді й над верхньою губою, вперто стиснену щелепу. Я ще раз штрикнула його ножем.

-- Здається, ти хотіла, щоб я тримав рот на замку, -- пробурмотів він.

-- Я жінка. Часто змінюю свою думку. Звикай.

Він фиркнув, і за це став подобатися мені трішечки більше.

-- Хто? – запитала я знов.

Як тільки він відкрив рот, щоб говорити, я відчула, як холодна рука випущеної магії схопила мене за потилицю. Те, що малий збирався сказати, потонуло в оглушливому гуркоті пристані, яка розлетілася на дрізки.

Розділ 3

Більшість вважає, що всі одинадцять кіл пекла – це геєна вогняна. З власного досвіду мені достеменно відомо, що принаймні в одному з них надзвичайно холодно; але у всякому разі, немов велетенська рука піднялася з якоїсь більш традиційної, палаючої, пекельної ями і збила нас з хлопцем з ніг.

Я пролетіла десь три з половиною метри, перш ніж знов торкнулася землі, й ще три метри мене протягнуло по розколотих дошках, що брикалися, хиталися і здирали в мене шкіру з рук і обличчя. Навколо мене посипалися тліючі шматки дерева і плоті. Поблизу хтось верещав короткими, гострими, монотонними криками. Я відчула запах горілого одягу і волосся, усвідомила, що він походить від мене, від мого плеча і потилиці. Неслухняними, тремтячими руками я збила полум'я і озирнулася навколо себе, намагаючись зрозуміти, що трапилось.

Спочатку нічого не трималося купи. Світ складався з криків, диму, вогню і людей, що бігли, деякі до пристані, деякі від. Я оглянулася і побачила, що пристань, з якої я щойно зійшла, перетворилася в охоплені полум'ям уламки, більшість з яких плавали в Затоці. *Насолода* була у вогні, а з нею ще два чи три кораблі. Тіла і частини тіл були повсюди, вони лежали на залишках пристані, плавали у воді, висіли на палаючому оснащенні навколишніх кораблів. Це була справжнісінька бійня і я відчувала – знала – що вона призначалася для мене.

Юнак лежав десь за метр від мене, нерухомо. Рука була зігнута під ним під неприродним кутом. Листа, якого він ніс, я ніде не бачила. Мій ніж, якимось чудом, був поряд зі мною, а не в мені. Я підняла його і запхала за пояс, відсторонено продовжила дивитися на хлопця. Коли я споглядала на нього, поряд пробігла якась жінка, її обличчя залите кров'ю. Сліпо, вона копнула хлопця в обличчя. Байдуже, вона попленталася далі. З зусиллям я зіп'ялася на ноги і схопила його за комір. Я хотіла відтягнути його з залишків пристані, або принаймні набік, щоб його не затоптали до смерті. Адже він був моїм єдиним джерелом інформації.

Він виявився важчим, ніж виглядав. Лисий торговець в строкатому, обгорілому оксамитовому костюмі зупинився, щоб допомогти. В нього побіліло обличчя, тремтіли руки, але він закинув здорову руку хлопця собі за товсту шию і відволік його з пристані на сіру бруківку, коротко кивнув у мій бік, і поспішив назад до пожежі. Я відчула, як десь глибоко в мені зароджується дивне бажання піти за ним, допомогти там, де зможу, але здоровий глузд переміг. Якщо вогонь був дійсно спрямований проти мене, краще, що я могла зробити для всіх учасників – якомога швидше забратися якомога далі.

Почали бити дзвони, настирливо, їх підхопили по всьому місту. Я побачила кількох Чорних Рукавів, членів міської варти, які, як риба, що рухається проти течії, проштовхувалися крізь оскаженілий натовп, що втікав з набережної. Риба з кийками, які вони не соромилися використовувати. Була пора накивати п'ятами. Коли їм це вигідно, сили правопорядку Белларіуса брутальні й ефективні.

Юнак біля моїх ніг почав сіпатися і стогнати. Відкритою долонею я ляснула його по обличчю, від чого він відкрив очі, а його здорова рука потягнулася за ножем на поясі. Ножем, який вже безслідно зник.

-- Чорні Рукави на підході, -- сказала я. – Йти зможеш?

Він кивнув, його обличчя сіре з болю, і я допомогла йому зіп'ятися на ноги.

#

Ми вирушили в Непереливки. Місце, яке я любила, поки мені не виповнилося десять років. Місце, де я вбила свого батька. Місце, де він вбив мою матір.

В мене було відчуття, що я повертаюся додому, і мені було лячно. Але Непереливки були найближчим і найкращим місцем, де в Белларіусі можна було залягти на дно.

Мені здавалося, що я знаю Белларіус, особливо Непереливки, але коли ми волочили ноги по завалених сміттям, брудних “вулицях”, я зауважила, що більше ніж за десятиліття, деталі, які я пам'ятала, змінилися. Не знаю, чому це повинно дивувати мене, але здивувало. Може тому, що мої спогади були такими яскравими, хоча й в основному жахливими. Я відчувала якесь дивне обурення через те, що вулиці й будинки не застигли в янтарі. Тупість. Безглуздя. Чи станете ви проклинати ніж, що залишив вам шрам, за те, що він затупився і заржавів? Тільки боги знають, скільки разів Непереливки зносила повідь і його відбудовували відтоді, як я звідси поїхала.

Молодик, якого звали Кіль, направив мене до брудної, колись побіленої садиби, над одвірком якої висіла вибілена кістка, що вказувало на хірурга. Особняк був напівзруйнованою і мабуть, однією з найкращих будівель в Непереливках. Я постукала в двері, почувла, як всередині хтось хропе і бурмоче прокляття, постукала сильніше. Нарешті голову висунув відразливий, смердючий, схожий на троля чоловік. Над його землистого кольору обличчям пасмами стирчало сиве волосся, а по налитих кров'ю очах і червоному носі п'янички було видно, що він вже добряче заглянув до пляшки. Але як тільки він побачив моє закривавлене обличчя і попелясте обличчя Кіля, то взяв себе в руки і метушливо провів нас у своє лігво, де панували більші чистота і порядок, ніж я очікувала.

-- Гроші є? – тільки й запитав, а почувши ствердну відповідь, взявся оглядати, а тоді вправляти хлопцю плече, досвідченими, хоча і тремтячими, руками. Він працював вправно, проте не надто дбайливо. Він наказав мені тримати Кіля нерухомо, поки сам вирівнював кістки.

Зі свого боку, Кіль закусив губу до крові, але не закричав. Дурна бравада, але я чудово знала, що на вулицях Белларіуса дурна бравада може стати в пригоді.

-- Два шанси з трьох, що все загоїться добре, -- сказав він Кілу, примотуючи поламану руку юнаку до грудей. – Навіть медики Лорда Радника не втнули б краще. А щодо тебе, -- сказав він, звертаючись до мене, але не відводячи погляд від роботи. – В отій шафці складені чисті ганчірки, а на столику зліва від тебе миска зі свіжою водою, хоча дзеркала немає. Якомога краще змий кров, і я погляну чи тобі потрібні нові шви.

Я зробила, як він велів, і після того, як змила більшість засохлої крові з обличчя і долонь, побачила, що якщо не зважати, що мені доведеться витягнути кілька скалок і певний час ходити зі струпами, я відбулася напрочуд легко. Коли костоправ підійшов, щоб оглянути мене, я відмахнулася від нього.

-- Як тебе звати? – запитала я його.

-- Хурвус. Для щоби потрібна мазь і пластир, якщо не хочеш мати шрамів.

-- Схоже на те, що мене турбують шрами? – запитала я. Він тільки дивився на мене. – Гаразд. Скільки?

-- Дві срібних.

За те, що він зробив, сума була обурливою.

-- Отримаєш чотири, але нам потрібна кімната на ніч. І обід, який ти підеш і принесеш звідкись, де подають щось їстівне.

-- Це тобі не корчма, жінко.

-- Ні, але й не успішна лікарська практика також, згоден? П'ять срібних.

-- Мені подобається самотність.

-- Не перегинай палицю, або я піду з цими грошима деінде і ти будеш пити мале пиво, а не алкоголь.

Його губа відразу піднялася у напівпосмішці. Він протягнув тремтячу руку, я поклала йому в долоню три срібних, і показала ще два, перш ніж заховати їх.

-- Кімната он там за шторою, -- сказав він і вийшов у пошуках обіду.

Я допомогла Кілю пройти в кімнату, яка виявилася маленькою, вузькою комірчиною з нарами, незручним, сплетеним з верби

стільчиком і чистим нічним горщиком. Кіль влігся на нари, намагаючись приховати, що йому хочеться блювати від болю, а я опустила на скрипучий стільчик.

-- Пора поговорити, -- сказала я.

-- Я не в настрої, -- процідив він крізь стиснуті зуби.

-- Знаю. Зі мною теж таке бувало. Але нам потрібно поговорити поки ми самі. Наш господар – п'яничка, якщо в нашій розмові буде щось, що варто продати, думаю, він продасть це, коли буде на нулі, або в нього закінчиться випивка.

-- Перше запитання: Хто дав тобі листа, щоб ти дав його мені?

-- Ансен.

-- Який Ансен?

-- Той Ансен.

-- Ну, припини. Хіба я схожа на дурепу?

-- Гадаєш, я не знаю, як це звучить? – промовив він крізь стиснуті зуби.

Ансен. Справедливий. Белларіуський міф. Згідно з легендою, герой минулих століть, який пообіцяв повернутися, коли в ньому виникне потреба.

-- Не жартуй зі мною, хлопче.

-- Не жартую, -- спромігся він сказати, тоді нахилився і вирвав у нічний горщик. Я була схильна повірити йому. А швидше повірити, що він в це вірить. Він надто страждав від болю, щоб намагатися веселитися.

Я пішла за чистими ганчірками, бо Кіль був не надто влучним і від того запаху я сама ледь не блюнула. Ненавиджу ригати. Я зробила над собою зусилля і повернулася в комірчину, дихаючи ротом.

Я прибрала найгірше, змушуючи себе не блюнути. Кіль лежав на доброму боці, з закритими очима, і важко дихав.

-- Коли він повернеться, скажу йому хай дасть тобі щось на біль, - промовила я. – А зараз, чоловік, який дав тобі листа. Він сказав тобі, що він Ансен, і ти йому просто так повірив?

-- Ні. Не просто так. Це був Ансен. Тобто є.

Я зітхнула.

-- Кілю, Ансен жив триста і більше років тому. Він був простим селянином, що керував повстанням, яке декому на певний час покращило життя. Він не був магом чи богом, він не мав влади над

смертю, і вже точно не повернеться і не врятує Белларіус у його найтемнішу годину, що б там у легенді не говорилося.

На це Кіль нічого не сказав. Тільки похитав головою, лежав і важко дихав, очі закриті.

-- Гарзд. Наразі досить. Відпочивай.

Я вийшла з кімнати і викинула брудні ганчірки в невеличкий вогонь у світлиці Хорвуса, тоді сіла в одне з двох крісел і спостерігала, як вони горять. Я й гадки не мала, ким може бути Ансен Кіля. Але була готова поставити марки проти мідяків, що це не був якийсь селянин з легенд, якийвиліз з могили.

Я хотіла довідатися, хто змусив Кіля повірити в цю казочку. Було очевидним, що він розумний хлопець. Якби я не була навчена життям, то б заклалася, що він достатньо розумний, щоб не піддатися на таку пафосну брехню.

Хто б там не вдавав, що він Ансен, і з яких би це не було причин, він був спритним. І коли я прибула на мене чекав лист від "Ансена". Якимось чином це мало щось спільного з пеклом, в яке перетворилася пристань на моє привітання. Я не вірю в збіг обставин.

-- Боги, як я ненавиджу Белларіус, -- прошепотіла я до себе і підпхала шматки брудних ганчірок глибше у вогонь.

Я не вірю в збіг обставин, і мені не подобається, коли люди знають, де я буду і коли я там буду, ще до того, як про це знаю я. Мене використовували в чийсь гри, й від цієї гри смерділо чарами. Знов.

Неохоче, я зняла намисто Хольгрена і заховала в таємну внутрішню кишеню біля серця. Що б це не було, я не хотіла вплутувати його. Я сама не хотіла бути в це вплутаною. Але з тією кількістю чарів, які я вже зустріла в свій перший, проклятий Керфом, день після повернення, я не бачила іншого виходу, як тільки попросити його про допомогу.

Він не хотів бути магом. Він більше ніколи не хотів користуватися своєю значною силою в Мистецтві. Але заради мене він зробить це, не вагаючись.

Я відчувала, що не маю права просити його про це, і я не хотіла просити його. Але я *відчувала* щось в повітрі, щось було невловимо, глибоко не так. Я дуже боялася, що без Хольгрена я навіть не побачу, як небезпека наближається до того, як буде надто пізно.

Один день, щоб він довідався, що я зняла намісто. За сприятливої погоди вісім днів з Люсерніса до Белларіуса. Ще один день, просто щоб не злити богів.

Надворі смеркало, а я міркувала, де найкраще залягти на дно на десять днів.

#

Коли Хурвус повернувся, вже була цілковита темрява. Було очевидним, що він десь залив собі за комір. Руки в нього перестали тремтіти. Він заварив для хлопця чай з кори верби й залив йому до горла, тоді приклав якийсь смердючий пластир мені на щоку і намастив маззю руки. Потім ми з ним поїли. Чорний хліб, суп з молюсків у глиняному горщику, четвертина молодого, сірого сиру. Коли стало ясно, що Кіль нічого не їстиме, Хурвус з'їв його частку супу, а також сир, решту загорнув у більш-менш чисте полотно.

Коли він злизав останні крихти зі своєї сивої бороди, то глянув на мене отими налитими кров'ю, проте розумними очима і сказав:

-- Тебе шукають. В шинку.

Я відчула укол страху в нутрощах, але спробувала не показати цього.

-- Вони знають, де мене знайти?

-- Ні. Не від мене.

-- Чому?

-- Ти мені винна ще дві срібних. До того ж мені не сподобався їхній вигляд. Чи запах.

-- Чорні Рукави?

Він похитав головою.

-- Ні. Не знаю хто. Не знаю, в що ти залізла. Не хочу мати з цим нічого спільного.

-- Вранці ми зникнемо.

Він кивнув головою, тоді підкинув трохи хмизу у вогонь. Після того, як сонце сіло, температура почала опускатися. Через певний час він відложив коцюбу, поклав біля свого крісла пляшку дешевого вина і зручно вмовстився.

-- Як вони виглядали, люди, що шукали мене?

-- Їх двоє. Один здоровань з лисою головою. Інший – пройда, дорогий одяг, шовки, горностаї та мережива. Чесно кажучи, виглядало

так, наче він зняв їх з небіжчика. Від обох смерділо болотами. Питали про якусь жінку, виглядає на круту, і пораненого вуличного хлопця, може разом, може поодиноці.

-- Болотами, га? – Контрабандисти? Хтозна? – Хтось заговорив?

-- Вони не пропонували винагороду, тільки погрожували. Люди в Непереливках, вони на таке уваги не звертають. Якщо тільки це не зачіпає їх особисто.

Принаймні це не змінилося. Поки він набивав люльку, я сиділа, вдивляючись у вогонь, думала. Ким би вони не були, невдовзі вони візьмуться за перевірку костоправів. Хурвус буде в їхньому списку. Краще вирушити з Кілем до світанку. Я не могла просто залишити хлопця. Він не знав про мене нічого, але, швидше за все, якщо вони мали щось спільного з пожежею, це не завадить їм побити його до смерті, щоб дізнатися про це. І в мене ще залишалися до нього запитання. Взагалі в мене було надто багато запитань.

Вони відправили когось спостерігати за Кілем, інакше вони б не знали, що я можу бути з ним, чи що він поранений. Те, що вони не знали, чи я досі з ним, означало, що вони загубили наш слід у сум'ятті, яке настало після вибуху. Хай там що, в них вистачило розуму обшукати Непереливки. Чесно кажучи, шкода. Я волію, щоб мої ймовірні вороги були тупими, як порослий мохом камінь.

Що ж, якщо вони шукали мене на дні, а я була неготова до зустрічі з ними, тоді я заховаюся у верхах. В мене було достатньо, щоб зняти кімнату в якійсь розкішній корчмі біля вершини Пояса. А якщо справа дійде до цього, в мене було достатньо, щоб найняти кількох власних головорізів. Я тільки не хотіла, щоб до цього доходило.

В основному я потребувала інформації. Надто багато всього відбувалося, а я нічого з цього не розуміла.

Я глянула на Хурвуса. Він задрімав у своєму кріслі, люлька потухла і звисала йому з рота. Я легенько штовхнула крісло кінчиком черевика, коли це нічого не дало – міцніше. Він сів рівно, пирхаючи й кліпаючи очима.

-- В мене є кілька запитань. Якщо відповіси, дам тобі золота.

Він протер очі великим пальцем.

-- Якщо зможу, відповім.

-- Чув, щоб хтось останнім часом видавав себе за Ансена? Неначе він повернувся з мертвих?

Він фиркнув.

--Ледь не кожного року. Синдик і його Рада не втрачають популярність тільки тому, що коли ти досягнеш дна, далі ти вже не опустишся. Не сумніваюся, якби в Цитаделі не сидів Телемарх, натовп вже давно спалив би Ріаіль. Але важко почати революцію, коли у твого опонента на службі архимаг.

-- Що за історія з останнім Ансеном?

-- Чесно кажучи, я не знаю нічого, крім гасел нашкрябаних на стінах. “Поверніть владу народу”, і таке там.

Я хмикнула.

-- Якби я хотіла знайти когось по-тихому, то з ким найкраще поговорити?

Я знала про одного професійного торговця інформацією в Белларіусі, але воліла б не звертатися до нього, якщо цього можна було уникнути. Завжди коли можна, я намагалася розділяти професійне і особисте.

Хурвус знизав плечима.

-- Карга, хто ще?

-- На криву палицю Керфа, вона ще жива? – Вона була древньою, коли я була дівчинкою, і вже тоді ледь не легендою. Але я знала де її знайти. Всі в Непереливках знали де її знайти. Так було простіше уникати її.

-- Можна тебе запитати? – сказав Хурвус. – Чому ти все це хочеш знати?

Перш ніж відповісти йому, я надовго задумалася. Вирішила бути чесною, тільки Керф знає чому.

-- Я народилася і зростала в Непереливках, Хурвусе. Я знаю, що ти це знаєш; чуєш це в моїй розмові так само, як я чую в твоїй.

Він кивнув.

-- Вимову з Непереливок ні з чим не спутаєш, це точно. Хоча твоя стала дещо м'якшою.

-- Мене довго тут не було, і я зовсім не планувала повертатися.

-- Тоді навіщо повернулася? Знаю, це твоя справа і аж ніяк не моя, але якби я не був таким пропащим і мені вдалося вирватися звідси, ні чорт, ні мертві боги не затягнули б мене назад. Але для таких як я вже надто пізно.

Немов щоб підтвердити свої слова, він ковтнув з пляшки.

-- За мною борг, -- сказала я йому. – І нарешті прийшла вимога повернути його.

Він глянув на мене, і навіть затуманені алкоголем, його очі оцінювали мене.

-- Ти сидиш тут у своїх шовкових штанах, сорочці з вибіленого полотна і вовняному жилеті, з ножами, які я бачив тільки в аристократів, що й гадки не мали, як правильно ними користуватися, в черевиках, які коштують більше, ніж більшість людей заробляють за рік, пропонуєш мені золото, щоб я розповів тобі те, що будь-хто розповість за дякую, і ти розповідаєш мені, що прибула в Непереливки, щоб повернути *борг*? Не мели дурниць. Ким би ти не була, і як би не наробила боргів, ти б прислала когось іншого залагодити справу.

Я похитала головою.

-- Це не такий борг. Грошима його не заплатити.

-- Тоді чим?

-- Не знаю. Може нічим. Може кров'ю. Швидше за все кров'ю. Може своїм життям. – Чого б Тейнер не запрогнув, я була йому винна. І заплачу. Саме тому, нарешті я призналася собі в цьому, я не хотіла, щоб Хольгрєн був поруч.

Якийсь час він мовчав. Коли він нарешті обізвався, його голос був грубим від алкоголю і якогось невловимого почуття.

-- Одного разу в мене був такий борг.

Я зацікавлено підняла голову.

-- Як ти його сплатив?

Він посміхнувся, але в його посмішці не було гумору, лишень якийсь старий, прихований біль.

-- Я його ніколи не сплатив. Або досі сплачую. Ніяк не можу вирішити. – Він зробив довгий, довгий ковток з пляшки і, не промовивши більше ні слова, поплентався до свого ліжка.

Я загребла жар, вийняла з ранця покривало і вляглася спати на підлозі, в кожній руці по подарованому Хольгрєном ножі.

Моєю останньою думкою, перш ніж мене охопив сон, було, що я дуже не хочучи бачитися з Каргою. Це було приємніше з двох її імен.

Тим менш приємним було Злодійка Вітрів.

Ранок був сірою плямою на східному небі, в той час як на заході, над Драконовим морем, ще мерехтіли останні зорі. Кіль був слабким, з блідим обличчям, але жити буде. Я вела нас по вулицях, на яких не було нікого, крім нас двох і на диво великої кількості, навіть як на Белларіус, горобців. Горобці тут... не скажеш, що священні, але їх шанують. Існує місцевий бог, який наглядає за ними. Має храм на Поясі і все таке. Я й гадки не мала, навіщо комусь бог, який наглядає за горобцями, і навіщо хтось завдав собі клопоту збудувати йому храм, але все це було доволі невинним, а я чула і про дивніші дива. Набагато огидніші.

В будь-якому разі, того ранку вся земля була вкрита горобцями. Людей не було. Тож я не очікувала ніяких клопотів. Особливість Непереливкок полягає в тому, що тут немає закону – тільки тонка верства звичаїв. Звісно, час від часу Чорні Рукави можуть спуститися з Пояса, щоб показово очистити кілька халуп, або знайти якогось особливого лиходія, що зробив щось погане комусь, хто має якийсь вплив, але в Непереливках немає Варти, немає жодної влади, до якої можна побігти, коли під загрозою цивілізовані відносини. В тебе є сім'я і друзі, може ще сусіди, які, керуючись здоровим егоїзмом, можливо допоможуть, коли щось піде шкереберть. Можливо. Якщо вони не надто п'яні, якщо в них не похмілля, якщо вони не під кайфом від пекельної трави, або просто не змучені існуванням у глибокій, немилосердній бідності.

Я все це до того, що коли два мудаки, описаних мені Хурвусом минулого вечора, вигулькнули з-за рогу халупи з принесених морем трісок, в той час, як ми з Кілем йшли на побачення з Каргою, мені не потрібно було довго міркувати, щоб знати, мені самій доведеться давати собі з ними раду. З Кіла ніякої користі, і ніхто більше не втрутиться, як би справи не повернулися. Жоден перехожий не встряне, хоча б тому, що о цій ранішній порі нікого не було. В Непереливках ти сам справляєшся зі своїми проблемами. Або вони з тобою. Так чи інакше.

Було ясно, що вони не очікували побачити нас. Коли здоровань зауважив Кіля, то зупинився немов вкопаний. Менший зробив ще кілька кроків перш ніж до нього дійшло, що його партнер зупинився, але після цього він вмить оцінив ситуацію.

-- Ми шукали тебе, Кілю, -- сказав здоровань. – Мок М'єн хоче тебе бачити.

Я глянула на хлопця. Він побілів ще більше.

-- От бля, -- прошепотів він.

-- Я так розумію, ти їх знаєш? – запитала я.

-- Ага.

Здавалося, він був готовий накивати п'ятами. Я поклала руку йому на плече. В мене були ще запитання до нього.

-- Ходімо, Кілю, -- сказав здоровань. – Попрощайся зі своєю подругою.

-- Думаю, він не хоче йти з вами, -- сказала я.

-- В нього, курва, немає вибору, -- сказав здоровань. Той, що був схожий на розбещеного торговця, посміхнувся, показавши гнилі зуби. Здоровань кинув на нього невдоволений погляд.

-- Чому це? – запитала я.

-- Бо Кіль член бригади Мок М'єна, хоча, здається, він забув про цей факт. – Він говорив не зі мною. Він не зводив погляд з обличчя хлопця. – Він отримав гроші Мок М'єна, і тепер, курва, виконує накази Мок М'єна. Коротше кажучи, хто б ти там не була, у юного Кіля немає вибору, бо він вже, курва, зробив свій вибір, коли вступив у йобану бригаду Мок М'єна. Тепер пиздуй з нами, Кілю. Я повторювати не буду.

Кіль мене здивував. Зі зламаною рукою і явно переляканий до смерті, він випрямився і сказав:

-- Ні.

-- От бля, -- сказав здоровань. – Малий, в тебе і так були кепські справи. Тепер все значно гірше.

І вони з партнером рушили вперед по брудній пародії на вулицю.

Тож я витягнула подаровані Хольгренем ножі, тримаючи їх низько, на певній відстані від тіла, лезом вниз.

-- Він сказав ні.

Вони були ще десь за три метри. Побачивши клинки, обоє зупинилися. Менший вийняв свій власний тесак, справжнісіньке мачете, яке використовують, щоб прорубатися крізь зарості й вперте коріння. Людські кінцівки чи шию він прорубає так само легко. Він посміхнувся своєю чорною, кривозубою посмішкою. Більший насупився.

-- Не знаю, хто ти, курва, така, але якщо постукаєш біді в двері, не плач, курва, якщо вона тобі відчинить.

Я посміхнулася.

-- Ти надто часто вживаєш слово “курва”. Тобі варто, курва, попрацювати над розширенням свого словникового запасу.

Менший, з високо піднятим тесаком, стрибнув вперед. Я метнула лівий ніж. У Непереливках не варто вагатися. Ніж потрапив йому в шию, в заглиблення внизу горла, він впав, давлячись кров'ю і люсернійською сталлю. Я нічого не відчула, і якусь частинку мене, що належала Люсернісу, а не Непереливкам, це турбувало, віддалено і абстрактно.

Здоровань теж рушив на мене, не переймаючись своїм партнером, роблячи ставку на те, що я не метну другий ніж, роблячи ставку на те, що в мене немає ще одного десь, звідки я зможу дістати його до того, як він дістанеться до мене. Він мав рацію.

Якщо він схопить мене, все закінчиться дуже швидко. Він був десь в три рази важчий за мене, і в нього були вельвети – товсті, шкіряні рукавиці з нашитими на них залізними пластинами, ідеальні для того, щоб проломлювати комусь обличчя і блокувати й хапати ножі. Скидалося на те, що він вмів ними користуватися.

Тож я кинулася на нього, в останню мить пірнаючи від на диво швидкої спроби захвату. Опинившись в болоті в нього між ногами, я загнала ніж йому в пах.

В Непереливках не варто вагатися, а битися варто тільки нечисто.

Така брила м'яса, як він, могла відмахнутися від ножа в руці чи нозі. Удар в груди, якби він мені вдався, відключив би його, але він не стояв би нерухомо достатньо довго, щоб я вцілила, а навіть якби я потрапила в щось життєво важливе, це не відразу відбило б йому бажання битися. Тож я загнала ніж йому в пах і негайно вирвала його, відчуваючи як лезо по дорозі шкребе по чомусь кістлявому. Він заверещав, упав на землю, знов заверещав, весь цей час корчачись і тримаючись за своє інтимне місце.

Тоді я щось відчула. Мої нерви гули, все тіло тремтіло у відповідь на раптове насилля, і мені хотілося блювати.

Після такої рани йому було не вижити. Тож я змусила себе вчинити правильно, хоча все, що мені хотілося в ту мить зробити, було втекти кудись і виблюватися, а тоді присісти і обхопити руками коліна,

поки тремтіння не вщухне. Але хлопець стояв там і дивився на мене своїми великими, круглими очима на блідому обличчі. Тож я змусила себе встати і тремтячою рукою перерізала здорованню горло. Те, що він корчився, мені не допомагало. Тоді я пішла і витягнула ніж з трупа другого головоріза, витерла обидва об його смердючий плащ, і запхала за пояс. Обережно. Таки варто замовити собі піхви.

Не минуло й хвилини.

Витаємо вдома, Амро, обізвався голос в моїй голові, який я в той час прийняла за власний.

Я ігнорувала його і сказала Кілю:

--Ходімо. – Навіть для мене мій голос пролунав безбарвно і різко.

-- К-куди? – він стояв, втупившись в трупи.

-- Нам потрібно побачитися з Каргою, забув? – Я підійшла і схопила його за добру руку. Він вирвався.

-- Після цього? – Його обличчя було уособленням недовіри.

Я примружила на нього око.

-- А що нам робити, хлопче? Піти запалити їм свічки в храмі померлих? – Але я знала, як він почувається. Коли я побачила, як Хольгрен, просто клацнувши пальцями, перетворив Боша в кривавий туман, в мене була така ж реакція, хоча тоді я й не сказала цього вголос. Раптове, жорстоке насилля *повинно* приголомшувати. Людина зі здоровою головою не повинна просто знизати плечима, коли на її очах двоє чоловіків перетворюються в трупів за менше часу, ніж потрібно, щоб зашнурувати черевики. Але якщо чесно, що з цим можна було вдіяти після інциденту? Все що могло, вже відбулося.

-- Ну, -- поквапила я. – Що нам далі робити, Кілю? Піти на Пояс, знайти лавочку на цвинтарі Джабі й розмірковувати про крихкість життя?

-- Не *знаю*, -- відповів він. – Я не знаю, *що* нам робити далі.

-- А я знаю. В нас незакінчена справа. І ми її закінчимо.

-- Без образ. Справді, без образ. Але твої справи – це не мої справи. І я не хочу, щоб вони стали моїми.

Я недовірливо глянула на нього.

-- Я щойно прикінчила двох членів твоєї бригади...

-- Моєї колишньої бригади.

-- Вони були іншої думки, але вже хай там. Я веду до того, що твої справи тепер стали моїми справами. А це означає, що мої теж стали

твоїми.

-- Гм, я не бачу логіки...

-- У мене є ножі, Кілю, і в мене є воля і вміння вжити їх. Якщо я кажу, що мої справи – це твої справи, то це, присягаю на клятого Керфа, так і є. Тепер ти бачиш логіку?

Він кивнув. У нього було далеко не щасливе обличчя.

-- Ось для тебе ще трохи логіки: якщо ти думаєш, що це бачили тільки ми з тобою і горобці, то ти живеш у світі ілюзій. Хтось в одній з цих сраних халуп бачив, що трапилось і побіжить до боса твоєї “колишньої” бригади, й розповість все за винагороду, яку обов’язково отримає. Гадаю, бос твоєї бригади довідається про все рано чи пізно. А це означає, що ми обидвоє вступили у війну з... як там його, Мок М’єном?

Він кивнув.

-- Тож, ти волієш вступити у війну з поламаною рукою і без друзів, чи зі мною?

Він поміркував над моїми словами, але не довго.

-- З тобою, -- сказав.

-- Добре. Давай вшиваємось від цього холодного м’яса. Карга не стає молодшою.

Я вирушила в дорогу, і він, як я й сподівалася, через кілька секунд пішов за мною.

По дорозі він продовжував кидати на мене приховані погляди, коли думав, що я не дивлюся. Але мій периферичний зір у клятому порядку. Нарешті мене це дістало і я запитала:

-- Що?

-- Без образ, але ти не справляєш такого сильного враження. Не те що Миша.

-- Миша?

-- Здоровань, якого ти, гм...

-- Якого я прикінчила.

-- Ага.

-- До чого ти хилиш?

-- Як ти стала такою жорстокою?

-- Такою жорстокою мене зробили Непереливки.

-- Я зростав у Непереливках. І я не схожий на тебе.

Я могла розповісти йому, що Непереливки, що весь Белларіус п'ятнадцять років тому, був пеклом на землі для таких як я. Я могла пояснити йому про оніміння, яке просочується в тебе, коли кожна мить – це боротьба не на життя, а на смерть, і як я відчувала холод, що прокрадався мені в душу з кожним подихом Белларіанським повітрям.

Я могла пояснити йому, що за межами Непереливок я була злодійкою, що майже зав'язала, а не холоднокровною вбивцею. Могла розповісти йому, що швидше за все мене тижнями будуть мучити кошмари про те, що я зробила, що шкребіння ножа по кістці Миші було таким самим як, коли я пирнула батька і ніж зачепив ребро.

Він би цього не зрозумів. І добре.

-- Маєш рацію, малий, -- сказала я. – Ти не такий як я. Ти повинен бути вдячний за це.

Він продовжував дивитися на мене тим поглядом, який говорив, що в нього були ще запитання.

-- *Що?* – запитала я роздратовано.

-- Це Непереливки зробили тебе такою швидкою?

-- Га?

-- Я ніколи не бачив нікого, хто б рухався так швидко. Нікого. Ніколи.

-- Про що ти патякаєш? Я просто швидка. Це компенсує те, що я невеличка, трохи.

Він дивився на мене так, наче я собі жартувала з нього.

-- Ніхто не може бути таким швидким.

-- Ти ще Червоної Руки не бачив.

-- Короля асасинів. Хочеш сказати ти бачила?

-- Правду кажучи, довелося. – Я не згадала той факт, що Червона Рука перемаг мене в дуелі на ножах так легко, що йому було нудно, що він насправді познущався з мене.

-- Ясно, ти просто підйобуєш мене.

-- Язик, Кілю. Слідкуй за язиком.

Коли ми йшли геть від двох трупів на вулиці, всі горобці раптово здійнялися у бурі дрібних крилець і полетіли обшарпаною хмарою в бік Пояса.

По дорозі я могла розпитати малого про лист і нібито Ансена, який наказав передати його мені, але була не в настрої на розмови. Я була досі приголомшена наслідками бойні, яку щойно вчинила. Гадала, ще буде час. Він був розумним і триматиметься поряд зі мною, поки Мок М'єн прагне його голову. А якщо на нього нападе раптовий приступ, тупості й він зникне, що ж. Хтось відправив мені листа. Можуть відправити ще один.

У Непереливках немає пляжів. В основному болота і стрімкі скелі аж до самої води. За винятком Краху.

В рідкісних випадках, коли шторм дує не в тому напрямку, рибацькі човни, а інколи навіть кораблі, неминуче налітають і розбиваються на купі скель, які називають Крахом. Де на них відразу налітають всі кому не лінь. Але невеличкий скелястий мис назвали Крахом не тому, або принаймні, не тільки тому.

Крах – це місце, де врешті-решт опиняються всі божевільні, прокажені, та як подекують, вороги Карги, там вони сплять просто неба і ледве животіють, ловлячи все, що можна зловити, на нерівній смужці між землею і морем. Я так думаю, в основному молюсків і крабів. Якось ніколи не було нагоди з'ясувати.

На самому кінчику Краху знаходиться щось, що дуже, дуже відрізняється. Це галера, п'ятдесятивесельна пентеконтера, не схожа на жодне судно, що борознить води Драконового моря в наш час. А ймовірно, і з часів Катаклізму. В усякому разі, вона древня.

І повністю з каменю.

Корпус, за винятком величезної діри, що пропускає море? Кам'яний. Весла, ті, що не обламані? Теж кам'яні. Веслярі, або давайте скажемо чесно, галерні невільники -- деякі мертві на своїх лавочках, інші вічно гребуть з відкритими ротами у мовчазній гримасі напруги або болю -- також кам'яні, хоча їх важко розгледіти, бо вони в основному під водою.

Ось звідки Крах отримав свою назву.

Я й гадки не маю, що трапалося. Але цей корабель не скульптура. І навіть після хтозна скількох сотень років з того часу, як невідома загибель спіткала його, від нього досі смердить магією. Якимось чином, навіть важко уявити собі, як давно тому, галера налетіла на скелі, й відразу стала їхньою частиною.

Тут, в наметі керманіча на приреченому кам'яному кораблі, де під нею, в неогородженій ямі веслярів, хлюпала морська вода, з божевільними й прокаженими під дверима, жила Карга.

Мало хто відвідував її.

Ні божевільні, ні прокажені не завдали нам жодного клопоту. Здавалося, вони не хотіли мати з нами нічого спільного і розбіглися, як тільки ми з'явилися, дехто дивився на нас вовком, більшість просто заховалися за купами каміння, в очікуванні, поки ми пройдемо. Їхній табір був жалюгідним. Одне вогнище, кілька напівзігнилих, брудних покривал, купа шкарлупи молюсків, ще одна купа кісток і пір'я чайок. І сморід. Ми швиденько пройшли повз нього, і не дивлячись на складний шлях серед каміння і те, що Кілові було важко дертися вгору, за кілька хвилин були біля галери. Тоді залишився тільки коротенький спуск на вузький край кам'яної палуби. Через яму з веслярами була перекинута дошка, звісно ж, її встановили недавно, яка вела на підняту платформу і до намету керманіча. Дверний отвір був прикритий важким, напівзігнилим брезентом, що ледь похитувався на легкому вітерці.

Всі знали, де живе Карга, проте ніхто туди не ходив, якщо тільки вони не були у відчаї.

Не скажу, що я була у відчаї, але я хотіла знайти Тейнера якомога швидше, і якомога швидше вшитися до біса з Белларіуса. Карга багато чого знала, а те, чого не знала, могла швидко довідатися, хоча й ніколи не сходила з човна. Питання тільки в тому, що вона за це попросить? Коли я зростала, жахливих чуток було хоч відбавляй. Чи вони базувалися на чомусь, хоча б віддалено схожому на правду?

-- Існує тільки один спосіб довідатися, -- промовила я.

-- Довідатися про що? – запитав Кіль. Я й забула, що він тут.

-- Нічого. Ходімо.

-- Краще я залишуся тут. – Здавалося, він от-от надзюрить у штани.

Я знизала плечима.

-- Як хочеш, -- відповіла я і пішла по дощі до парусини, що слугувала Карзі за двері.

-- Заходь, Амро Тетіс, -- сказав низький, мелодійний голос ще до того, як я обізвалася.

Тож я зайшла.

#

В невеличкому приміщенні стояв неприємний запах. Не сморід, а немов у кімнаті дуже старої людини, несвідомої про свій власний запах. Крізь завішені двері заходило трохи світла, ще трохи крізь отвір, через який величезне кам'яне кермо опускалося у море. В кімнаті не було нічого, тільки Карга і крісло, в якому вона сиділа.

Вона сиділа на дерев'яному кріслі з плетеною спинкою. Її волосся було сивим і прямим, воно спадало до самої підлоги. На ній була старомодна лляна сукня, пожовкла від часу, але чиста. Вона тримала руки на колінах. На кожному пальці було по перстню, нігті були дуже довгими, проте добре доглянутими.

Обличчя в неї було зморщене і бліде, її очі – молочні кулі, що легенько мерехтіли у сутінках.

-- Пробач, що мені нікуди тебе посадити, Дома Тетіс, -- сказала вона, і мене вразив її голос. Він був зовсім не старим чи слабим. Вона могла б бути співачкою.

-- Та нічого. Я не надовго. Що означає "дома", якщо можна запитати?

-- Просто древня форма звертання. За значенням схоже на "пані".

-- Ясно. Називай мене просто Амра.

-- Гарзд. А ти можеш називати мене Літа.

-- Так і зроблю.

Я прочистила горло.

-- Так, -- сказала вона. -- Я знаю, ти не належиш до терплячих, Амро. Давай відразу до справи.

-- Якщо ти не проти.

-- Я не проти, -- відповіла вона. – Ти хочеш знати, де зараз твій друг Тейнер.

-- Я під враженням, Літо. Я повинна це признати. Звідки ти знаєш моє ім'я, чи що я хочу?

-- Я багато, багато чого знаю, -- сказала вона з легенькою посмішкою.

-- Ти кривава відьма?

Вона засміялася.

-- Ні, що ти, ні. Я від них набагато потужніша.

Я ледь стрималася, щоб не запитати, ким саме вона була, але тоді зрозуміла, що, мабуть, мені краще не знати. Порожня цікавість рідко коли приносить щось, крім клопотів, а їх в мене було достатньо.

-- Гаразд, -- замість цього сказала я. – Ти знаєш, чого я хочу. А що ти хочеш взамін?

Вона зітхнула, її руки сіпнулися на колінах.

-- Мені потрібні твої спогади, -- промовила вона.

Я закліпала очима.

-- О, не назавжди. Просто поділися ними зі мною. Це тобі в жодному разі не зашкодить, і ти нічого не забудеш. Ти просто, так би мовити, передаси мені копію.

Я знов закліпала.

-- Навіть не напружуючись, я можу назвати пів десятка різних причин, чому це погана ідея.

Мій фах, хоча на цю мить я й відійшла від справ, вимагав секретності. Людям не подобається, коли ти крадеш у них дуже цінні речі, й вони схильні піти на все, щоб знайти свої цяцьки. Якщо моє ім'я колись поєднують з деякими крадіжками, всі, кого я знала і про кого хоча б трохи піклувалася, ризикували опинитися в руках дуже поганих, дуже впливових людей. Дарувнер, Хольгрєн, можливо, десяток інших.

Не кажучи вже про те, що тільки тому, що вона сказала, я не втрачу свої спогади, не означало, що я дійсно їх не втрачу. Я маю на увазі, звідки я буду знати? Як я можу бути в цьому впевнена?

-- Боюся, це не варіант.

-- От, шкода.

-- Я можу заплатити тобі більш традиційним способом. Знаєш, в наш час доволі популярні гроші.

-- Амро, я схожа на таку, що потребує грошей?

-- Тобі б не зашкодило зручніше крісло.

Вона посміхнулася.

-- Ти мені не довіряєш.

-- Я тебе зовсім не знаю. І зазвичай, я не довіряю навіть сама собі. Без образ, Літо, але я не дозволю тобі ритися в моїх спогадах. Певного разу це зробив один божок. Ніколи знову.

Вона нахилилася вперед, несподівано зацікавлена.

-- Можна запитати, який божок?

-- Запитання за запитання? – відповіла я і вона знову посміхнулася. Я зауважила, що в її посмішках не було емоцій, це було не більше ніж сіпання обличчя.

-- Відповіді на деякі запитання варті більше ніж на інші.

-- Ти знаєш моє запитання. Яку платню ти візьмеш, окрім спогадів?

-- Боюся, що ніяку.

-- Тобі нічого не потрібно? Справді?

Вона зітхнула.

-- Нічого, що ти можеш купити, випросити, позичити чи вкрати, Амро Тетіс.

-- Впевнена? Ти знаєш моє ім'я. Знаєш, мені не до порожніх люб'язностей. Ти повинна також знати, якщо існує щось, чого ти прагнеш, є доволі непоганий шанс, що я тобі це здобуду, якщо це щось має фізичну форму і його можна перенести.

Вона засміялася, але в її сміху вчувалася гіркота. Я знала, що сміялася вона не з мене.

-- Скажи мені, -- промовила я.

-- Існує щось, чого я прагну. І воно таки має фізичну форму. А от чи можна його носити, дуже сумніваюся.

-- Просто скажи мені, -- повторила я, притулившись до стіни.

-- Це камінь, яскраво-білий, подовгуватий, з викарбуваними таємними символами, і вкритий могутніми чарами; висотою він у пів людини, шириною в три...

Прийшла моя черга сміятися.

-- Ти хочеш Камінь Засновника.

-- Так, саме його.

-- Синдику це не сподобається. На ньому знаходиться його зручне крісло. – У Великій Палаті в Ріаілі, палаці Синдика. В тронній кімнаті.

-- Тим не менш. Це все, чого я прагну, Амро Тетіс, і окрім спогадів тільки це я візьму як платню за інформацію, яку ти шукаєш.

-- Хочеш правити Белларіусом?

-- Ні. Я хочу тільки камінь.

-- Чому?

-- Бо він мій, його забрали в мене, коли це місто могло похвалитися тільки чотирма мазанками, а в гавані не було нічого

більшого за човни з мідної кори, в яких плавали дикуни, мисливці за головами.

-- Відчуваю, тут якась цікава історія.

-- Звісно, що ти відчуваєш. – Але більше вона нічого не сказала, а я не наполягала.

Після короткої мовчанки я відірвалася від стіни й сказала:

-- Що ж, якщо під час однієї зі своїх прогулянок, я випадково наткнуся на Камінь Засновника, то обов'язково покладу в кишеню і принесу тобі.

-- Так, принеси, якщо тобі не важко. І Амро, тобі слід знати, коли душі вбитих порозмовляють з тобою, щоб надати тобі допомогу, я потребуватиму твоїх спогадів і Камінь.

Я насупилася. Погані мої справи, якщо я дожилася до того, що мене майже не дивували загадкові твердження таємничих і впливових людей.

-- Не знаю, про що ти балакаєш.

Вона кивнула.

-- Поки що. Гарного тобі дня, Дома Тетіс.

-- Була рада знайомству, мабуть. Гарного дня.

Я відхилила брезент і вийшла у яскраве, ранкове світло. Доведеться докласти зусиль, щоб знайти Тейнера. Недарма найкоротші шляхи, як правило, неходжені стежки.

Я застала хлопця там де й залишила, він присів на скелі над галерою і кидав камінці у неспокійне море. Він побачив мене і припідняв здорову руку.

-- Розум ще при тобі? – запитав він. Здається, він жартував тільки наполовину.

-- Принаймні той, з яким я заходила, -- відповіла я, перейшла по дошці й приєдналася до нього. Ми вирушили назад в напрямку Непереливкок.

-- Отримала, за чим прийшла?

-- Ні.

-- А за чим ти взагалі приходила?

-- Я когось шукаю. Карга була найкоротшим шляхом знайти його. Тепер мені доведеться прикласти вухо до землі й постукати в певні двері.

-- Сподіваюся, не одночасно.

Я засміялася. Малий починав мені подобатися.
Коли ми підійшли до табору божевільних, на нас хтось чекав.

Розділ 6

Він сидів навпочіпки біля убогого вогню, грів руки. Постійні мешканці цілковито зникли. Одягнений в барвистий плащ, він мав на собі сюртук і легінси, що вже принаймні десять років, як вийшли з моди, з поголеною головою, блискуча макітра вкрита татуюваннями. В нього було подовгувате обличчя, темні очі, бліда шкіра. Магія спливала з нього холодною, невидимою рікою, волосся в мене на потилиці стало диба.

Я вже зустрічала когось зі схожими татуюваннями. Короля-Чарівника. Не дивлячись на всю його допомогу, він не був хорошою людиною. Я відразу насторожилася. Одна рука сковзнула до руків'я ножа. Другою я зупинила рух Кіля вперед.

Маг встав і легенько вклонився. Він був високим.

-- Вітаю, Амро Тетіс.

-- Цього ранку вже двоє людей мають наді мною перевагу, -- сказала я, напружено, але ввічливо.

--Твоя репутація випереджає тебе, -- відповів він, ігноруючи моє ввічливе запитання про його ім'я.

-- І що це за репутація?

-- Злодійка-професіоналка. Та, якої торкнувся Бог. *Та, яка знищила Клинок.*

-- Наплів цілу купу, -- відповіла я. – Давай почнемо з кінця.

-- Як скажеш.

-- За своє життя я зламала багато ножів. Зажди недолюблювала столові прибори.

-- Ти зламала Клинок викуваний богинею, настільки потужний, що міг розколоти світ надвоє. Я дуже хочу знати, як тобі вдался такий подвиг.

-- Я висловила йому своє невдоволення за допомогою брудної лайки.

-- Дуже смішно.

-- Така правда.

Він помахав рукою з довгими пальцями.

-- Так ми до нічого не дійдемо.

-- З усією повагою, Магу, але я навіть не знаю, як тебе звати. Я не очікую квітів і гарної вечері, але якщо ти хочеш чогось від мене, то підходиш надто безцеремонно.

Він посміхнувся такою нещирою посмішкою, яку я тільки бачила і вклонився ще раз.

-- Перепрошую. Довший час мені було не до ввічливих люб'язностей. Мене звати Фаллон Сірій Зуб. І я дійсно маг.

-- І звідки ти знаєш моє ім'я, Майстре Сірій Зуб? Чи де знайти мене?

-- Я чекав на тебе. Це було неминуче. Вчора я відчув, як ти зійшла на пристань. І інші теж.

-- Мені не подобаються таємничі висловлювання, Майстре Сірій Зуб, а цього ранку я вже одне вислухала.

-- Тоді я запитаю прямо: скажи мені, як ти знищила Клинок, що Ненависть Шепоче?

-- Я сказала тобі. Ти мене не слухаєш.

-- *Слухаю.* Уважно і терпляче. Якщо чесно, в мене це не дуже добре виходить. Скажи мені, Пані Тетіс, як ти знищила Клинок. За це я дам необхідну тобі інформацію. – Він глянув на пентеконтеру. – Значно розумніша ціна, ніж в тебе вимагали інші, хіба ні?

-- Знаєш, де зараз Тейнер? – запитала я.

-- Ні. І гадки не маю де, чи хто, цей Тейнер, якого ти шукаєш. Але в мене є інша інформація, запевняю тебе, дуже важлива.

-- Можеш присягнути на своє ім'я і силу, що ти говориш мені правду? – Цього навчив мене Хольгрєн. Старомодна і формальна присяга, яка не зупинить мага, який хоче збрехати. Але цей Сірій Зуб скидався на старомодного, формального чувака. Я подумала, що вона не зашкодить. А ще подумала, що якщо не скажу йому те, що він хоче знати, справи будуть кепські. В основному мої.

-- Присягну. Якщо ти вчиниш так само.

Я заморгала.

-- Звісно, я можу присягнути на своє ім'я. Але сили, щоб присягнути на неї, в мене немає.

Якусь мить він дивився на мене, на його подовгуватому, тонкому обличчі читалася недовіра. Тоді видушив з себе короткий сміх.

-- Отже, ти зовсім не в курсі? Навіть не знаю, чи це робить тебе менш небезпечною, чи більше.

-- І гадки не маю, про що ти патякаєш.

-- Я вірю тобі, -- відповів він, тоді випростався. – Присягаю своїм іменем і силою, те що я тобі кажу – правда, і в мене немає наміру обдурити тебе. Як я вже казав, я відчув, коли ти зійшла на пристань. І Клинок теж.

-- Який Клинок? – запитала я, відчуваючи як мої нутрощі наповнює жах.

-- Клинок, що Розсікає Ніч, брат Клинка, що Ненависть Шепоче, який ти знищила. – Він насупився і похитав головою, вдаючи стурбованість. – Думаю, він за це трохи злий на тебе.

-- Ніж Калари тут? В Белларіусі? – запитала я. Нудотний жах, який я відчувала, почав душити мене. Допоки житиму я більше не хотіла мати нічого спільного з Восьмикратною Богинею. А якщо один з її розумних клинків розшукує мене, то, швидше за все, моє життя не потриває довго.

-- Ніж Калари тут, -- підтвердив він.

– Знаєш де?

У відповідь він вказав на масивну Гору Тарвус.

-- На Поясі?

-- Вище.

-- Серед аристократії? В Ріалі?

-- Вище.

Цитадель. Проклята Керфом Цитадель. Де Телемарк, ймовірно найпотужніший з існуючих зараз у світі магів, сидів у своєму зручному кріслі.

Восьмикратна Богиня мала вісім втілень, кожне з яких володіло зброєю, Клинком.

Клинки – вісім розумних, потужних, магичних об'єктів, залишених Нею по всьому світу, коли Вона загинула. Або вдала, що загинула. Або розділилася на вісім окремих богинь. Чи щось таке. Так мені сказав найбільш обізнаний і найбільш зневажливий чоловік у Люсернісі.

Клинки було створено з кісток, зубів, луски і кігтів її чоловіка – короля демонів, якого вона жорстоко вбила, і наповнено її волею, її божевіллям. І її силою.

Вочевидь, це не був найщасливіший шлюб.

Той, з яким я зіткнулася, Клинок, що Ненависть Шепоче, був божевільніший ніж лантух з пацюками і по суті перетворив мій розум у сповнений ненависті пудинг, поки не втрутився Бат, Бог Таємниць.

Ні, він не врятував мене. Він збирався закрити мене на цілу вічність в невеличкій, темній кімнаті, як кататонічні людські піхви для Клинка, щоб не дати йому – і мені – впасти в амок. Але він легесенько підштовхнув мене боротися з волею Клинка і перемогти.

Спрацювало. Але мало бракувало, зовсім мало. Якби я спробувала зробити те, що до мене робили інші – використати або стримати його – він би зжер мене і виплюнув маріонетку у вигляді Амри, яка б виконувала його накази. Або й гірше.

Натомість я обернула його силу проти нього. І він розсипався в моїй руці на попіл і шматки кісток. В тій самій руці, що зараз палала і свербіла, немов я встромила її в мурашник.

В мене були поважні сумніви, що цей фокус спрацює ще раз проти іншого Клинка. Я навіть не знала, яку силу використовував цей Клинок. Клинок, що Ненависть Шепоче повністю виправдав своє ім'я. Він робив саме те, що й обіцяв – невпинно, агресивно. Нестерпно.

Але Ніж, що Розсікає Ніч? Що це взагалі означає? Найкраще, що я змогла придумати – він бачить в темряві, а це, як на іграшку Восьмикратної, явно така собі сила. Ніж Калари був суцільною таємницею, єдине, що я знала – він не віщував нічого, нічого доброго.

Хай там що, це не мало значення. Я не збиралася в це втягуватися. Я була тут з однією метою: знайти Тейнера і допомогти йому, чим тільки зможу. Як тільки я це зроблю, то вшиваюся звідси на першому кораблі, човні чи плавучій колоді.

-- Здається, тебе стурбували мої вісті, -- промовив Сірій Зуб.

-- Це тому, що я сповна розуму. Чого тобі треба від мене, Магу?

-- Я вже сказав тобі. І не раз. Я хочу знати, як ти знищила Клинок, Що Ненависть Шепоче.

-- Це тобі не допоможе.

-- Звідки тобі знати, що мені допоможе?

-- Ти – маг. Майже кожен маг, якого я зустрічала, жадав влади, як п'яничка жадає пляшки. Якщо тільки кожен грам твоєї волі не сповнений рішучості знищити цей Ніж, він поневолить тебе, перекрутить і зробить своїм знаряддям. – Я зробила крок вперед. – Послухай мене, Майстре Сірій Зуб. Якщо він хоча б трохи схожий на

Клинок, з яким я мала справу, то ти не зможеш домовитися з ним, поторгуватися з ним чи погрожувати йому. Якщо спробуєш, він схопить тебе. Ти можеш тільки боротися, поки один з вас не буде знищений.

-- І як саме ти зробила це з Клинком, що Ненависть Шепоче? – Відповів він, ігноруючи все, що я сказала, крім останніх слів. Я зітхнула. Давати добрі поради – загалом невдячна справа, навіть з раціональними людьми. Спробуйте інколи зробити це з магом.

-- Я знищила Клинок, що Ненависть Шепоче використавши його силу проти нього, -- сказала я йому. – Він запропонував знищити все, що я ненавиджу. Я ненавиділа його всіма фібрами своєї душі, випустила цю ненависть на нього і він розсипався в мене в руці. Присягаю.

Кілька секунд його холодні, уважні очі вдивлялися в мої. Тоді він кивнув.

-- Дякую, Пані Тетіс. Гарного тобі дня.

Він повернувся і зробив кілька кроків у напрямку Непереливкок, а тоді просто зник.

Якусь мить я стояла, вдивляючись в порожнє місце, де він щойно був. Одного разу я вже бачила такий фокус. Виявляється, це була не магія. Це була, якщо вірити зараз мертвому хлопцю, філософія. Майстер Сірій Зуб був не просто магом. Він був одним із славетних Філософів, яких всі ненавиділи. Групи джентльменів, які тисячу років тому спричинили Катаклізм.

-- Гм, Амро?

-- Так, Кілю?

-- Твоє життя завжди таке?

-- Моє життя завжди яке?

Він махнув здоровою рукою в напрямку, де зник Сірій Зуб.

-- Гм. Таке. Могутні й таємничі люди з'являються і зникають, розмовляють з тобою, немов з бочкою з порохом, що стоїть біля багаття.

-- Не мели дурниць, -- сказала я. – З бочками ніхто не розмовляє. Це було б божевіллям.

-- Ха. Ха-ха.

-- Пішли. Ходімо поснідаємо. Твоє почуття гумору покращиться, коли ти кинеш щось на зуб.

Розділ 7

Присягаю на всіх мертвих богів, що я не збиралася їсти в забігайлівці в Непереливках, чи навіть в районі пристані, якщо могла цього уникнути. А я могла. Тож ми краєм обійшли самі Непереливки і десь за пів години наблизилися до Південних Воріт. Вартовий тільки глянув на нас і відразу простягнув руку. Долонею вгору. Я кинула йому срібну марку і він повернувся до того, що в нього виходило найкраще, бити байдики. Вочевидь, він навіть не завдавав собі клопоту, щоб прогнати дітей, які малювали графіті на стіні. Метрів за десять від поста охорони я побачила два пеніси, пару неймовірно великих цицьок, пропозицію, щоб Синдик зробив дещо анатомічно неможливе, і Хардишську руну “пастка”.

Побачивши останню, я завагалася. Після досвіду з макітрою Борольда, я була крайнє обережною, коли йшлося про Хардишські руни. Найближче, що в злодіїв було схожого на власну мову, вони були звичними в багатьох містах на Драконовому морі. Але публічно, як графіті? Ні. Я ніколи не бачила, щоб їх так використовували. Як на мене, це було повідомлення, або попередження. Але кому? І про що саме?

Вартовий дивився на мене косо, здавалося, він от-от зацікавиться, чому я забарилася після того, як заплатила йому. Я була не в настрої розмовляти з Чорним Рукавом, ледар він чи ні, тож я рушила вперед, на кілька кроків позад Кіля.

Це була якась невидима лінія. Я перетнула її коли пройшла крізь ворота. Я відчула повторне раптове запаморочення і на якусь мить в мене перехопило подих, як тоді, коли я зійшла з *Насолоди*. Цим разом його супроводжував майже неловимий ментальний тиск; миттєве відчуття, що я в пастці сповило мій мозок павутиною з мільйона тонких, липких ниточок.

Те, від чого я відмахнулася на пристані, як від хворобливої реакції на повернення на тверду землю після довгих днів на морі, було, тепер я в цьому була певна, рефлексом на дуже погані чари спрямовані безпосередньо на мене. Я схопила хлопця за руку – як виявилось, зламану, бо вона була ближче до мене – і побігла. Він закричав з болю.

-- Рухайся! – вигукнула я.

Цим разом це був не вогонь.

З боку Пояса за Південними Воротами вузькі, мощені бруківкою провулки і вузькі три-, чотириповерхові крамниці з сірого каменю. Вони були не в найкращому стані, бо Південні Ворота далеко не найкращий район, але це й не нетрі. В Поясі взагалі не було нетрів. Для цього існували Непереливки.

На вулиці були люди: купка робітників з тирсою у волоссі, посильний м'ясника з пакетом, з якого капало, в руках, точильник ножів, що тягнув по вулиці своє точило. Спочатку, коли з поміж бруківки почав просочуватися жовчний, зелений туман, ніхто не зауважив. Тоді посильний м'ясника зашпортався і впав.

Туман згустився і помчав до нього. За мить він повністю його окутав. Посильного не було видно, але було чути. Він закричав. А тоді крик захлинувся. Через кілька секунд туман відповз, а від нього залишилися тільки мокрі кістки в неохайній купці одягу.

Туман згустився.

-- Нам потрібно вшиватися з вулиці, кудись якомога вище, -- сказала я Кілю і різко змінивши напрямок, вирушила до найближчих дверей. Це була майстерня кравця. Позад себе я почула лайку точильника ножів, а тоді крик, що раптово обірвався. Навколо з будинків вискакували люди, щоб глянути, що відбувається.

-- Всі по хатах! – заверещала я, в надії, що це хоча б комусь допоможе. Але знаючи людську натуру, я в цьому сумнівалася. Я ризикнула і оглянулася. Здається мої крики привернули увагу туману. Над залишками точильника ножів він розгалужився на двоє, одна половина швидко пливла до нас, інша стелилася вздовж вулиці.

Він рухався стрімко.

Ми добігли до майстерні кравця. Я заштовхнула Кіля поперед себе і з грюкотом зачинила двері.

Я швидко оглянула інтер'єр кімнати. Все запущене і в пилюці. Кравець виглядав так само як його майстерня і щось бубонів; й гадки не маю що. На низькому столику біля дверей були розкладені рулони тканин. Я схопила один, взяла за обірваний край і жбурнула решту на підлогу, розмотуючи. Тоді вихопила ніж і почала різати.

Туман зжер посильного м'ясника, але його одяг не чіпав.

Тепер кравець і його охоронець щось верещали. Я відчула руку на плечі, Кіль загарчав на нього, і рука зникла.

Молодець.

З вулиці доходило більше криків. Значно більше.

Я почала пхати тканину в щілини між дверима і рамою, починаючи від підлоги, в надії що встигну.

Не встигла.

-- Амро! – пролунав попереджувальний крик Кіля, я підвела погляд і побачила, що туман клубочиться всередину по боках і зверху дверей.

-- Біжи! – вигукнула я і відсахнулася назад, але було пізно.

Щупальце туману кинулося на мене, швидко, немов гадюка, і обвилось навколо правої руки.

Перший дотик обпік мене вогнем. Тоді щупальце зарилося мені під шкіру, і я заверещала.

Ти, промовив голос в моїй голові. Тоді, *Так*.

Раптово туман згустився, перетворився в щось слизьке, гумове. Приголомшена, я спостерігала за перетвіленням. Воно почалося в мене на руці й швидко просувалося по щупальцю. Коли дійшло до дверей, щупальце вигнулося і двері розлетілися на дрізки. Воно почало тягнути мене надвір.

Моя рука нестерпно боліла. Було таке відчуття, немов щупальце обмоталося навколо кістки. Тепер воно стало твердим. Тільки через якусь приголомшливу мить до мене дійшло – це означало, що я можу щось з ним зробити... або принаймні спробувати.

Я витягнула свій другий ніж і перерізала щупальце. Або принаймні спробувала. Але лезо пройшло крізь нього так, наче воно досі було не більше ніж туманом. Проклята Керфом магія.

Раптом я відчула руку навколо мого зап'ястка, що потягнула мене назад, або принаймні спробувала. Кіль. Сміливий хлопчина. Але біль в руці перетворився в чисту агонію. Я закричала.

Перешкода, сказав голос в моїй голові. Тоді, *Вбий його*. Ще одне щупальце пролізло крізь двері.

-- Ні! – закричала я і відчула, як десь під моїми ногами затремтіла гора.

Туман зупинився.

Вона розмовляє, сказав він. *Вона чує*.

Я розмовляю, сказала я подумки. *Я чую*.

Не опирайся. Не перешкоджай.

-- Відпусти мене, -- сказала я одночасно до туману і до Кіля.

І обидвоє відповіли “Ні”.

-- Відчепися, Кілю, -- витиснула я з себе. – Якщо ні, воно прикінчить тебе, або відірве мені руку. Або одне і інше.

-- Хай йому чорт, -- пробурмотів він і відпустив мене.

Щупальце висмикнуло мене крізь залишки дверей. Витягнуло на середину вулиці.

Я бачила, як десятки інших щупалець туману поверталися з вікон і дверей по всій вулиці, всі вони стягувалися до центральної маси, до якої я швидко наближалася.

-- Зупинися, -- наказала я.

Ні.

Щупальце затягнуло мене в самісіньку гущу центральної маси. Світ зник у зеленій імлі. Туман заповнив мені горло, ніздрі, терся об барабанні перетинки.

Тепер тобі кінець, сказав він сухо.

Разом з жахом і нестерпним болем, в мені почала закипати лють.

НІ! Закричала я подумки і якимось чином знову відчула, як Гора Тарвус тремтить піді мною. А тоді моя плоть почала палати. Шкіра, горло, легені.

НІ! Заверещала я знов з усіх сил, відчуваючи, як спочатку мої повіки, а тоді очі починають розчинятися і зникати.

НІ! Вирішила я, зібравши всю свою волю. Те, що залишилося від моєї руки, там, де Клинок Абанон перетворився в пил, співчутливо пульсувало. І я відчула, як світ трішки надколовся.

Я злодійка, а не маг. Я була свідком потужних чарів, магія мене вилікувала і сильно скривдила, але я навчилася користуватися нею не більше, ніж навчилася б літати, спостерігаючи за птахами. Хольгрен, мабуть, зумів би описати те, що трапилося так, що це прозвучало б ясно, стисло і раціонально. Наскільки я можу судити, в тому, що трапилося далі не було нічого ясного, стислого чи раціонального.

Було таке відчуття, немов тріснула метафорична стіна і крізь пролом полилося сліпуче світло. Я знала, не знаючи звідки я це знала, що світло призначалося для мене, я могла його формувати. Могла його використати. Могла з ним щось зробити. Зробити що?

Все що завгодно. Це була чиста, нерозбавлена можливість.

В той час коли моя шкіра випаровувалася і я подумки верещала від нестерпного болю. Я вхопилася за це світло, дала йому наповнити

мене. Дала йому залити мене. Дала йому зміцнити мене. Дала йому витіснити туман мені з легенів, з руки. А коли туман відступив, світло виправило всю заподіяну ним жахливу шкоду.

Hi, сказало туманне чудовисько.

Я виштовхнула світло назовні, так що воно не тільки заповнювало мене, а оточило коконом сяючої енергії.

Hi, повторив туман.

Я відкрила свої регенеровані очі й побачила світ і світ за його межами.

Я лежала на бруківці, згорнувшись калачиком, немов немовля. Піді мною, глибоко в серці Гори Тарвус, я відчувала неспокійний океан енергії, можливостей. Звідти лилося світло, яким я скористалася. Я глянула вгору, на туман, що непевно похитувався наді мною, і побачила всередині нього чорну, димчасту нитку, її кінець смикався туди-сюди, як хвіст розлюченого кота. Я провела поглядом за ниткою і побачила, що вона занурювалася у вулицю, тоді бігла під нею, десь на тридцять сантиметрів нижче, і вела... кудись. Другого кінця я не бачила.

-- Цікаво, куди ти ведеш? Хто на другому кінці?

Я схопила хвіст кота і потягнула.

Бруківка і втрамбований ґрунт полетіли, коли я висмикнула димчасту нитку з-під землі. Нитка звивалася, намагалася втекти, але я не відпускала. Перебираючи руками, я тягнула її, витягувала щораз більше з-під землі, посеред вулиці утворювалася нова канава. Бруківка літала, але мене зачепити не могла.

-- Я йду за тобою, -- сказала я тому, хто був на другому кінці нитки.

Вочевидь, ким би вони не були, вони мене почули, бо перерізали нитку. Я гепнулася на дупу, а нитка просто розчинилася в моїх руках.

-- Падлюка, -- промовила я. І втратила свідомість.

Розділ 8

Я отямилася, коли Кіль своєю здоровою рукою почав давати мені ляпаси по щоці. Я відкрила очі й побачила тільки той самий повсякденний світ, який завжди бачила до цього дня. Я лежала на вулиці там, де впала.

-- Хочеш, щоб в мене були рожеві щічки? – запитала я, а принаймні спробувала. Вийшло щось більше схоже на:

-- Хчшщб мнблржв щічк?

-- Горм на патику! – промовив він особливо грубий епітет, взявши до уваги, що Горм загинув посадженим на кіл. – З тобою все гаразд?

Я знов спробувала заговорити, з таким самим результатом. Я задовольнилася тим, що підняла руку і помахала туди-сюди долонею. Так собі.

-- Не знаю, чи допомогти тобі встати, чи втекти з криком геть. Що в біса щойно трапилось?

-- Не. Впевнена. – нарешті вимовила я, і з його допомогою зіп'ялася на ноги. Я почувалася знесиленою. І дуже, дуже голодною.

-- Тобі щось потрібно?

Я відштовхнула його, стала на ногах, до яких швидко поверталися сили.

-- Потрібно вшиватися звідси. – Тепер, коли небезпека минула, з'являться Чорні Рукави. – І мені потрібна їжа. Багато, багато їжі. І вина.

-- Хочеш поговорити про...

-- Заради богів, ні. Ще ні. Мені потрібно подумати. Трохи.

-- Бо виглядало так, наче ти...

-- Кілю.

-- Га?

-- Я не знаю, що трапилось. Присягаю на Керфа.

Якусь мить він думав, тоді сказав:

-- Ти дуже страшна жіночка.

-- Ще раз назвеш мене жіночкою, і в тебе з'явиться справжня причина боятися.

#

Це була не найдорожча харчівня в місті. Далеко не найдорожча. Вона була надто низько на Горі Тарвус. Проте це було єдине місце, яке я добре пам'ятала після п'ятнадцяти років і не мусила питати дорогу.

Те, чим Сад виділявся, а принаймні вразив мене, як вуличного щура, був факт, що посеред харчівні дійсно знаходився невеличкий водний сад, з папороттю, вкритим мохом камінням і великою, яскравою рибою, що ліниво кружляла в невеличких ставках.

Я бачила це згори; садок був просто неба, а зона харчування, яка оточувала його з усіх боків, під дахом. Було зовсім неважко вилізти нагору і спостерігати за рибою і багатіями (багатіями, принаймні для мене в той час), які напихалися різноманітною їжею, назви якої я тоді не знала.

Тоді це була Еламнерська харчівня і, як ми вияснили, коли зайшли всередину, такою вона й залишилася. Вона була меншою ніж я пам'ятала і бруднішою, хоча, можливо, мені так здалося через стільки часу. А от запах їжі залишився таким самим добрим, як наполягала пам'ять.

Чоловік біля входу посміхнувся і провів нас всередину. Як і в більшості Еламнерських закладів, тут були низькі столики й подушки замість крісел. Еламнерські харчівні – це також пекуче гостра їжа, в основному смажена, і жахливе вино. Мене все влаштовувало, крім останнього.

Коли чоловік побачив моє срібло, то посадив у тихому, відгородженому кутку, і на моє прохання відправив хлопця, щоб той приніс пляшку столового вина Фель-Радот, яке, як я знала з власного досвіду, пасує до такої їжі. Тоді призначив дівчину, щоб вона ненав'язливо прислужувала, поки ми їли – завдання не з легких, але вона справилася.

Ми обоє були голодними. Поки страва за стравною з'являлася і зникала, ми здебільшого мовчали. Нарешті жоден з нас більше не міг їсти, й немов за сигналом, перед нами з'явилися невеличкі чашки з *veul dom*, напоєм після обіду, що за твердженням Еламнерців сприяє травленню. Сама я до нього байдужа. Коли я зауважила, що Кілю він припав до душі, то підсунула до нього свій.

-- Пора поговорити, -- сказала я. Він кивнув.

-- Ти – маг. Навіщо приховувати? Могла мені просто сказати.

-- Я не маг, і пора поговорити про тебе, йолопе, а не про мене.

-- Я бачив тебе. В одну мить ти була кривавим шматком м'яса, а в наступну – від ран жодного сліду. Ти заново відросила собі очі. А потім встала, злетіла над землею, *нуф* -- прогнала туман-вбивцю і знищила більшість вулиці до Південних воріт. Але ні, ти не маг. В жодному разі, -- він закотив очі.

-- Слухай, я не знаю, що трапилося, Кілю. Дідько, такого зі мною точно раніше не бувало. Якщо я маг, то для мене першої це повна

несподіванка.

Він втупився в мене.

-- Ти це серйозно, -- промовив він нарешті.

-- Абсолютно.

-- Це... це круто і водночас жахливо.

Я хмикнула. Раптом я відчула страшну, страшну втому.

-- Слухай, -- сказала я йому. – Я збиралася допитати тебе про твого приятеля Ансена, але зараз в мене немає сили. Зроби мені послугу. Відведи мене в заїжджий двір, в якесь гарне місце. Тоді скажеш Ансену, нехай зі мною там зустрінеться. Скажімо, завтра ввечері.

-- Гаразд. Ти хочеш гарне, чи дуже гарне місце?

-- Гроші в мене є і я не хочу спати в одному ліжку з усякою поганню.

-- Тоді йди за мною.

Я заплатила і ми пішли.

#

Власник заїзду був товстим, лисим, вишуканим і ми з Кілем його зовсім не вразили. Його заїзд, Мідна Кора, був невеличким, але дуже, дуже добре облаштованим.

-- Мені потрібне ліжко, -- сказала я йому, коли ми зайшли у яскраво освітлену світлицю.

Він підняв вищипану брову.

-- Не певен, що мій заклад вам пасує. Гадаю, вам буде зручніше ближче до пристані. Може, щось де беруть погодинну оплату.

Я повернулася до Кіля.

-- Він щойно назвав мене шльондрою?

Кіль знизав плечима.

-- Може він мав на увазі мене. Я молодший. І красивіший.

Я знов повернулася до власника заїзду.

-- Я передумала, -- сказала я. – Мені потрібні апартаменти. В тебе ж є апартаменти?

-- Дуже смішно, -- відповів він. – А зараз, якщо ви не проти, мені потрібно обслужити гостей, які таки мають гроші.

З внутрішньої кишені я витягнула гаманець зі шкіри лані. В ньому було достатньо грошей, щоб прожити в такому місці пів року. Єдиний

плюс у Белларіуса – він значно дешевший від Люсерніса. Я кинула гаманець власнику заїзду і він зловив його, явно здивований його вагою.

-- Даси мені знати, коли гроші закінчаться. Тим часом мені потрібен дзвоник, щоб викликати прислугу. І я хочу, щоб приходив ти особисто, вдень чи вночі.

Гроші не роблять когось кращим за інших. Але вони перетворюють на слуг тих, хто вірить, що такі роблять.

Апартаменти мали вітальню з канапою і м'якими кріслами, спальню з велетенським, завішеним ліжком, балкон за важкими, дорогими шторами і ванну кімнату зі справжньою мідною ванною. Все було чистим, акуратним і високої якості, хоча, як на мене, дещо пихатим.

Я втовкмачила власнику заїзду, що Кіль може приходити і йти, коли йому заманеться, і попленталася в спальню, зачиняючи двері я пригрозила смертю всім, хто мене потурбує. Тоді впала обличчям вниз на пухове ліжко. Я заснула ще до того, як торкнулася перини.

#

Я прокинулася десь посеред ночі під приглушений звук дощу на даху і балконі. Я довго лежала в тому велетенському ліжку, але мені не вдалося заснути знову. В голові одна за одною мчали думки. Зрештою я здалася, засвітила свічку, і почала ходити туди-сюди по страшно дорогому Хельструмитському килимі. Ви може думаєте, що я думала про те, як скористалася магією. Помиляєтеся. Я не хотіла думати про це, бо це не мало абсолютно ніякого сенсу і страшно лякало мене. Коли я нарешті знов зустрінуся з Хольгреном, тоді так, я витягну цю таємницю і ми поміркуємо над нею, спробуємо з'ясувати, що трапилося. Сама, я не була кваліфікованою, щоб поставити слушні запитання, не кажучи вже, щоб дати розумні відповіді.

Про що я не могла перестати думати, так це про напади на мене, спочатку на пристані, а потім біля Південних Воріт. Два замаху з допомогою чарів на моє життя.

В мене не було сумнівів, що хтось намагався прикінчити мене, використовуючи магію, і їх не обходило, що в процесі могли загинути інші. Але хоч вбийте мене, я не могла зрозуміти чому. Безсумнівно, на світі було чимало людей, які бажали мені смерті. Більшість з них це

люди, в яких я поцупила дуже цінні речі. Проте ті люди не знали, хто саме вкрав їхні цяцьки. Хіба що мені дуже, дуже не пощастить, вони ніколи не довідаються особу того, хто їх пограбував. І взагалі, ніхто не наймав мага, щоб вбити злодія. Наймали чувака з ножем і поганою репутацією.

Саме магія не мала сенсу. Мені не давало спокою використання магії та моя чутливість до неї. Я була переконана, що ці дві штуки вказували на те, хто і чому бажав моєї смерті, але якщо це були підказки, то написані вони були на мові, якої я не розуміла.

Я завжди відчувала, коли поряд зі мною активно використовувалася магія. Проте я ніколи не зустрічала ще когось, хто відчував це... не те щоб я ходила і розпитувала людей. Коли Хольгрен довідався, що я відчуваю, коли він творить чари, то був здивований, але не скажеш, що приголомшений. Але з іншого боку я не могла собі уявити Хольгрена приголомшеним. Будь-чим.

То наскільки незвичним був мій талант? І чи вдосконалювався він з часом? Раніше я ніколи не відчувала з такою ясністю вигляд чи форму чи як там правильно називається те, з чого складається закляття, і як воно працює. На пристані відчула, а тоді знову, ще чіткіше, біля Південних Воріт. Я пригадала з абсолютною ясністю відчуття, як на мене опускалася гігантська павутина, здригнулася і ледь стримала бажання витерти зі шкіри чарівну павутину, якої там насправді не було.

Чи підвищена чутливість мала щось спільного зі мною, чи з особливостями використаних чарів? Я просто не знала стільки про магію, навіть щоб спробувати вгадати. Але я була майже твердо переконана, що ці закляття було кинуто заздальгідь і вони чекали поки я прийду і активую їх. Перше в місці, куди я дуже ймовірно прибуду; мабуть, інші пристані були так само зачаровані. Я не була настільки допитливою, щоб піти в порт і стрибати туди-сюди по пристанях, щоб довідатися. Якщо тільки не буду змушена.

Друге біля Південних Воріт. Я була готова закластися, що всі ворота в Пояс були обладнані неприємними для мене несподіванками...

Тоді мені в голову прийшла серія неприємних думок.

Пастки розставили, щоб не впустити, щоб не випустити мене, чи просто прикінчити, в який бік я б не рухалася?

Чи ці чарівні пастки відновляться?

Чи нападуть на мене, коли я буду виходити з Пояса тим самим шляхом?

Чи їх розмістили тільки в стратегічних вузьких місцях міста, через які я найімовірніше пройду, чи розкидали випадковим чином по всьому Белларіусі?

На брудну бороду Керфа.

#

Я поспала ще чотири години – на диво глибоко, взявши до уваги обставини. Тоді мене розбудила страхітлива сверблячка долоні.

Може це була тільки моя уява. Може останні, невиразні залишки баченого мною сну, коли я відкрила очі. Але після того, як я насилу відкрила свої заспані очі, долоня пораненої Клинком руки якусь мить сяяла легеньким блакитним світлом.

Навіть спросоння я поєднала ці дві речі. Адже легенька пляма була досі там, де, виконуючи мою волю, розсипався Клинок Абанон.

Це міг бути сон. Звісно. На криву палицю Керфа, що він означав? Мені в голову приходило тільки одне – проблеми.

Принаймні сверблячка зникла разом з сяйвом.

Я встала.

Мені потрібно було довідатися наскільки глибоко в пастку я потрапила. І потрібно було вирішити, що мені з цим робити.

Коли виходила, я пройшла повз Кіля, що спав з відкритим ротом на канапі у вітальні. Уві сні він виглядав ще молодше. Просто дитиною. Схоже на якийсь час я застряла з ним. Я трішки подумала і вирішила, що не проти.

Нічний сторож вклонився мені, коли я вийшла в прохолодний світанок. Дощ припинився, але я знала, що він повернеться. Був сезон холодів, злив, і коли він наступав, дощі будуть падати, затухаючи і посилюючись, цілими днями, а то й тижнями без перерви. Доведеться придбати собі плащ. Дідько, мені доведеться придбати собі весь гардероб. Майже все, що я мала згоріло на пристані.

Ненавиджу ходити по магазинах. На щастя, в мене достатньо грошей, щоб магазини прийшли до мене.

#

Вулицю до Південних Воріт ще не відремонтували. Схоже, взагалі навіть не починали. Глибока траншея посеред вкритої бруківкою вулиці трохи наповнилася дощовою водою і сміттям, але загалом весь район виглядав докладно так само як попереднього вечора, за винятком ранкового сірого світла і горобців.

Тисячі горобців сиділи на вулиці, на підвіконнях і дахах, ширяли в повітрі між мною і воротами.

Я сподівалася, вони будуть єдиними свідками, якщо щось піде страшно не так і мене прикінчать магія і моя власна тупість, коли я задію чари вдруге за два дні.

Я йшла по обсіпаному краю траншеї, яку якимось чином утворила, використовуючи магію, що знаходилася чи то в мені, чи піді мною. Намагалася відчувати щось, будь-що, з тієї магії, відлуння вчорашніх подій, або щось, що досі чекало на мене чи в мені. Я не відчувала абсолютно нічого. Не поворухнувся жоден волосок в мене на потилиці. Ніяке містичне світло не засяяло у моєму внутрішньому оці чи де там. Все виглядало цілком буденним.

Коли я підійшла до воріт, то мені довелося сповільнити крок. Проблема була не в пошкодженій дорозі. А в горобцях. Вони кидалися мені під ноги, немов намагалися перекрити мені шлях. Чим ближче я підходила до воріт, то зухвалішими вони ставали. Зрештою дійшло до того, що я не мала де поставити ногу, бо все навколо було вкрите маленькими й тендітними тілами пташок.

Я спробувала зробити крок вперед, щоб відігнати їх з дороги. Не змогла. Вони не вступалися. Я не зможу наблизитися до воріт, якщо не копну, або не розчавлю горобців.

-- Це просто смішно, -- сказала я горобцям. Їм було нічого відповісти.

-- До воріт тільки три чи чотири кроки. Ви ж розумієте, що я можу перестрибнути цю відстань навіть без розбігу. – Так, я розмовляла з горобцями. Так, я знала, що це божевілля.

Ще більшим божевіллям було те, що вони зрозуміли мене, бо як тільки ці слова злетіли мені з вуст, нові сотні горобців здійнялися з навколишніх дахів і зароїлися в повітрі між мною і воротами, утворивши живу, крилату завісу, що кружляла і закривала мені шлях.

Звісно, що тільки моє небажання скривдити кілька маленьких, тендітних пташок не давало мені пройти чи перестрибнути крізь

ворота.

Цього небажання було достатньо. Цього і факту, що хтось чи щось вважав, що пройти через ворота – не найкраща ідея, і не бажав, щоб я це зробила. Це розбудило мою цікавість.

-- Гарзд, гарзд, -- зітхнула я. – Я знаю, коли програла. Але гадаю, краще поговорити з вашим босом.

Коли я розвернулася від воріт, горобці здійнялися бурею крил і рваною хмарою полетіли кудись углиб Пояса. Я пішла за ними своїм власним, безкрилим темпом.

Розділ 9

Кілька разів мені доводилося зупинятися і питати дорогу. Він виявився в кінці дуже довгого провулка, що був швидше вертикальним ніж горизонтальним, і складався в основному з крутих, стоптаних сходів з пісковика, по яких було простіше лізти навкарачки.

Храм Бога Горобців не виправдав моїх очікувань. Взагалі-то я не впевнена, чого саме я очікувала, але точно не те, що побачила перед собою. Велетенське, древнє дерево посеред Пояса? Якби хтось сказав мені, що таке існує, я б назвала його брехуном. В Белларіусі бракує землі, й ділянка землі достатньо велика, щоб на ній виростити дерево, достатньо велика для якогось там будинку. На Поясі, якщо щось росло, то тільки в горщиках.

Воно було не надто високим, проте з грубим стовбуром, і росло на схилі Гори Тарвус, під легеньким кутом. З землі виступало сіре коріння товщиною з моє стегно, й утворювало під деревом виїмку, в яку вмістилося б троє дорослих людей, якщо вони дуже дружні.

Мішанина з якою місто зростало, утворила перед деревом невеличке, в основному рівне подвір'я, шириною десь вісім кроків і довжиною десять, а скелястий схил, на якому росло дерево, підіймався десь на двадцять кроків вгору і закінчувався нічим непримітною, обштукатуреною стіною будинку. Зліва і справа було споруджено сухі кам'яні стіни з сотнями затишних куточків і тріщин, повністю заповнених горобцями, їхніми гніздами й клаптиками молитовних записок. Само дерево також було цілковито вкрите горобцями, які постійно пурхали туди-сюди.

Горобці килимом вкривали подвір'я, всі в постійному русі, збиралися в стайки по десять, двадцять чи більше, розліталися і

об'єднувалися в іншому місці, миготіли коричневі, чорні й білі крила і яскраві очі, зосереджені на власних справах. Тепер вони не звертали на мене уваги, хіба щоб не стояти в мене на шляху. Все виглядало доволі природно і мирно, поки до мене не дійшло, що вони не видавали жодних звуків. Ніякого цвірінькання, навіть найменшого шерхоту крил у повітрі.

Як тільки я зауважила цю тишу, в мене мурашки забігали по шкірі.

Всередині невеличкої печери з коріння хтось сидів. Через метушню горобців я розгледіла тільки, що ця особа була маленькою, сиділа спиною до мене і мала довге, чорне волосся. Я обережно переставляла ноги. Горобці відскакували мені з дороги. Коли я була на півдорозі до храму, постать повернулася до мене і посміхнулася.

Їй було років десять і вона була солоденька, як повний кошик кошенят. Це відразу викликало мою недовіру.

-- Привіт, -- сказала вона. – Це ти?

-- Залежить, про яку “ти” ти говориш.

-- *Ти*. На яку чекав Бог. Думаю, що так. Він сказав, що ти вся в шрамах.

-- Чого-чого, а шрамів мені не бракує, -- відповіла я, докладаючи зусиль, щоб тримати руку подалі від обличчя. – Він намагався спілкуватися зі мною, твій Бог.

-- О, він не мій бог. Він Бог Горобців.

-- Але Він розмовляє з тобою?

-- Так.

-- Отже, ти Його жриця?

Вона засміялася.

-- Він розмовляє зі мною, але я не Його жриця. В нього немає нікого такого, а принаймні, більше немає. Давно, давно немає.

-- Тоді хто ти для Бога Горобців?

-- Подруга, мабуть, -- вона махнула рукою. – Знаєш, як би Він не любив своїх птахів, з ними не дуже цікаво розмовляти.

-- Можу собі уявити.

-- Присісти не хочеш? – І я присіла на утрамбованій землі поряд з нею.

-- Кажеш, Він чекав на мене?

Вона кивнула.

-- Чому?

-- Він сказав, Йому потрібно розповісти тобі дещо. Сказав, ти повинна дещо зробити, бо інакше нам всім гаплик.

Я закліпала очима.

-- Ну, -- нарешті витиснула я з себе. – Не хотілося б цього.

-- Так, -- відповіла вона.

Я трохи почекала, але вочевидь, дівчинка сказала все, що хотіла на цю тему.

-- То, Бог хоче поговорити зараз? Чи...?

-- О, так, як тільки ти будеш готова.

-- Думаю, я готова зараз.

-- Ніж принесла?

-- Ніж? Так, взагалі-то, в мене є два.

-- Тоді, добре. Давай. Не переймайся, я буду тут.

-- Гм, давай що?

-- Дай Йому кров, дурненька.

-- Бачиш? – пробурмотіла я. – Ніколи не довіряй солоденьким, як повний кошик кошенят дітям.

-- Га?

-- Нічого, -- відповіла я. – Розмовляю з собою.

-- Не варто розмовляти з собою. Люди можуть подумати, що ти божевільна.

-- Мала, навіщо Богу Горобців моя кров, щоб поговорити зі мною?

-- А, Він не завжди був Богом Горобців. Перед цим Він був Богом Крові. Але Він зробив щось, що не сподобалося іншим богам, і тоді вони поставили Його наглядати за горобцями. Він каже, що тепер Він щасливіший. – Вона знизала плечима. – Думаю, краще горобці, ніж людські жревто... желтво...

-- Жертвоприношення.

-- Так, саме це слово. У всякому разі, Йому потрібна кров, щоб поговорити з тобою, принаймні перший раз.

-- Ти давала Йому свою кров перший раз?

Вона кивнула.

-- Випадково. Я тут бавилася. Впала і розсікла губу он на тому корені, -- сказала, вказуючи на корінь біля мого коліна. – Тоді Він опинився в моїй голові. Чи вірніше, я в Його. Тепер, коли я тут, він

завжди може розмовляти зі мною. Хоча, так насправді, то Він не розмовляє.

-- Зажди, то Він розмовляє чи ні?

-- В певному сенсі. Він розуміє, що я говорю, але відповідає малюнками. В певному сенсі. – Вона знизала плечима. – Поговори з ним і побачиш.

Я видихнула і витягнула ніж.

-- Гарзд. Поїхали.

Я вколола м'ясисту подушечку біля основи великого пальця і стиснула, аж виступила яскрава краплина крові. Тоді притиснула руку до кореня.

Світ неначе наполовину зрушився.

Я хочу сказати, що моє тіло сиділо під деревом, поряд з небезпечною дівчинкою-кішкою, але я знала про це тільки в дуже далекому, абстрактному сенсі. Мені доводилося зосередитися, щоб зберегти з ним зв'язок. А я в основному була зосереджена на тому, де я зараз начебто була. А це було місце дуже, дуже несхоже на Белларіус.

Гадаю, це був храм. Зал був кавернозним, стіни з коричневого каменю тягнулися далеко вгору, неймовірно високо, за поле зору. Зал був довгим, освітленим жаровнями, що мерехтіли приблизно кожних п'ять метрів. Вздовж підлоги бігла глибока, темна, зазубрена тріщина, шириною з людську долоню. Підлога була вкрита золотими злитками. Справжніми золотими злитками довжиною і шириною з мою ступню. Тисячами злитків. Я відірвала від них очі. Неохоче.

В далекому кінці знаходився трон, витесаний з того самого каменю, що й стіни. На око, він був таким великим, що на ньому могли зручно вмотитися пів десятка велетнів. Він також був тріснутим посередині. Одна половина спиралася п'яно на стіну. Біля підніжжя трону були розкидані уламки. На одному з осколків каменю хтось сидів.

Я пішла вперед.

Він був великим. Вкритим м'язами, лисим, з бронзовою, як в Та-Агота, шкірою. Голим, як Та-Агот. З величезними причандалами і зовсім цього не соромився.

Але там, де Та-Агот був безумовно красивим, риси цього чувака були брутальними, його череп перетинав старий, глибокий, схожий на борозну шрам. Він був схожий на вбивцю, або на кривавого бога. Але

такого, що став значно лагіднішим. Принаймні на його обличчі не було люті, а очі під густими бровами були м'якими.

Я підійшла за метр до нього і сказала.

-- Я так гадаю, Бог Горобців.

Він кивнув.

-- Ти хотів поговорити зі мною?

Він знов кивнув.

-- Навіщо?

В моїй голові з'явився образ. Вид Белларіуса зверху. А точніше Гори Тарвус. Неначе я ширяла в небі, безтілесним оком, і бачила всю гору під собою.

Час прискорився. Сонце тричі зайшло. Коли сонце зійшло втретє, Гора Тарвус вибухнула, і забрала з собою весь Белларіус. Знищення було цілковитим, брутально швидким і настільки неймовірним, що його було важко усвідомити. Від міста і гори залишилася тільки величезна зяюча вирва, яку відразу заповнило море.

Тоді образ зник і я знов стояла перед Ним.

-- На горб Керфа! -- вилаялася я. – Через три дні?

Він кивнув.

-- Чому?

Він вказав на мою руку. Ту, яка тримала Клинок, що Ненависть Шепоче, коли я його знищила. Тоді Він показав мені інше видіння: Цитадель на вершині Гори Тарвус. Де жив Телемарх. І, якщо вірити Фаллону Сірому Зубу, де зараз знаходився Ніж, що Розсікає Ніч.

-- Я не розумію, -- сказала я Йому. – Я маю щось спільного з тим, що Белларіус перетвориться у вирву в землі?

Він кивнув.

-- Тоді я повинна вшитися до біса звідси.

Він рішуче похитав головою. Показав мені знов Цитадель.

-- Я повинна піти в Цитадель?

Він кивнув.

-- І що там зробити?

Він знов показав мені зображення Цитаделі, а потім старого чоловіка з довгою, брудною бородою, що стояв на балконі.

Тоді Він показав мені зображення крові.

-- В мене якесь таке неприємне відчуття, що цей старий це Телемарх. Самий неперевершений маг у світі. Я маю рацію?

Він кивнув.

-- І ти хочеш, щоб я пішла в Цитадель. Зустрілася з ним. І пролила його кров.

Він кивнув.

-- Ти хочеш, щоб я прикінчила його.

Він кивнув. В нього це добре виходило.

-- А якщо ні? Це якась погроза? Чому я повинна довіряти тобі?

Він похитав головою. Тоді знов показав, як вибухає Гора Тарвус. Але цього разу Він показав, як мала біля Його дерева розривається на шматки, як горобці гинуть тисячами, а саме Його дерево розлітається на дрізки.

-- Отже. Ти не погрожуєш мені. Ти просто показуєш, що трапиться, якщо я не прикінчу Телемарха.

Він знов кивнув.

-- Давай на якусь мить залишимо це осторонь. Чому все це трапиться?

Він вказав на мене, на мою руку, тоді показав мені зображення ножа.

Він був зовсім не схожим на Клинок Абанон. Той постійно змінював форму, кидав іскри і виділяв болюче, неземне світло.

Цей був маленьким шматочком кришталю, довжиною десь з мій вказівний палець, з чорним руків'ям. Він виділяв легеньке, блакитно-біле світло, і це світло пульсувало, як серцебиття. Він висів у повітрі над головою Телемарха, кінчиком вниз, і повільно крутився.

-- Пробач, цього я не розумію, -- сказала я Йому. Він виглядав на розчарованого, кивнув, знизав безпомічно плечима.

-- Ти не можеш пояснити краще, правда? Все надто складно, щоб зробити це малюнками.

Він кивнув головою.

-- Чому я? Чому не ти? Ти ж бог.

Він востаннє похитав головою, вказав на мене і мою руку.

Раптом я опинилася знов біля дерева, поряд з малою. Я здригнулася.

-- Він хороший, правда?

-- Е, у всякому разі не злий. Ти була в Його тронній кімнаті?

-- Звісно. Там я з Ним розмовляю. Він каже, що це Його голова.

Якщо це Його голова, то вона тріснула. Буквально, подумала я про себе, а це означає, все, що він сказав мені, в кращому випадку є підозрілим.

-- Якщо це Його голова, то де Його тіло? – запитала я вголос.

Вона поплескала найближчий корінь.

-- Тепер Він дерево. Ось що інші боги зробили з Ним. А горобці це, звісно ж, Його очі.

-- Звісно. Хіба могло бути інакше?

-- ...Бсолютно, -- відповіла вона поважно, немов суддя.

-- А тебе, взагалі, як звати?

-- Черіса.

Почувши це, я відчула легенький укол емоцій.

-- Це... це гарне ім'я, -- вичавила я з себе. – Так звали мою маму.

А я Амра.

-- Здається, це хлопчаче ім'я, -- сказала вона.

-- Це одне з тих імен, що пасують і хлопцям і дівчатам. – Я встала.

– Що ж. Дякую, мала. Черісо.

Я повернулася, щоб піти.

-- Ти зробиш це?

-- Зроблю що?

-- Врятуєш місто. Я не хочу вмирати.

-- Буду з тобою чесною, мала. Не впевнена, що зможу. І я досі не знаю, чому твій друг, Бог Горобців, думає, що це повинна бути я. – Або чи я повинна вірити хоча б в щось, що Він сказав мені. Я схилилася до думки, що це були слова божевільного бога. Чи то малюнки божевільного бога. Чи як там.

Вона підвела погляд і уважно глянула на мене.

-- Хтось же повинен? І це не може бути Він, глянь, Він тепер *дерево*. Я не можу. Як стемніє, мене не випустять надвір.

-- Вагомі аргументи, -- признала я.

-- Залишаєшся ти. Знаєш, Він дуже розумний, хоча й не вміє правильно розмовляти. Він бачить все, що бачать Його пташки. І Він дуже, дуже старий.

Я потерла чоло. Коли я перетворилася із злодійки в якогось героя? Коли саме це трапилося і чому я цього не зауважила? І найголовніше, чому я?

-- Слухай сюди, мала. Я добряче поміркую і повернуся до тебе.

-- Гаразд. Але не барися. За три дні нам всім гаплик, ти в курсі?
-- Ага, щось таке чула.

Розділ 10

Дивна річ. Біля дерева на небі не було жодної хмаринки, на листках і подвір'ї виблискувало золотом сонячне проміння, і звісно ж, горобці. Але як тільки по дорозі в заїзд я зайшла в провулок, температура різко опустилася, небо стало свинцево-сірим, з хребта Драконова Спина повіяв холодний вітер і з пронизливим свистом помчав навколо Гори Тарвус. Знов падав отой нестерпний, холодний, осінній Белларіуський дощ.

Коли я повернулася в заїзд, на мене налетів найапетитніший запах: смаженої яловичини. Я усвідомила собі, що вмираю з голоду і замість того, щоб поїсти нагорі, сіла в світлиці. Власник заїзду обслуговував мене особисто, з невеличкою, білою ганчіркою перекинутою через руку і невдоволеним виглядом на пухлому обличчі. Я накинулася на м'ясо, не звертаючи уваги ні на що навколо себе, поки в моє поле зору не залізла доглянута, волосата рука з мереживним манжетом. Рука, що клацнула пальцями. Рука, прикріплена до чоловіка, що явно належав до Шляхти. Найбільше на це вказувала напудрена перука. Він клацнув пальцями мені прямо перед носом, щоб привернути мою увагу.

-- Ей, дівчино. Ти можеш дозволити собі таку їжу?

-- Тобі в біса що до того?

-- Якщо тобі потрібні гроші, можеш скласти мені компанію сьогодні ввечері. Після того як помиєшся і відповідно одягнешся.

Я підняла брову.

-- Скласти тобі компанію?

-- Саме так. Зараз я сиджу без діла. Ти можеш розважити мене.

Він промовив це так, наче чинив мені велику ласку.

-- Думаю, я відмовлюся.

Він втупився на мене так, ніби я раптом почала розмовляти незрозумілою мовою.

Тоді йому в голову прийшла якась ідея і повільно вималювалася на обличчі.

-- А. Тобі подобаються жінки.

-- Ні, мене швидше можна назвати мізантропкою.

На його обличчі з'явилася гидка, підла посмішка.

-- Міз-ан-тропка. Дуже довге слово, як на таке нікчемне дівчисько. Впевнена, що знаєш, що воно означає? Особисто я б назвав тебе обшарпанкою.

Я закотила очі й виконала фокус, після якого мій ніж раптово стирчить в чийсь ніздрі.

-- Мізантропка. Люсерніанською це "пішов на хуй".

Він і пішов. Власник заїзду був не у захваті. Мені було наплювати. Я відсунула від себе яловичину, яка раптом втратила смак, відігнала від себе почуття бруду, яким цей шляхетний дурень мене замазав і глянула у вікно на низьке, сіре небо. Звісно ж, падав дощ.

Коли він починався, то не припинявся днями, тижнями поспіль, постійний у своїй непостійності.

Звісно, через кілька днів я вже не буду перейматися дощем, правильно? Якщо я нічого не зроблю, то мене розірве на шматки. Якщо зроблю те, чого від мене хоче Бог Горобців, то після того, як Телемарх і Клинок Калари закінчать зі мною, я здохну в якийсь жахливий, магічний спосіб.

Якщо ще Бог Горобців не був хворим на всю голову.

Якби я втекла, як всякий розумний злодій...

Чи могла я втекти? Залишити Белларіус напризволяще? Купу років тому він мене залишив. Частина мене щиро вірила, що це смердюче місто заслуговує, щоб його стерти з мапи. Повністю. Кожну цеглину і черепицю. Це була не найкраща моя частина, але вона була дуже переконливою.

Белларіус мені було не врятувати. Це неможливо. Вбити найпотужнішого мага в світі, який, так трапилося, володів одним з Клинків Восьмикратної Богині, тільки тому, що так сказав задріпаний, хворий на голову божок? Я вас благаю.

Тож переді мною стояло доволі просте запитання.

Валити звідси до того, як можливо, ймовірно вибухне Гора Тарвус, чи не звертати уваги на щойно проведену розмову і продовжити пошуки Тейнера?

Рішення, рішення, промовив голос в мене в голові, що лунав майже, як мій.

-- Ой, заткнися, -- сказала я голосу. – Я й так маю враження, що втратила глузд, мені ще бракувало чути голоси. Хоча розмовляти до

себе вголос теж не допомагає.

#

Оскільки мою дорожню скриню було знищено разом з пристанню, коли я прибула, з одягу в мене було тільки те, що я мала на собі, воно було недостатньо теплим, де-не-де обгорілим, і, правду кажучи, починало смердіти. Тож коли я повернулася в Мідну Кору, то покликала власника і сказала йому, чого хочу. Я не мала наміру ходити по магазинах в Поясі й зносити зверхні погляди, поки не покажу своє золото.

Кіля не було ніде видно. Я знизала плечима. Я була впевнена, що він з'явиться. Якщо ні, то він сам собі пан. Я мала надію, що він передав моє повідомлення Ансену, але якщо ні, мене це не надто турбувало. В мене на голові була купа інших проблем. Наприклад, знайти Тейнера.

За пів години два кравці з помічниками і торбами з'явилися разом з шкіряником. Поки я чекала на них, то викупалася, а тоді зустріла їх у світлиці, загорнена у величезний і небезпечно м'який рушник. Власник заїзду може й був зарозумілим, класовим зазнайком, але смак мав. Я неохоче переодягнулася в халат і дозволила їм почати знімати мірку.

Якщо кравці й не схвалювали мої не надто жіночі вимоги до одягу, то розсудливо тримали свою думку при собі. Адже я платила втричі більше, щоб моє замовлення виконали до кінця дня.

Вони закінчили й почали бурмотіти один до одного, а тоді шкіряник мовчки зняв мірку моєї талії та грудей, анітрохи не збентежений і демонстративно ігноруючи той факт, що кравці щойно зробили це перед ним. Потім він виміряв подаровані Хольгренем ножі. Тоді запитав мене, на коли мені потрібні піхви й портупея.

-- Якомога швидше, -- відповіла я.

Він буркнув.

-- Дешево, швидко, або якісно. Вибрати можна тільки два пункти.

-- Два останніх. Але не потрібно нічого незвичайного.

-- Тоді я повернуся до обіду, -- буркнув він і вийшов.

Кравці пішли невдовзі після нього з довгими листками списаними замітками й значним завдатком, залишивши мене, як я й очікувала, без твердої валюти. Наступним відвідувачем був торговець коштовним

камінням, старий, зморщений Пінгульський джентльмен, за яким як тінь слідував здоровенний охоронець з важким поглядом. Я показала йому три найменших самоцвіти, які взяла з собою. Він оглянув їх з допомогою лупи й зачарованого талісмана, тоді назвав сміхотворно низьку ціну. Я засміялася, назвала у відповідь сміхотворно високу ціну і ми почали торгуватися. Через десять хвилин ми поміняли самоцвіти на гроші й він відкланявся з легенькою посмішкою на вустах. Він взяв наді мною гору, але не набагато.

Я пообідала в своїх апартаментах, а тоді не мала чим зайнятися, доки не прибуде мій новий одяг, бо те, що я носила забрали випрати й підлатати. Або, взявши до уваги особу власника заїзду, спалити.

Тепер, коли на мене тиснула вимушена бездіяльність, мені в голову непрохано повернулася розмова з Богом Горобців. Я дуже хотіла ігнорувати її, забути про неї. Вона була безглузда.

Не дуже розумно ігнорувати повідомлення бога, сказав голос в мене в голові.

-- Може так, а може ні, -- пробурмотіла я. Може Він не був божевільним. Але зробити те, що Він від мене хотів, точно було б божевіллям.

Припустимо, в Нього дійсно не протікав дах, то, що мені робити? Накивати п'ятами з Белларіуса, і залишити всіх, щоб їх розірвало на шматки? Чи вирушити на самовбивчу місію, щоб прикінчити Телемарха, тільки тому, що так сказав бог крові, якого його колеги боги перетворили в дерево, бо він був неприємним типом?

У двері постукали.

-- От тобі маєш, безглузді рішення, -- пробурмотіла я і сіла на канапі, поклала один ніж на столі перед собою, а другий на подушки позад себе.

-- Заходьте, -- вигукнула я.

Двері відчинилися і Кіль просунув голову.

-- Ти там не гола, чи ще щось? – запитав він, вилупившись на мене в халаті так, як це може зробити тільки хлопчик-підліток.

-- Не змушуй мене скривдити тебе, Кілю.

-- Я передав йому твої слова про зустріч, -- відповів хлопець, заходячи в кімнату і намагаючись дивитися на штори, а не на мої ноги.

-- Ансену?

-- Так.

-- І?

-- Він..., е..., не прийде, -- відповів Кіль, сідаючи на одне з м'яких крісел.

-- Оце ти мене здивував.

-- Але він передав тобі ось що. – З внутрішньої кишені жилетки Кіл витягнув зім'ятого листа і вручив мені. Я взяла його. Але не відкрила.

-- Чому ти віриш в цього чувака, Кілю? Що тебе змушує повірити, що він трьохсотлітній герой, який воскрес із мертвих?

Його обличчя стало поважним. Він глянув мені в очі.

-- Може це не так. Може це дійсно неможливо. Бачу, що ти в це не віриш, а ти очевидно багато чого знаєш про багато чого. Але якщо це не Ансен, справжній Ансен, він міг би ним бути. Більше ніхто тут не бореться за слушну справу.

-- Впевнений, що саме цим він займається? Чому ти вважаєш, що весь цей Ансен не якийсь ретельно сплановане шахрайство?

-- Шахраї та аферисти не годують бідних. Не вбивають корумпованих Чорних Рукавів. Вони не піднімають повстання.

-- Дрібні аферисти ні. Але може цей чувак грає за високими ставками.

-- До чого ти хилиш?

-- Навіть якщо він не стриже з бідних останні пожитки. Це не означає, що він все одно не використовує їх.

-- Як?

-- Як політичну підтримку. Якщо цей Ансен піднімає повстання, то йому потрібні *повстанці*, згоден?

-- помиляєшся, -- сказав він спокійно. – Він не використовує людей.

-- Може й помиляюся. Заради твого блага, сподіваюся, що так. Але якщо ваше повстання буде успішним, а це приголомшливо велике "якщо", взявши до уваги той факт, що в Синдика є Телемарх, здатний розтоптати всю ту голоту, яка буде розмахувати вилами, то побачимо, хто опиниться в Ріаілі, й буде приймати закони й збирати податки. Дивись не пошкодууй і спробуй не думати, що тебе використали, якщо це буде Ансен.

Кіль глянув на мене скривджено і водночас з огидою.

-- Зараз ти мені не дуже подобаєшся, -- сказав він, встав і вийшов.

-- Інколи я сама собі не дуже подобаюся, -- промовила я тихо в бік дверей, що зачинялися.

За мить я згадала про лист в руці й відкрила його.

Амро Тетіс, вітаю –

Перепрошую, що не можу зустрітися з тобою особисто. Через обставини, що склалися, наша зустріч недоцільна. Прошу мене зрозуміти.

Кіль повідомив мене, що моє перше послання було втрачене під час інциденту на пристані (дякую, що заопікувалася моїм юним соратником). Ось його суть: особа, яку ти шукаєш, мешкає в будинку номер 7, на Чорнильній вулиці.

--А.

-- Що ж, -- промовила я до порожньої кімнати. – Тепер я знаю, чим буду займатися сьогодні ввечері.

Розділ 11

-- На волосаті бородавки Керфа, -- прошепотіла я до себе, коли знайшла будинок номер 7 на Чорнильній вулиці.

Будинок не був великим, але він був найкращим на вулиці заповненій писарями, переписувачами, бакалійниками і бухгалтерами. Люди й заклади, що загалом заробляли пристойні гроші. Половина першого поверху була цілковито зайнята вітражними вікнами. Я бачила, як всередині рухалося кілька людей і могла розгледіти столи клерків, освітлені гасовими лампами.

На вивісці було написано:

Свейнпол & Син

ПОСЕРЕДНИКИ – БАКАЛІЯ

Я ніколи не бувала в цьому будинку раніше, більше того, ніколи в житті моя нога не ступала на Чорнильну вулицю. Але я знала, хто жив у цьому домі. Не раз я чула, як батько кричав на матір.

То може повернешся на Чорнильну вулицю, Черісо, йобана Свейнпол? А так; вони тебе, курва, більше не хочуть! Після цього, як правило, слідував ляпас.

Я стояла перед домом бабусі по материнській лінії. Перед чоловіком, який не дозволив їй вийти заміж за мого батька, хоча якби я була присутня, я б його підтримала. Перед чоловіком, який позбавив мою маму спадщини, коли вона завагітніла мною.

З цим у мене вже були проблеми. Зрештою це призвело до того, що вона залишалася з батьком, бо їй було більше нікуди піти. Зрештою це призвело до того, що він забив її на смерть. Зрештою це призвело до того, що я роки провела на вулиці, де билася за їжу і де на мене полювали, як на звіра.

Так. У мене були проблеми з цим і з тими, хто жив у домі, що стояв переді мною. Такі проблеми, що я почала міркувати, чи не спалити будинок дощенту. Чомусь підпал здавався мені цілковито виправданим для будинку, в який мені ніколи не дозволили ступити.

Чому, на всіх мертвих богів, Тейнер жив саме *тут*?

Несподівано я вирішила, що не хочу знати. Воно не було того варте.

-- Дай собі спокій, Амро, -- прошепотіла я до себе. – Просто піди геть.

Але я не могла відвести від будинку погляд.

Боягузка, прошепотів голос у мене в голові. Я майже впевнена, що цим разом голос був мій.

У вікні з'явилося обличчя, обличчя чоловіка, що виглядав на вулицю. Виглядав на мене. Я повернулася на п'ятах і пішла геть. Я почула, як відчинилися двері, задзвонив дзвоник.

-- Амра?

Я продовжила йти.

-- Це ж ти?

Я продовжила йти.

-- Я твій дядько, Ів. Дідусь помер.

Я зупинилася. Обернулася. Глянула на нього. В нього були мамині очі. Мої очі.

-- Звідки ти знаєш хто я?

Він посміхнувся, дещо сумно.

-- Ти дуже, дуже схожа на свою маму. От тільки...

-- От тільки шрами, -- закінчила я.

Якийсь час ми просто стояли. Тоді він сказав:

-- Чому б тобі не зайти на хвильку?

-- Надто багато причин, щоб перелічувати, -- відповіла я.

Він кивнув.

-- Гарзд. Розумію. Але зачекай трішки, гарзд? Я маю дещо для тебе.

-- Що б це не було, я не хочу і не потребую цього.

-- Думаю, що захочеш. Він належав твоїй мамі.

Він зацікавив мене.

Але все одно мені дуже не хотілося. Мабуть, це означало, що все-таки варто.

-- Гарзд, -- нарешті сказала я. – Зайду.

#

Він провів мене повз фронт-офіс, де два мовчазних клерки сиділи за столами і записували купу цифр у великі бухгалтерські книги, коротким коридором і в затишну, яскраво освітлену кухню. Там він сів за міцний, подряпаний стіл і жестом вказав, щоб я теж сідала. Я опустилася на лавочку навпроти нього.

-- Що ти хочеш дати мені?

Він заліз за широкий, полотняний комір і зняв з шиї срібний медальйон на ланцюжку. Поклав його на стіл поміж нами і відкинувся.

-- Ти міг дати його мені на вулиці.

-- Я пропонував, -- відповів він. – Але тут краще видно.

Я взяла його і натиснула на защіпку. Медальйон розкрився.

З долоні до мене посміхнулася моя мама, не старша ніж шістнадцяти років. Свіжа, щаслива, прекрасна.

Не зламана. За все своє життя я її такою ніколи не бачила.

-- Гешер намалював її до того, як став надто знаменитим, щоб займатися мініатюрами. Коли твоя мама пішла з дому, то дала його мені й попросила, щоб я не забував її.

Я закрила медальйон.

-- Але ти забув.

Він похитав головою.

-- Ні. Але я був на чотири роки молодшим, а наш батько був важкою людиною. Мені було лишень дванадцять, коли він позбавив її спадку. Я не міг нічого вдіяти. – Він зручніше вмовився на лавці. – Одного разу я спробував вислизнути й принести їй гроші. Він знайшов мене ще до того, як я вийшов з Пояса і страшно відлупцював. Тиждень я не вставав з ліжка.

-- Безумовно, я розумію, що дванадцятирічного хлопця можна залякати. Але моя мама загинула через десять років. Весь цей час вона

– ми – жодного разу від тебе нічого не чули. Ти досі боявся батька, коли тобі було п'ятнадцять? Сімнадцять? Двадцять?

Він опустил очі. Його руки були міцно стиснені. Аж кісточки побіліли.

-- Так, -- нарешті сказав він.

Я витріщилася на нього. Презирство почало підніматися з глибини мого ества і душити мене.

-- Мій батько був чудовиськом, пияком і, скажемо прямо, вбивцею, -- промовила я. – Але принаймні він не був боягузом.

-- Маєш рацію; я повинен був знайти спосіб допомогти твоїй мамі й тобі. Але знаєш, що сказав мені твій дід, коли копав мене по ребрах, аж поки не зламав кілька?

-- І гадки не маю.

-- Він сказав, “Якщо ще раз спробуєш допомогти отій шльондрі, яка колись була твоєю сестрою, я накажу вбити її та її вишкребка, і присягаю на всіх мертвих богів, змушу тебе дивитися. І коли разом з криками з неї буде виходити життя, ти знатимеш, хлопче, що це твоя вина”.

Він глянув на мене.

-- Мій батько теж був чудовиськом. Можеш не сумніватися.

Я глянула на медальйон у руці. Кивнула. В його голосі чулася правда.

-- Отже, мої предки з обох сторін – чудовиська.

Він нахилився вперед і доторкнувся пальцем до медальйона.

-- Але ще в тебе була вона.

-- Недостатньо довго, -- витиснула я з себе.

Поки я плакала, він відвернувся.

Я не плачу. Але за мамою плакала. Не хочу про це говорити.

Коли це закінчилося, я наділа медальйон на шию, безпечно під сорочкою.

-- Потрібні гроші? Місце для ночівлі? – запитав він.

-- Ні.

-- Я можу щось зробити для тебе?

Я подумала. Подумала про маму. Подумала про своє життя на вулиці. Похитала головою.

-- Час коли ти міг щось зробити, давно минув, дядьку. Твоя пропозиція запізнилася на роки.

Здавалося, щось в ньому зламалося. Він кивнув.

-- Розумію, -- відповів.

-- Є одна річ, -- сказала я.

-- Що завгодно.

-- Тут живе такий собі Тейнер. Я б хотіла знати, що він тут робить і як ти з ним познайомився.

-- Так, Тейнер тут жив. Але він помер минулого тижня. Мені прикро, Амро. Я знаю, він був твоїм другом.

Я була приголомшена. Не знала, як відреагувати. Чи хоча б, що я відчувала.

-- Як? – нарешті запитала я. – Як це трапилось?

-- Не знаю. Одного дня він не прийшов на роботу. Деймер прислав якогось парубка, щоб той глянув, бо за всі ці роки Тейнер ніколи не пропустив жодного дня. Ми постукали, але ніхто не відповів. Я відімкнув двері й ми побачили, що він лежить на підлозі, мертвий. На ньому не було жодних слідів насилля, а кімната була, як завжди, акуратно прибрано. – Він відкинувся, видихнув повітря. – Це могла бути природна смерть.

-- Але ти так не думаєш, -- сказала я.

Він похитав головою.

-- Не думаю і не можу сказати тобі чому. Він був молодим, у всякому разі молодшим за мене, і набагато здоровішим. Звісно, інколи й здорові люди падають за мертво. Таке трапляється. Але...

-- Але що?

-- Вдень Тейнер працював на канатній фабриці Деймера. Але в свій вільний час займався чимось іншим. Чимось небезпечним. Дуже небезпечним.

-- Може розповіси мені все з початку? В першу чергу, як ти з ним познайомився.

Він легенько посміхнувся.

-- Я познайомився з Тейнером після смерті твого діда. Коли шукав тебе.

-- Ти шукав мене?

-- Так, майже десять років тому. На той час ти вже давно перетнула Драконове море і зникла. Я зітхнув з полегшенням, що тобі принаймні вдалося уникнути Чистки, хоча й не міг знайти жодного твого сліду. На той час Тейнер вже був молодим чоловіком, і коли

довідався, хто я такий, набив мені пику. – Він сумно посміхнувся і похитав головою. – Він не зразу повірив, що я хотів допомогти тобі. Через кілька тижнів ми стали друзями. Він розповів мені про тебе, якою ти була, що пережила, і як він захоплювався тобою.

-- Він захоплювався мною? – Я засміялася.

-- Так. Він сказав, що більше не зустрічав такої впертої особи, й що хотів би мати хоча б половину такої сили волі, як в тебе.

Тоді він став поважним і глянув мені в очі.

-- Десь в той час він вирішив звести рахунки за чистку. Вирішив зробити все можливе, щоб змусити винних заплатити за свої вчинки.

-- Божевілля. Ти відмовив його, правильно?

-- Помиляєшся. Я фінансував його.

-- Жартуєш.

-- Ні. – Він широко розвів руками, глянув навкруги. – Справа, яку залишив мені твій дід, дуже прибуткова. В мене немає жінки, дітей, жодної родини, крім тебе, і ти зникла, як я думав, назавжди. Тейнер був для мене як молодший брат, й він займався слушною справою, для якої бракувало коштів. Ти знала його. Він був на рідкість чесним і порядним. Я вважав, що недаремно витратив ці гроші, і чесно кажучи, це були не надто великі гроші. Він відмовлявся працювати на мене і жити на кошти, які я йому давав. Кожен мідяк, який я йому давав, йшов на те, щоб виявити тих, хто брав участь в плануванні й виконанні Чистки.

-- І як далеко він зайшов у своєму персональному пошуку справедливості?

-- Я дійсно не знаю. Я можу показати тобі де він витрачав гроші й на що. Він вів для мене ретельний облік, хоча я раз за разом повторював йому, що в цьому немає потреби. Але результати? Не знаю. Майже з самого початку ми вирішили, що буде безпечніше, якщо я не знатиму імен, які він відкопає.

-- Для нього це виявилось не надто безпечним, -- сказала я.

-- Зваживши на те, що він робив, він нажив ворогів серед небезпечних і потенційно впливових людей.

-- Саме так. Я тільки не можу зрозуміти, навіщо вони завдали собі клопоту, щоб це виглядало природно. З таким же успіхом вони могли доручити комусь зарізати його на вулиці. Або просто зробити так, щоб він зник.

-- Може вони боялися, що в такому випадку хтось не залишить цю справу.

-- Може. Важко сказати.

-- Де він зараз?

-- Я поховав його на Джейбі.

Я підняла брову.

-- Не впевнена, що Тейнеру подобається тусуватися зі Шляхтою, навіть після смерті.

Джейбі – це цвинтар за два кроки від будинків Шляхти.

Дядько посміхнувся.

-- Мені чомусь здається, що він би схвалив. В нашого друга Тейнера було специфічне почуття гумору.

-- Правда? Видно воно в нього розвинулося після мого від'їзду.

-- Мабуть, коли ти знала його, було не надто багато причин жартувати.

-- Що правда, то правда. – Дядько змальовував дивну картину Тейнера. Тейнер в ролі месника – так. До певної міри я бачила його в цій ролі. Але я не бачила Тейнера, як людину, яка буде відрубувати голови, запихати їх в коробки і висилати за Драконове море. Але більше ніхто не знав, що Борольд зробив зі мною, хай йому дідько. Залишалася єдина зачіпка – руна на чолі Борольда, і єдине рішення – магія. Таке собі рішення.

Я прийняла рішення, відразу свідомо, що майже напевно пошкодую про це.

-- Мені потрібно глянути на щось, що належало Тейнеру. Ти ще не викинув його речі?

-- Ні, в його кімнаті нічого не чіпали. Все так, як він залишив. Не було нікого, кому віддати його речі, та й мав він небагато; кімната теж нікому не потрібна.

Він перебрав ключі на кільці на поясі й зняв один. Тримаючи за кінчик, простягнув мені. Так наче боявся, що наші пальці можуть доторкнутися. Я взяла ключ і кивнула.

-- В нього був власний вхід, ззаду. Сходи відразу за дверима, -- сказав він, вказавши на двері в дальньому кінці кухні, що вели надвір.

-- Дякую. Я знайду дорогу.

Він сіпнув головою на знак згоди, знов сів за стіл, спершись підборіддям на руку. Його погляд блукав по їдальні, але якимось

абстраговано, розфокусовано. Так наче він не був певен, що думати про сьогоднішні події.

Я почувалася докладно так само.

Розділ 12

Комірчина Тейнера знаходилася на вершині міцних дерев'яних сходів на горищі будинку. Я відчинила двері й зайшла всередину, піднявши високо лампу, яку взяла на кухні у дядька. Вставила ключ в замок, але завагалася перш ніж прокрутити його.

Ось і кінець моїх пошуків. Я могла просто залишити все як є, повернутися і піти по сходах назад. Не зупинятися аж до пристані. Сісти на корабель. Я приїхала в Белларіус, щоб довідатися, що замислив Тейнер. Він замислив те, що лежав у землі й більше не збирався вставати. Для цього йому не потрібна моя допомога.

Я простояла там довго, з рукою на ключі. Нарешті, вилаявшись під носом, я прокрутила його і штовхнула двері.

Кімнатка була маленькою, з єдиним вікном біля дверей, похилою стелею і балками на видноті. Тепер, коли в ній ніхто не жив, вона була трохи затхлою. З одного боку стояло вузьке, дерев'яне ліжко з тонким матрацом і ще тоншою подушкою, вкрите старою, м'якою ковдрою. З другого боку був вузький стіл і хитке, дерев'яне крісло. В дальньому кінці невеличка шафа, з прибитим до дверцят невеличким, сталевим дзеркалом, і невеличкий столик з глечиком і мискою. Оце і все.

Тільки я знала, що це ще не все. Було ще щось. У Тейнера десь тут була криївка.

Я перевірила ліжко, стіл і шафу, не знайшла нічого крім зміни одягу, ножа, вилки й ложки, а під ліжком пари черевиків, що знавали і кращі часи. Вони були вкриті брудом і пахнули як особливо мерзенний сорт сиру.

Я перевірила миску, глечик і невеличкий умивальник. Перевірила за дзеркалом. Перевірила дошки на підлозі, стелю і балки. Перевірила стіни, чи немає прихованих порожнин.

Нічого. Абсолютно нічого. Все було аж надто прибраним, акуратним, чистеньким... Все, за винятком черевиків.

-- Гидко, але хитро, друже, -- промовила я в порожнечу, і дихаючи ротом, засунула руку спочатку в один, а потім в другий черевик.

В носок другого було запхано те, що я шукала. Я витягнула багато раз складений аркуш паперу.

Я кинула черевик і розгорнула папір. Я не могла прочитати, що там було написано: в кімнаті було надто темно, а почерк – неймовірно дрібним. Я віднесла аркуш і лампу до столу, всілася і спробувала розібрати надзвичайно стислі рядки.

Це був список імен з примітками. Імена мені нічого не говорили, але записи Тейнера говорили значно більше.

Адок Фріс, Чорний Рукав, вбив трьох при свідках. Мертвий.

Гарл Ленст, колишній Чорний Рукав, зараз суддя Ленст. Вбив двох. Вул. Колн, 12.

Загалом майже три десятки імен. Борольда серед них не було. Більше ніж половина були ще живі. Довгий список вбивць дітей. Гадаю, я повинна була відчувати щось більше, відчувати щось. Будь-що. Але я не відчувала, поки не дійшла до кінця списку. Ім'я в кінці списку виділялося через нотатку, яку Тейнер підкреслив.

Аффонс Ярроу. Командир Чорних Рукавів. На пенсії.

Вбив десятки.

Адреса невідома.

Знає ім'я мага.

Я запхала список у кишеню своєї нової, шовкової жилетки, схопила лампу і вийшла з кімнати. Мої руки вкрилися потом. Після того, як я роками вірила без жодного доказу, в мене нарешті було підтвердження, що існував такий маг, який шукав вуличних щурів для ескадронів смерті Чорних Рукавів, що не мало значення, де ми ховалися.

В нас не було шансів, у жодного з нас.

Якби я не втекла, то швидше за все, була б зараз мертвою. Я замкнула двері й пішла вниз по сходах.

Дядько Ів досі сидів за столом, цим разом перед ним була чашка.

-- Знайшла щось?

-- Знайшла. Можливо причину чому вбили Тейнера. Хочеш знати?

Він якийсь час подумав.

-- Так. Але ні. Що будеш робити?

-- Чесно кажучи, не знаю. Потрібно подумати. Вирішити.

-- Зрозуміло.

-- Дякую, -- сказала я йому. – За... Дякую.

-- Впевнена, що не хочеш зупинитися тут? – запитав він.

Я похитала головою.

-- Зараз я займаюся тим, від чого тобі безпечніше триматися подалі, й про що нічого не знати.

-- Гаразд, -- промовив дядько, але думаю, що він не повірив мені.

-- Я повернуся, коли закінчу свої справи.

-- Сподіваюся, що так, Амро. Небого.

Я змусила себе легенько обійняти його, від чого нам обом стало ніяково. Мабуть, мені більше ніж йому, бо коли ми доторкнулися, волоски в мене на потилиці стали диба.

Дядько Ів, якщо це дійсно був він, був магом.

Коли ми прощалися, вираз мого обличчя був нейтральним.

-- Прощай, дядьку, -- витиснула я з себе.

І вийшла.

Розділ 13

Я розмірковувала про це всю ніч. Записка Ансена. Зустріч з дядьком. Знахідка списку Тейнера і відкриття, що дядько Ів, якщо це дійсно був він, був магом.

Це смерділо як риба, якій більше ніж тиждень. Смерділо зі стількох напрямків, що я навіть не знала, звідки смердить найбільше. В мене дуже песимістична, схильна до підозр, багата уява. Варіантів, чому ця ситуація була тухлою, було без ліку, а в мене було недостатньо інформації, щоб робити якісь розумні припущення щодо того, що саме відбувається. Але хтось, щось намагалося водити мене за ніс, намагалося змусити мене повірити... В що саме?

Що в мене був дядько. Що цей дядько знав Тейнера. Що Тейнер вів одноосібний хрестовий похід, щоб виправити зло спричинене Чисткою.

Маг допомагав вислідити вуличних дітей. Чоловік, який називав себе моїм дядьком, був магом. Було дуже, дуже легко скласти ці два шматки інформації до купи й прийти до певного висновку. Може аж надто легко.

Я провела добрячу годину блукаючи туди-сюди по своїх кімнатах, втупившись в медальйон, який дав мені мій так званий дядько.

Це була вона. В цьому не було жодних сумнівів. На мініатюрному портреті в медальйоні була зображена моя мати. І якщо це не був

Гешер, це була найкраща підробка, яку я бачила в своєму житті.

В мене була можливість бачити зблизька повнорозмірну картину роботи Гешера. Так, це було по роботі. Ні, я не буду про це говорити. Але була причина, чому Хурін Гешер вважався найкращим серед живих портретистів на Драконовому морі, й коли ви бачили одну з його робіт, ви його ні з ким не спутаєте. Принаймні я не спутаю.

В мене промайнула думка, що медальйон може бути зачарованим, що я повинна спекатися від нього. Але я не могла змусити себе до цього. Зрештою я засунула його до кишені, де він дотримував товариства намисту Хольгрена.

Десь після півночі повернувся Кіль і вирвав мене з задуми. Він плюхнувся на канапу. Плюхнувся доволі незграбно, адже фактично був одноруким.

-- Я пробачаю тобі, -- проголосив він.

-- Я рада. А за що саме?

-- За те, що ти недовірлива, негативно налаштована вбивця мрій.

-- А... за це. Боюся, ти ще не бачив навіть кінчика ножа.

Він фиркнув.

-- Знаєш, про що йшлося в записці твого приятеля Ансена? – запитала я.

-- І гадки не маю.

-- Не підглянув, перш ніж віддати мені?

Він знов фиркнув.

-- Я не вмю читати. Ну, своє власне ім'я я можу прочитати, але це й усе. Тож якщо там не було написано "Кіль Фенворт" декілька разів, його повідомлення було в безпеці.

Мене це не здивувало. Людей в Непереливках, що вміли читати, можна, мабуть, порахувати на пальцях однієї руки.

-- Що це за ім'я взагалі таке – Кіль?

-- Таке, що навіває жах.

-- Щось типу "Кіль-Варвар"?

-- Ха, ха.

-- Чи може "Кіль-Руйнівник"?

-- А що це за ім'я – Амра? Звучить, як ліки, коли в тебе срачка.

-- Краще ніж бути названим на честь дна корабля.

-- Мамка казала, що татко назвав мене Кілем, бо без кіля корабель ніколи не допливе туди, куди прямує, -- промовив він, тепер серйозним

тоном. – Без кіля вітер і течія завжди будуть збивати корабель з курсу. Він хотів бути певним, що я завжди дістануся туди, куди прямую.

-- Взагалі-то розумно. Твій татко знав про що говорив.

-- Факт. – Вперше я побачила малого таким поважним і сумним. Було ясно, що він втратив батька, і так само було ясно, що для нього це була втрата. На відміну від мого.

Доволі швидко він оговтався.

-- То? Що це за ім'я – Амра?

-- Таке ім'я ти отримуєш, коли твій батько хоче хлопчика, а виходить дівчинка, -- відповіла я.

-- В Белларіусі немає такого імені. Навіть у хлопців.

-- Ні. Не знаю, де мій батько викопав його. Я чула тільки про одного Амру, колись давно був такий король піратів в Дев'яти Містах, -- знизала я плечима. – Мій батько був непередбачуваним.

Я мала на увазі ірраціональним, це був делікатний спосіб сказати - - напівбожевільним. Серед іншого. В мене не було бажання розмовляти чи думати про нього, тож я змінила тему.

-- Як він виглядає, твій Ансен?

-- Га? Не знаю.

-- Припини, Кіле. Я думала, що це вже в минулому.

-- Справді не знаю. Я був в одній з ним кімнаті тільки кілька разів. Його обличчя завжди прикрите. Його шукають Чорні Рукави, сама знаєш.

-- Скільки людей слухають цього чувака?

-- Я не впевнений. Гадаю, що багато. Але він промовляє тільки до невеличких груп за раз. Каже, що поки що ми повинні бути обережними.

-- Звідки ти знаєш, як з ним зв'язатися?

Він сів і похитав головою.

-- Я не можу говорити про це. Не питай, будь ласка.

-- Гаразд. – Це було важливо, але не настільки, щоб силою витягувати з нього, що швидше за все мені довелося б зробити. Допоки Кіль міг з ним зв'язатися, а я мала його під рукою, цього було достатньо. – Слухай, Кілю, ти знаєш, що я декого шукаю. В листі, який ти ніс мені від Ансена, говорилося де він живе. Жив. Я хочу знати в першу чергу, звідки Ансен знав, що я шукаю Тейнера, звідки він знав

Тейнера, і чому він завдав собі клопоту поінформувати мене, що він це знав.

-- Я про це нічого не знаю.

-- Я знаю, що ти не знаєш, а якби знав, то швидше за все, не горів би бажанням говорити про це. Я це поважаю. Але ти можеш передати моє повідомлення.

-- Звісно. Це я можу. Напишеш листа?

-- Краще ні. Просто скажеш, як випадє нагода.

-- Добре. Але я не знаю коли. – Він позіхнув.

-- Чудово. А тим часом мені потрібно відвідати канатну фабрику Деймера. Знаєш де це?

-- Біля порту. Я тебе відведу.

-- Сумніваюся, що вони зараз відчинені.

Він закотив очі, тоді скрутився калачиком на канапі.

-- Я й не казав, що зараз, -- пробурмотів він у подушку.

Я сиділа, поки не почула його приглушений храп. Це не зайняло багато часу. Коли ти молодий, то можеш не спати цілими днями. А ще можеш заснути, як тільки голова торкнеться подушки.

Я лягла в ліжку, але дуже довго не спала. Мені бракувало рук Хольгрена навколо моєї талії, його чола, притуленого мені до потилиці, довгих ніг, переплетених з моїми.

Всю ніч дощ то падав, то переставав.

#

Коли ми підійшли до Південних воріт, я зібралася з духом і пройшла крізь них, очікуючи, що відчую, як прокидається якась зла магія і намагається вбити мене.

Нічого.

Приємно розчарована, я пішла далі, слідуючи за Кілем. Через кілька хвилин ми зупинилися перед канатною фабрикою Деймера.

Фабрика – це всього лиш проклятий Керфом довгий будинок, де скручують мотузки в канати, які використовують на кораблях. Заради справедливості потрібно сказати, що канати, які виготовляють в таких місцях, товстіші ніж моя рука і до дідька довгі, що по-своєму вражаюче, але мене не дуже зацікавило. Для мене, це була просто купа вкритих потом чоловіків, що тягнули за мотузки. З іншого боку,

Хольгрен був би в захваті від цього процесу. Але Хольгрена тут не було.

Я була не в настрої ходити навколо намагаючись здобути інформацію про Тейнера. Я просто хотіла підтвердити, що він тут працював. Я не вірила “дядькові Іву” на слово, а перевірити денне місце роботи Тейнера було найпростіше.

Я розпитала людей про майстра і мені вказали на чоловіка величезного, мов будинок, в якого м’язи плечей майже доходили до його клятих мочок вух. Я поклала золоту марку на його шорстку долоню.

-- У вас тут працював чоловік на ім’я Тейнер. Можеш мені щось про нього розповісти?

Він поклав марку назад мені в руку.

-- Я не знаю нічого про нікого. Гарного тобі дня.

Я схопила його лапу і запхала в неї марку, разом з її так само блискучою подругою такого ж номіналу.

-- Просто скажи, що знаєш про Тейнера і я відчеплюся від тебе.

На його обличчі з’явилося роздратування, він взяв мою руку, ще раз твердо втиснув в неї марки й загнув навколо них мої пальці.

-- Ні.

-- Чому в біса ні, -- запитала я гнівно. Я не збиралася платити три марки за крихту простої інформації.

-- Бо я не знаю тебе чи чому ти хочеш знати те, що ти хочеш знати, і тому, що ти невиховане дівчисько.

Позад мене Кіль здавив сміх.

Я зітхнула і простягнула руку, цим разом без золота.

-- Я Амра Тетіс. Як тебе звати?

-- Кубо, -- відповів він. – Кубо Деймер.

Його рука обхопила мою. Він потиснув її. Коли я отримала руку назад, вона була тільки трохи покаліченою.

-- Майстре Деймер, я намагаюся знайти свого друга Тейнера. В нього можуть бути проблеми. Буду дуже вдячна за будь-яку допомогу, яку Ви можете надати мені.

-- Так вже краще. Гроші тут не замінять хороших манер. Це тобі не Пояс. А щодо проблем Тейнера, то мені важко сказати.

-- До чого Ви хилите?

-- Якщо це той самий Тейнер, що працював у мене, то він звільнився ще кілька років тому.

#

Я описала Тейнера, і Кубо признав, що це нагадувало йому чувака, який у нього працював. Якщо пам'ять його не зраджувала, Тейнер постійно спізнювався на роботу через таємничу нічну діяльність. Зрештою він сказав Деймеру, що більше в нього не працюватиме. Це все, що власник фабрики канатів пам'ятав, після більше як п'яти років.

Ми пішли геть. У вуличного продавця я купила нам по мисці рагу, а запили ми його слабим пивом. Мені було не до розмов, і Кіль відчував це, хоча й не знав, що відбувалося. Коли ми закінчили, я сказала йому, щоб він зник на один день. Тоді вирушила на Чорнильну вулицю.

Я проходила повз старий, облуплений склад, коли на набряклих, поїдених пліснявою дверях зауважила ще одну руну. Її я теж знала. Хардишська мова взагалі має близько ста рун. Гарна, проста мова, якої легко навчитися неграмотним злодіям, проте непридатна, якщо ти намагаєшся передати складну ідею. Руну, нашкрябану на дверях переді мною, зрозуміти було просто.

Вбивство.

Я пішла далі.

Пройшла з десятків кроків.

Вернулася.

-- Ти дурепа, -- сказала я собі. Але я мусила знати.

З замком я розібралася швидко. Після розумного застосування сили, весь механізм просто випав з прогнилого дерева. Але самі двері розбухнули в рамі. Мені довелося посопіти й поштовхати, перш ніж вдалося відчинити їх достатньо, щоб просковзнути всередину. Я витягнула ніж і стала набік так, щоб світло ззовні не виділяло мій силует, і стояла абсолютно нерухомо, наставивши вуха, поки очі пристосовувалися до пільми.

Місце було порожнім, і то вже дуже, дуже давно. Підлога вкрита плитняком перетворилася в слизький від водоростів ставок. Я чула невпинне кап, кап з даху, що протікав і більше нічого. Аж поки не

почула ще щось. Легесенький звук з дальнього кінця будинку. Може мені це тільки здалося.

Я витягнула другий ніж і повільно пішла через порожній простір в напрямку звуку.

В дальньому кінці була тільки комірчина майстра, невеличка кімнатка без вікон, дець два з половиною на три з половиною метри. Хисткі двері були зірвані зі шкіряних завіс і валялися на підлозі доволі далеко від рами так, наче їх туди кинули.

Я виставила ножі в захисній позиції, як колись давно навчив мене Тейнер, і зайшла в затхлу комірчину.

Всередині був стіл, весь порослий мохом, і зламане крісло. В глибокому мороку я більше нічого не бачила. От тільки...

Щось під столом. Щось біляве.

Я підійшла на крок вперед, присіла.

Оте біле, що я побачила, виявилось черепом. З ним за компанію лежав скелет, одягнений в напівзігнилий одяг.

Я завмерла. Прислухалася. Нічого. І принаймні в цій невеличкій кімнатці потенційному ворогові було ніде сховатися.

Я повільно розвернулася так, щоб бачити, якщо щось вирішить зайти в комірчину майстра, і уважніше оглянула останки.

Це була дитина. Не знаю, скільки їй було років; я в таких речах не розбираюся. Може десять? Не немовля і не доросла людина; це єдине в чому я була впевнена.

Щось проламало лівий бік черепа.

Тіло було увіпхнуте в простір під столом. Хоча воно було дуже маленьке, та все одно ледь помістилося. В глибині душі я знала, що це була дитина вулиць, яка даремно намагалася сховатися від Чорних Рукавів. Ще одна жертва Чистки.

Я нічого не чула. Не було жодного шуму, але я зауважила якийсь легесенький рух в дверях. Я зірвалася на ноги, виставила ножі. Здавалося, я щось побачила, темряву, що рухалася на темному фоні. Тоді вона зникла.

Може це тільки моя уява.

Я оглянула склад, але він був порожнім. Там було ніде сховатися. Через кілька хвилин я здалася, сказала собі, що це тільки нерви, сама собі не вірячи. Тоді вийшла, купила кілька метрів полотна, повернулася, загорнула кістки й віднесла в храм померлих.

#

Я залишалася в невеликому, занедбаному храмі, поки не догоріла куплена мною свічка. Кістки лежали в мене на колінах гнітюче малим вузликом. Лавочка була незручною, відсікала циркуляцію крові в ногах. Я терпіла.

Так само легко це могли бути мої кістки. Це могло бути моє тіло, запхане під стіл на більше ніж десять років. Вбите і прибране з дороги, як сміття. Скільки їх ще було в кутках і закутках міста? Скільки їх ще було запхано по підвалах і занедбаних коминах, кинуту у вигрібні ями чи поховано в безіменних могилах? Я й гадки не мала про докладну кількість, але точно знала що сотні.

Сотні. Й ніхто про них не згадає. За винятком таких, як я, тих, хто пережив Чистку, нікого це не обходило.

Нарешті я встала, знайшла одного з волонтерів, що видавали свічки й прибирали в храмі, і дала вузлик йому в руки.

-- Йому потрібен дім, -- сказала я.

Коли до нього дійшло, що він тримав, служитель спробував віддати його назад. Я не взяла.

-- Це не цвинтар, пані, а місце де згадують померлих, -- сказав він.

-- Ага, але цього ніхто не пам'ятає. Навіть його чи її імені.

-- Наш храм не для мертвих, він для живих, -- відповів він доброзичливо.

-- Зробіть виняток, -- сказала я йому і витягнула один зі своїх найцінніших самоцвітів. – Знайдіть в своєму храмі місце для спочинку для цієї дитини. Цього вогняного опалу вистачить, щоб певний час забезпечувати храм віниками й свічками. Дах протікає. Лавочки як пристрої для тортур. Вам згодиться пожертвування; не кажи, що не так.

-- Все це правда, пані, але також правда, що наш храм не місце для поховання.

-- Хто так сказав?

-- Традиція, думаю.

-- То заведіть нову. Бог вам не заперечить. Не тут.

Храм мертвих був виключно місцем для смертних, не присвячувався жодному божеству, живому чи мертвому. Жоден бог не

допоміг цій вбитій вуличній дитині за життя. То і в смерті вони могли йти на хуй.

-- Але... але де?

-- Не знаю. Вам вирішувати. Будь-яке місце буде краще, ніж те, де він лежав останніх десять, а то й більше, років. Просто проявіть до цих кісток хоч якусь повагу, благаю вас.

-- Гаразд. Щось зробимо.

Я повернулася, щоб йти. Повернулася назад.

-- Зробіть табличку.

-- Табличку?

-- На ній повинно бути написано “Жертва Чистки”. – Я запхала йому в руку ще один самоцвіт.

-- Г... гаразд.

-- Добре. Прийду перевірю. Займіться цим. І дякую.

Я залишила служителя стояти з кістками вбитої дитини в одній руці й невеличкою фортуною в другій, з розгубленим виразом на обличчі.

#

Будинок номер 7 був на місці. Але це не було те саме місце, яке я відвідала попередньої ночі.

Вітражні вікна були брудними й потрісканими. Вивіска вицвіла, з облізлою фарбою. Я пішла до службового входу в бічному провулку, швидко розібралася з замком і увійшла.

Вже довший час там ніхто не жив чи працював. Всю поверхню, з підлогою включно, вкривала пилюка. Вона була незайманою, за винятком пари слідів, що вели туди й назад від вхідних дверей до кухні.

Тільки в кухні були сліди, що нею недавно користувалися. А принаймні недавно прибрали. Принаймні попіл на решітці був свіжим, а на столі, лавочках і підлозі не було пилюки. В пари ламп було чисте скло, свіжі гніти й порядна кількість олії.

Я швидко обшукала кімнати нагорі, ті яких не бачила під час свого попереднього візиту. Нагорі було абсолютно порожньо. Ані дощечки меблів. Може тут і був підвал, проте я не завдала собі клопоту перевіряти.

Я вийшла, піднялася по сходах і перевірила “кімнату Тейнера”. Принаймні вона була такою, якою я застала її попередньої ночі.

-- Що тут в біса коїться? – запитала я вголос.

Ніхто не відповів, навіть тонкий голосок в моїй голові.

Розділ 14

Решту дня я провела відсортовуючи правду від брехні, факти від фікції, почуття від логіки. Я була злою, що дала собою так маніпулювати. Точніше розлюченою. А ще збентеженою, як дідько, щодо того, навіщо це все було.

Факт: Хтось прислав мені голову Борольда позначену магичною руною. Такі самі руни попередили мене про пастку і привели до вчиненого багато років тому вбивства.

Факт: Хтось з чарами, причому з цілою купою чарів, намагався прикінчити мене. Двічі. Я якимось чином під'єдналася до якоїсь сили, що знаходилася глибоко всередині Гори Тарвус, і скористалася нею, щоб відновити свою плоть і відбити одну зі злбних магичних атак.

Факт: Хтось, хто видає себе за Ансена, відправив мене до старого дому моєї родини, де маг, який видав себе за мого дядька, дав мені медальйон з портретом мами (справжній), і розповів історію, як допомагав Тейнеру полювати на відповідальних за Чистку (принаймні частково брехливу).

Факт: Бог Горобців хотів переконати мене, що за два дні все місто буде знищене, і що єдиний спосіб уникнути цього, вбити Телемарха. Фаллон Сірій Зуб хотів переконати мене, що Клинок Калари знаходився в Белларіусі, ймовірно його використовував, і своєю чергою був ним використовуваний, Телемарх. І що він хотів мене.

-- Що ж, Амро, -- сказала я до себе, блукаючи по кімнатах. – Ти зібрала вражаючу кількість фактів. Але що вони всі означають?

Вони не дуже пасували один до одного. Правду кажучи, наскільки я могла судити, вони не пасували взагалі. О, я могла взяти різні шматки, склеїти їх до купи за допомогою щедрої дози здогадів і припущень, і отримати будь-яку кількість малюнків. Але жоден з них не був красивим. М'яко кажучи, всі вони страждали на брак логіки. Єдиний реальний висновок, до якого я дійшла з усього, що трапалося, це те, що хтось намагався пошити мене в дурні. Це і те, що Белларіус був шкідливим для мого здоров'я і душевного спокою.

Таємничі, потужні, невідомі сили, що гралися моїм життям, лякали мене до смерті. Мені не подобається, коли мене лякають до смерті, й я не могла зарадити тому, що вона таємнича та потужна, тож я вирішила попрацювати з анонімністю сили. Раз я не знала її імені, то вирішила вигадати.

-- Хай буде Реготун, -- сказала я до себе.

Єдиним способом не програти в грі, в якій я опинилася, з туманними правилами й загадковими гравцями, було не грати. Або дати цим загадковим гравцям смішні імена.

Під вечір я прийняла рішення. Я була не дуже задоволена ним, але з іншого боку я рідко буваю задоволеною рішеннями такого типу.

Я приїхала допомогти Тейнеру. Тейнер був невловимим, швидше за все мертвим. Пора була вшиватися звідси.

Список Тейнера, якщо він був справжнім, лежав в моїй кишені набагато важчим тягарем, ніж папір мав на це право. Але я не була якимось месником, якимось інструментом справедливості. Я точно не збиралася полювати на негідників за те, що вони скоїли п'ятнадцять років тому. Не тому, що вони цього не заслуговували; заслуговували. Вони заслуговували всього болю і страждань, яких тільки можна завдати живим істотам. Ні, я не збиралася починати, чи продовжувати, кампанію розплати, бо заслуговувала на своє життя, і мені пощастило вижити й збудувати його.

Помста висмокче з мене життя так певно, як Атагос висмоктала життя з Божевільного Герцога Выборгського і його людей в Таготі, хоч може й повільніше. Вона пожере мене. В цьому я була впевнена. Я вже ходила шляхом помсти після вбивства мого друга Корбіна, ще до Тагота. Помста зовсім не була такою солодкою, як я собі уявляла, і привела до зайвих смертей людей, які б досі ходили по Люсернісі, а не гнили в землі, якби я не розпочала пошуки своєї власної справедливості.

Якби я розпочала пошуки винних у Чистці? По всій імовірності я б перетворилася в чудовисько. Глибоко в моїй душі існувало море люті. Потрібно було років, щоб ці темні води заспокоїлися. Коли я вперше прибула в Люсерніс і жах відступив, я весь час була злою. На все. Доволі швидко я навчилася керувати гнівом, направляти його енергію на корисні справи, такі як заробити гроші й не попастися. Але

не буду вдавати, що моє життя хоча б приблизно нагадувало нормальне.

В мене було більше шрамів ніж ті, що на обличчі. Я не збиралася знов ятрити їх.

В мене не було бажання будити цю лють. Я не могла. Якщо хотіла залишитися *собою*. А я нарешті, після десятиліть, була задоволена собою.

-- Пробач, Тейнере. Я намагалася, -- сказала я до тіней, що видовжувалися і повільно занурювали кімнату в осінню темряву. – Пробач, Боже Горобців, Боже Крові. Заради тебе і твоєї маленької подруги з ім'ям моєї матері сподіваюся, що ти просто психічнохворий і наговорив маячні.

-- Прощай, Белларіусе. Мені пора. – Хольгрен пробачить мені цю даремну подорож. Якщо розсердиться, мені варто просто сказати: “Тагот. Шість місяців. Жерла личинки і кору.”

-- Пробач, Реготуне, але твоя гра зовсім не забавна. Мені пора, -- прошепотіла я знов.

Але ти щойно приїхала, промовив голос у мене в голові.

#

Було одне місце в Белларіусі – точніше в Непереливках – куди я хотіла сходити. Ну, може *хотіла*, надто сильно сказано. Швидше я почувала себе зобов'язаною піти й це не викликало в мене нехоті. Якщо я збиралася залишити Белларіус, то спочатку повинна піти туди, і до біса всі магичні пастки. Я швидко повечеряла в своїх апартаментах, кинула в ташку пляшку Гол-Шена і вирушила в прохолодний вечір.

Вони спалили його хатину і звісно ж, його. Я спостерігала, як вони робили це після того, як він помер. Не варто ризикувати з чимось таким як лихоманка. Але я докладно знала де вона була.

Арно був мені кращим батьком за рідного. Я мала його шість місяців перш ніж він палицею і прокляттями крізь кашель і сльози прогнав мене зі своєї хатини, щоб я теж не підхопила лихоманку. Шість місяців. Достатньо, щоб навчити мене того, що потрібно знати, щоб вижити як злодійці. Як красти й зламувати замки. Як зрізати гаманці. Як відрізнути добрі монети від фальшивих, а коштовне каміння від скла. Як рухатися тихо, немов тінь, і щоб тебе не зауважили на людній вулиці. Він тренував мої руки і ноги, вуха і очі.

Але головне, він тренував мій розум. Він навчив мене думати навіть тоді, коли мене душив страх.

Він дав мені все, що потрібно, щоб вижити. В обмін він просив тільки їжу і час від часу пляшку вина. Чорні Рукави спіймали його задовго до нашої зустрічі, й мировий суддя наказав зламати йому кожну кісточку на обидвох руках. Тоді вони протримали його в камері достатньо довго, щоб запевнити, що кістки ніколи не зростуться правильно. А тоді, сміючись, відпустили. Найсмішніше було в тому, як він розповідав мені, що його взяли за крадіжку, якої він не вчиняв.

Ага. Смішно. Ха-ха.

Хай там що, після цього його злочинське життя закінчилося. Та вчити він міг, і коли він знайшов мене в болоті під своєю хатиною, з затисненими в руках материнським гребенем і ножем, яким я прикінчила батька, то взяв до себе і почав навчати всього, що вмів.

Тепер я кращий злодій, ніж він коли-небудь був. Але я ніколи не буду кращою людиною.

Після його смерті, я по-справжньому залишилася сама, щоб рухатися безконечною, непевною стежкою поміж щоденними небезпеками вулиць, Чорними Рукавами і бандами вуличних дітей.

Я вижила. Багато, багато інших ні. А все завдяки тому, чого Арно навчив мене про крадіжки, чого Тейнер навчив мене про ножі, і зрештою, коли Чистка сягнула апогею, що Тейнер допоміг мені заховатися на кораблі, що прямував у Люсерніс.

Я повернулася назад до Південних Воріт. Вулиця була досі зруйнованою. Я рухалася по Непереливках до місця в тіні Римгурнських скель, де колись була хатина Арно. Вся зона була покинутою, не дивлячись на те, що земля тут була не такою заболоченою, як решта Непереливкок. В Непереливках сходилися на думці, що шматок землі, де Арно збудував свою хатину, був проклятий, отруєний якоюсь темною енергією. Він в це не вірив; вважав дурними забобонами.

Може він мав рацію, може ні. Але того року більше ніхто не помер від лихоманки. В усякому разі на доволі значній відстані там не було ніяких халуп.

Ноги самі вели мене вгору по майже непомітному схилі. Звісно, там не було обпалених балок, в нерухомому повітрі не літав попіл. Це була тільки моя уява. Але без жодних зусиль, напівзаховану у

височезних бур'янах, які в Непереливках вважаються травою, я знайшла строкату колекцію десь роздобутої цегли і бруківки, яку Арно виложив перед своєю хатиною і називав ганком.

-- Людина, а навіть і дівчинка, потребує місця, де посидіти ввечері надворі й не забруднити сраку, -- сказав він мені одного разу, коли ми сиділи там і спостерігали, як сонце заходило за Драконове море.

Я сіла на своє старе місце і уявила собі його зліва від мене, з сивою бородою повернутою в бік моря, як він обіймав коліна руками. Я дістала пляшку Гол-Шена, з допомогою ножа і багаторічного досвіду витягнула корок і зробила ковток. Глянула на зорі й неспокійне море. На півночі зникали зорі. Знов починався дощ.

-- Принесла тобі трохи доброї випивки, старий, -- прошепотіла я і вилила решту на землю.

Я не чула, як воно наблизилося. Воно буквально не видало жодного звуку.

Я підвела погляд від пролитого вина і побачила, як хтось – щось сидить поряд зі мною, на місці Арно.

Воно було схоже на людину. В певному сенсі. Юнак з сумними очима і якимось тавром на чолі. А ще обдертий зі шкіри труп, одягнений в дим і тіні. Плоть, білі сухожилля і волога, рожева кістка, зуби, що виглядали з зяючої діри у щоці, і все це ховалося, з'являлося, знов ховалося за невгамовним плащем, який, здавалося, вирвали з нічного неба. Я помітила все це за мить потрібну мені, щоб кинути пляшку, вихопити ніж і спрямувати один йому до горла.

Він блокував мій удар з такою силою, що в мене занімів зап'ясток. Ніж в моїй лівій руці висковзнув з раптово безсилим пальців. Тоді, майже так само швидко, як Червона Рука, він вдарив мене по обличчю.

Моя голова відскочила назад і я розпласталася на землі. Зір потемнів на краях і я побачила зірки, що кружляли, немов збуджені світлячки. Відчула, як з носа хлинула гаряча кров і потекла по губах, по щоці.

-- Ми не хочемо скривдити тебе, -- його голос пролунав, як скрип цвинтарних воріт на вітрі. – Не роби так більше.

Вставай. Вставай. В мене був ще один ніж. Я почала перекочуватися, подалі від нього, з наміром встати у бойову позицію. Як тільки я почала рух, залізна хватка притиснула мій зап'ясток до землі. Я завмерла. Мій зір прояснився. Його сумні, проникливі очі були

в кількох сантиметрах від моїх. Тепер я розгледіла тавро в нього на чолі. Хардишська руна, що означала “справедливість”. В мене в голові промайнув образ макітри Борольда.

-- Послухай, -- сказав він.

-- Слухаю.

-- Вони всі загинуть, -- сказав він.

--Хто вони?

-- Всі душі в цьому місті.

Я зрозуміла. Раптово я зрозуміла. А принаймні, думала, що зрозуміла.

-- Ти – Реготун, -- сказала я.

-- Ми -- Справедливість. – Він промовив це так, що чулася велика літера “С”. Мало би бути смішно, але не було. Анітрохи.

-- В тебе це на чолі написано, -- відповіла я. – Чого тобі треба від мене?

-- Ти – свідок. Ти повинна побачити й зрозуміти.

-- Чому я?

-- Ти – свідок.

-- Це ти прислав мені голову Борольда, правильно? Ти заманив мене сюди. – Це була тільки здогадка, але руна не виглядала на випадковий збіг.

-- Ти – свідок, -- повторив він. Така собі відповідь.

-- Злізь з мене.

Він зліз. Я перевернулася, захвала в піхви ніж, який тримала. Краєм плаща спробувала зупинити кровотечу з носа. Не спускала з нього погляд. Він просто стояв, недосяжний, страшний. Коли кровотеча була більш-менш під контролем, я сказала:

-- Отже, ти збираєшся прикінчити всіх у Белларіусі, й хочеш, щоб я спостерігала.

-- Так.

-- І що накоїло ціле місто, щоб заслужити на смерть?

-- Це місто вбивало невинність. Раз за разом, раз за разом.

-- З цим не посперечаєшся. Але не всі в цьому місті винні.

-- Белларіус повинен загинути.

-- Це не справедливість. Це масове вбивство.

-- Так. І саме тому воно справедливе. Одне масове вбивство за інше.

-- Хто ти? Хто ти такий, щоб вирішувати долю тисяч?

-- Ми – Справедливість. Ми – легіон.

-- І гадки не маю, про що ти балакаєш.

Певний час він вдивлявся в мене, тоді, здавалося, прийняв якесь рішення.

-- Ти – свідок. Ти повинна зрозуміти.

Раптово його руки обхопили мою голову, а очі зімкнулися з моїми. Я провалилася в них.

Перелякана на смерть, я бігла провулком. Страх заглушив нестерпний біль ран і пекучих порізів на моїх босих, замерзлих ногах, голод, що вгризався мені в нутрощі. Я задихалася, мій нерівний подих перетворювався на пару в холодному, нічному повітрі. Чорні Рукави наближалися і мені скоро гаплик. Потрібно бігти, бігти швидше, бігти даль...

Болт арбалета влучив мені високо в спину. З моїх худих, кістлявих грудей раптово виліз стальний наконечник. Він пробив мені легені. Я зашпорталася, впала, розтягнулася боком на крижаній бруківці. Ще ніколи я не відчувала такого болю. Я згорнулася калачиком навколо цього болю, навколо болта.

Наблизилися кроки.

Я розплющила очі, простягнула перед себе руку, відкрила уста, щоб благати.

Кийок опускався мені на голову знову і знову, поки мій череп не тріснув і не розбився, і весь світ потемнів.

Я відкрила очі. Він далі тримав мою голову, дивився мені в очі, в душу.

-- Один, -- промовив він.

-- Я...

Було темно, смерділо пліснявою і гнилим деревом. Я тіснилася в малесенькому приміщенні, малесенькому навіть для мого малесенького тіла. Намагалася дихати безшумно. Я боялася, що вони почують, як б'ється моє серце. Я боялася павуків і сороконіжок, що повзали в мене по обличчю, залазили за комір моєї брудної сорочки. Мені хотілося кричати. Я не сміла кричати, чи навіть дихати.

З другого боку стіни я чула кроки по викривлених дошках підлоги покинутого складу. Комахи почали кусатися, їхні укуси обпалили мене вогнем. Мені здавалося, що я зйду з розуму від того, що мені

доводиться стояти нерухомо в той час, як вони знову і знову кусають мене.

В мене була чудова схованка. В мене була безпечна схованка. Така маленька, що в неї не поміститься Чорний Рукав. Її неможливо знайти, повторювала я собі знову і знову подумки.

Поки сокира не вдарила в стіну в мене над головою, і я не почала верещати.

Вони витягнули мене, як тільки отвір став достатньо великим, нерівні, дерев'яні зуби знищеної стіни прорили глибокі борозни в моїй плоті. Кинули мене на підлогу. Один всівся мені на плечі й схопив за руки. Другий притиснув обличчя до підлоги, тримаючи голову нерухомо.

Третій відрубав голову від плечей.

-- Два, -- сказав він.

-- Зажди...

Я була дуже маленькою і нічого не розуміла. Я вже давно не їла. Лихоманка не відступала. Якимось чином мені вдалося дістатися міста разом з іншими. Кажали, що там буде їжа, але ніхто нам їжу не давав.

Одна дівчина посадила мене під двері й сказала, що невдовзі повернеться. Сказала, щоб я звідти не рухалася. Я сиділа там весь день, гарячка тільки підіймалася. Я спостерігала, як повз мене проходять люди. Я окликнула кількох, але всі вони ігнорували мене. Всі до одного.

Дівчина так і не повернулася.

Коли сонце зайшло, лихоманка, яку я зносила всю дорогу з Елама, нарешті звалила мене. Я впала з-під брудних дверей, що смерділи сечею і розтягнулася на вузькій вулиці. Останнє, що я пам'ятаю, перш ніж втратила свідомість, а тоді життя, був чоловік, який копнув мою руку геть з дороги. Його черевик був коричневий, з потертим носком і потьмянілою, мідною пряжкою.

-- Три, -- сказав він, і я вирвала голову з його хватки.

-- Годі! – викрикнула я і відсахнулася від нього, важко дихаючи.

Ця істота переді мною. Вона була конгломератом душ вбитих дітей. Вуличних щурів, яких вбили, або яким дали померти під час Чистки. І вона прагнула справедливості. Ще один непередбачений наслідок спроби Телемарха відновити магію?

-- Скільки? – нарешті вичавила я з себе. – Скільки вас?

Він знизав плечима. Похитав легенько головою. Не те щоб він не знав, швидше це запитання так насправді не мало значення.

-- Всі.

-- І ви збираєтеся вбити всіх в місті.

Він просто дивився на мене, скорботні очі, блискуча плоть.

В мені почало зароджуватися жахливе усвідомлення.

-- Через кілька днів Гора Тарвус дійсно вибухне. Все буде знищено.

-- Так.

-- Це ваших рук справа?

-- Ні.

-- Тоді для чого це все? Якої справедливості ви очікуєте від вже приреченого міста?

Він кивнув.

-- Тепер ти зрозумієш.

Він нахилився вперед, повільно, не зводячи з мене погляд. Обережно поклав закривавлену руку мені на коліно. Вперше в його голос прокралася якась емоція. І це не було щастя.

-- Ти *виїхала*. Втекла. Як тільки *тебе* не стало, вони припинили полювати на *нас*.

-- Ти хочеш сказати, що Чистка припинилася, як тільки я покинула Белларіус? – Я знала, що вона закінчилася невдовзі після моєї втечі в Люсерніс, але не коли саме. Про таке оголошення не вивішують. Значення того, що він... вони щойно сказали приголомшило мене.

-- Ти думаєш, Чистку затіяли, щоб вбити *мене*?

-- Коли ти виїхала, вона припинилася.

-- Заради Керфа, це називається збігом. – Але я не вірила в збіг. Я вірила в причини й наслідки.

-- Він хотів *тебе*. А взяв *нас*. Тепер ти будеш свідком. А тоді приєднаєшся до нас.

Він вибухнув сотнями огидних, зелених вогників. Вони здіймалися в повітря, вище, вище, немов Шаганські феєрверки, поки їх було майже неможливо відрізнити від буденних зірок. Тоді вони почали падати.

До землі вони не долетіли. Вони неначе налетіли на якусь невидиму перепону і розповзлися по ній. Чи то зустрілися з нею, чи створили її. Повільно, форма перепони стала явною.

Від вершини Гори Тарвус до кінця найдовшої пристані, Белларіус був тепер під куполом вогників, що повільно затухали. Над Цитаделлю холодними вогниками яскраво палала ще одна Хардишська руна.

Вина.

Я встала, підняла свій другий ніж, механічно запхала його у нові піхви й пішла. Я мала намір перевірити. Звісно, що я мала намір перевірити. Але я була абсолютно переконана, що жодна жива істота не залишить Белларіус до того, як він вибухне.

Розділ 15

Душі вбитих вуличних дітей провели суд над цілим містом і засудили його до смерті. А тоді...

А тоді, вони вирішили, що я приєднаюся до них у спільному потойбічному житті, яке випало на їхню долю.

Я була за крок від того, щоб залишити Белларіус на відкуп долі, і як не намагалася, не могла розбудити в собі співчуття до цього міста, хоча й усвідомлювала, що це підло і неправильно. Не існувало жодного виправдання вбивству десятків тисяч, переважна більшість з яких не мала нічого спільного з Чисткою.

Але наскільки я знала, ніхто не запропонував притулку вуличним щурам до, і вже точно, не під час Чистки. Ніхто не заховав їх – нас – від ескадронів смерті. Ніхто не нагодував, не одягнув нас. Ніхто. Я навіть не пам'ятала жодного доброго слова. Тільки прокляття, копняки, кинуте каміння і ляпаси, коли я підходила надто близько до респектабельних городян і мене зауважували.

Зі мною поводитися, як зі шкідником. З щуром, з тарганом. З нами усіма так.

Усі, буквально усі, були проти нас.

Як було можливим, щоб все місто поводитися так з дітьми?

Від цієї думки в мені завирувало глибоке, темне море люті. В моїй душі почали віяти буремні вітри.

Як могли ці вбиті тіні відчувати хоча б щось, що віддалено нагадує співчуття, милосердя чи пробачення? В жахливо буквальный спосіб, з вбивством кожної вуличної дитини, Белларіус садив насіння своєї власної смерті. Я розуміла це так, як ніхто інший. Я відчуваю глибоку відразу до самої концепції долі, але навіть я не могла позбутися відчуття, що те, що відбувалося з Містом на Горі, дуже

близьке до долі, до неминучості. І хоча я не могла змусити себе назвати це справедливістю, я також не могла переконати себе, що це абсолютно несправедливо. Принаймні не з перспективи мертвих.

Проте я б співчувала мертвим більше, якби не була в пастці й приреченою, як всі інші.

Я вийшла на край Пірса Алока, найдовшого причалу в порту, не звертаючи уваги на п'яні, нерозбірливі запитання єдиного вартового, що там перебував. Я досі бачила, правда ледь-ледь, тюремну стіну з вогників, що мерехтіла на відстані витягнутої руки від краю пірса. Я простягнула руку і спробувала просунути її крізь стіну. Я нічого не відчула, проте як я не намагалася, моя рука не проходила через цю майже невидиму перепону.

-- Гей! Шо ти роби...? – П'яний вартовий позад мене. Спотикаючись він підійшов до мене, примружився спочатку на мене, потім на мою руку.

-- Шо це в біса таке? – промовив він і потягнувся, щоб доторкнутися до перепони.

-- Може тобі не варто... -- сказала я, але надто пізно.

Як тільки його рука дійшла до вогника, він завмер. Його очі розширилися. За мить вогник поліз йому по руці, тоді обернувся навколо голови. Вартовий навіть не крикнув. Наступної миті вогник відпустив його, розсіявшись, і він впав замертво на заляпані сіллю дошки пірса.

На його чолі була витаврувана руна вини.

Я була впевнена, що таке саме трапиться з кожним, хто спробує залишити Белларіус. Вочевидь, за винятком мене. Я була тут до кінця.

Я залишила його там. Він буде не останнім. Духи вбитих дітей оголосили свій вирок. А це означало, що Карга знала, що таке трапиться. Вона сказала мені, що коли мертві поговорять зі мною, то її платою будуть мої спогади й Камінь Засновника.

Але платою за що? Я гадала, що за те, що знайде Тейнера, але в світлі останніх подій це здавалося мало правдоподібним.

Я вирушила в бік Краху. В мене було відчуття, що вона очікує мене.

Дощ, наближення якого я спостерігала з ганку Арно, почав падати, м'який і холодний.

#

Табір божевільних був порожнім. Не було навіть вогнища. Військова галера була такою ж кам'яною, як завжди. Море так само хлюпало у величезній дірі в корпусі. Але я бачила, як з намету керманіча, через брезент, сочилось легеньке світло.

Я не стала стукати.

В кімнаті було дуже темно, за винятком її очей. Вони сяяли як вогняні опали. Погляд їй у вічі знищив би мій нічний зір, тож я зосередила його на просторі у неї за спиною і на її руках.

Наскільки я могла судити, з нашої останньої зустрічі в неї не поворухнувся жоден м'яз.

-- Ти знала, що так буде, -- сказала я.

-- Про яке саме "так" ти говориш, Дома Тетіс?

-- Про ситуацію, в якій ми опинилися. Белларіус от-от буде знищено, а душі вбитих дітей стежать за тим, щоб ніхто не втік до того, як це трапиться.

-- Так. Знала.

-- Хто ти? – запитала я.

-- Я – Карга, Злодійка Вітру. А принаймні так мене називають, ні?

-- Скажи мені хто ти, -- наполягала я.

-- Я – Елітара Мур, королева Тревелл, Аватар Богині Мур.

-- Про Тревелл я чула. Його знищили під час Катаклізму.

-- Він зник під час Катаклізму, -- поправила вона.

-- Зазвичай такі таємничі твердження страшенно бісять мене, але не сьогодні, в мене просто немає сили. Ким була Мур?

-- Не має значення. Її знищили під час Катаклізму. Їй більше ніхто не поклоняється, і мало хто навіть пам'ятає про неї.

-- Навіщо тобі мої спогади, Літо?

-- Існує кілька причин. Інформація. Я не часто виходжу з дому. Розвага. Я живу вже дуже довго, і переживати спогади інших допомагає уникнути божевілля, яке приносить затворництво в парі з довговічністю.

-- Що ще?

-- Чому ти думаєш, що є ще щось?

-- Є ще щось. Не знаю, звідки я це знаю, але я знаю це. Навіщо тобі мої спогади?

-- Ти прожила дуже цікаве життя. Набагато цікавіше, ніж більшість з тих, хто приходив до мене по допомогу. Хіба цього недостатньо?

-- Ні. В тебе є якась інша причина.

-- Гарзд. У Мур була сестра.

-- Просто чудово.

-- Її сестра стала Восьмикратною Богинею.

-- А. І що? – запитала я, але мені не подобалося, до чого все це йшло. Так мені й треба, щоб другий раз не питала.

-- Вважай що я цікавлюся своєю родиною. Я аватар Мур. Хоча її вже немає, в мені залишається частинка неї. Ця частинка бажає знати про життя своєї сестри. В тебе були якісь справи з Восьмикратною. Я хочу побачити ці спогади.

-- Скажи мені, ти б назвала Мур та її сестру близькими?

Вона тихенько засміялася.

-- Від народження вони були непримиренними ворогами.

-- Тоді Мур була не такою вже поганою, -- відповіла я.

Вона махнула рукою.

-- Як я вже сказала, це не має значення. Її вже немає, і вона не повернеться. Катаклізм зробив те, чого не змогли Війни Богів.

-- Ще кілька запитань. Чому ти тут, в такому стані?

-- Коли Тревелл був на межі знищення Катаклізмом, я втекла з чоловіком і Каменем Засновника.

-- Залишила всіх вмирати, так?

-- Ні. Ти й гадки не маєш, що таке насправді Камінь Засновника. Ніхто не має в цю темну, бідну на магію епоху.

-- То скажи мені.

-- Це Тревелл. Кожна душа, кожен камінь, кожне дерево, вежа і горщик.

-- Гм. Що?

-- Катаклізм ширився по землі, нестримна хвиля шаленства, яка послаблювала, а тоді обривала всі зв'язки між природою і логікою. Верх став низом, світло стало темрявою, кров у твоїх жилах могла перетворитися у воду, вино чи розплавлений свинець. Повітря могло стати отруйними парами, або просто зникнути, залишаючи незлічені тисячі задихатися, як риба витягнута з води. Не можна було довіряти своїм відчуттям. Шовк міг раптово різати шкіру наче бритва. В одну

мить твої очі могли побачити щось на відстані тисяч кілометрів або тисяч років. Розпадалася сама реальність. Більшість живих істот загинула. Деякі перетворилися в чудовиськ. Одиниці стали темними силами, майже богами.

-- Я зробила єдине, що могла. Закликала богиню врятувати Тревелл, і вона врятувала. Моє місто знаходиться в Камені Засновника, це, мабуть, найбільше перетворення, яке бачив цей світ. Ми схопили Камінь і втекли, в пошуках місця, де відродити Тревелл, якомога далі від всепоглинаючого хаосу Катаклізму. Мур загинула, стримуючи цю хвилю, даючи нам час на втечу.

-- Це... це неймовірно, -- сказала я.

-- Які б виклики не стояли перед тобою, Амро Тетіс, ви живете в спокійну епоху. Ви щасливі.

-- Пробач, але я не почуваюся надто щасливою, -- відповіла я. Я дуже переймаюся смертю, особливо власною. А вона швидко наближалася.

Я присіла, сперлася спиною до стіни. Обличчя боліло від отриманого стусана, зап'ясток нив від заблокованого удару.

-- А як ти дійшла до теперішнього стану? – запитала я її.

-- Мій чоловік, Кіфас, був потужним магом. Зрештою йому набридли пошуки нового місця для відновлення Тревелла. Ми часто сперечалися. Я хотіла продовжити пошуки, відійти якомога далі від заражених земель. Він вважав, що ми зайшли достатньо далеко. Гадаю, він мав рацію, -- сказала вона. – Врешті-решт, Катаклізм не дійшов до Драконового моря.

-- Коли під час лютого шторму ми налетіли на скелю, він випустив чари, які, якимось чином, потайки підготував. Я боролася з бурею, його зрада застала мене зненацька. Він відніс мене, непритомну, в цю кімнату і ув'язнив тут. Я не можу вийти, не можу померти. Думаю, він мав намір повернутися, звільнити мене після того, як розбудить Тревелл. Він таки кохав мене. Але він переоцінив свої сили. Він не міг видобути місто з Каменя, тільки я, аватар Богині, можу зробити це.

-- Не дивлячись на його кохання до мене, Кіфас був неймовірно гордим. Замість того щоб повернутися до мене і признати поразку, він збудував першу, примітивну версію міста, що стоїть тут зараз. Белларіуса. Міста на Горі. Архимаг Тревелла помер ватажком села з

глиняними халупами, а його тронем була розрубана колода на Камені Засновника.

-- І відтоді ти тут.

Вона кивнула.

-- Отже, тобі потрібні мої спогади й Камінь Засновника. Що я отримаю взамін?

-- Якщо тобі вдасться відвернути катастрофу, що швидко наближається до Белларіуса, душі вбитих просто так не зникнуть. Поки що вони задовольняються тим, що утримують мешканців міста. Якщо місто не буде знищено, вони впадуть на нього, як кара, вбиваючи все живе.

-- Я і тільки я можу стримати їх. Але я не зможу зробити цього, якщо буду ув'язнена тут. А для того, щоб втекти, мені потрібен Камінь Засновника.

-- Бог Горобців, душі мертвих вуличних щурів, а тепер і ти стверджуєте, що на Белларіус чекає поганий кінець. Але я досі не розумію чому, крім того, що це має щось спільного з Телемархом.

-- Чого маги прагнуть найбільше в світі? – запитала вона у відповідь.

-- У загальних рисах? Сили.

-- Правильно. Так було в мої часи, так є тепер. Але магія слабне.

-- Я в курсі. До чого ти хилиш?

-- Якби ти була найпотужнішим магом у світі, тебе б задовольняла така ситуація?

-- Мабуть, що ні. Але наскільки мені відомо, ніхто в біса не може нічого вдіяти, щоб магія не зникала.

-- Телемарх вважає, що знайшов спосіб повернути її. Або принаймні створити сховище магії, енергії для власного вжитку. Дуже, дуже велике сховище.

В мене похолоділо на серці.

-- Нехай-но вгадаю. Для цього він використовує Клинок.

-- Ти кмітлива, коли тобі це вигідно, Дома Тетіс.

-- Що це має спільного з тобою? Чи зі мною, якщо на це пішло? Чи з тим, що Белларіус зрівняють з землею?

-- Енергія, яку він збирає, так насправді не магічна. А точніше, магічна, але ще не очищена. Це – хаос. Сповнений можливостей. Телемарх вважає, що він його контролює, але це неможливо через

природу того, що він намагається контролювати. Як можна контролювати сутність можливостей?

-- Як на мене, тут трохи забагато філософії, чи семантики. З більш буденними питаннями в мене краще виходить.

Але це слово, *можливості*, засіло в мене в голові.

-- Ця енергія почала протікати з першого дня, -- сказала вона. – І непередбачувано реагувати зі звичайним світом. В місті з'явилися певні речі, Дома Тетіс. Неймовірні речі, які можуть робити неймовірні речі, що знають неймовірні речі. Вони не дуже приємні, й вони не нормальні за будь-яким розумним визначенням. Але зараз нас непокоять не вони.

-- За кілька днів запобіжники, що більш-менш утримують цей хаос, вийдуть з ладу. Катастрофічно. Вони вже розпадаються. Перш ніж бути цілковито знищеним, Белларіус перетвориться на жах наяву. Можливо навіть, що перш ніж опуститься фінальна завіса, ми побачимо на біс невеличкий Катаклізм.

-- І все це, якимось чином, через мене. Або принаймні так думає Бог Горобців.

-- Мені прикро, але це так.

-- Нічого з того, що ти мені досі сказав, не має до мене жодного відношення.

-- Ти знаєш, як ці Клинки діють, Дома Тетіс. У тебе є досвід.

-- Так. Але я не можу зрозуміти, звідки ти це знаєш.

-- Зараз це не важливо. А важливо ось що: Телемарх використовує Ніж, що Розсікає Ніч. Як гадаєш, що робить Ніж у відповідь?

Я зітхнула. На це запитання я знала відповідь.

-- Своєю чергою використовує Телемарха.

-- Саме так, -- відповіла вона.

-- Звідки ти це все знаєш, Літо?

-- Знаєш, хто був коханцем Мур?

-- І гадки не маю. Пробач, але я не слідкую за особистим життям мертвих богів.

-- Бат.

Бог Таємниць. Мовчазний Бог. Проте інколи він говорив. Одного разу він сказав мені дуже погане слово. Я досі не пробачила йому.

-- До чого ти хилиш?

-- Бат поділився деякими зі своїх таємниць з Мур. Включно з тим, як добувати інформацію незвичними способами. Я знаю певні речі, Дома Тетіс. Я – аватар Мур.

-- Гаразд, гаразд. Керф мені свідок, мене не цікавлять інтимні розмови Бата.

В мене в голові з'явився непрошений образ Бата, що цілував когось. Я здригнулася. Два рази коли я зустрічала Бата, він вдавав свого власного жерця. А ці типи *зашивають собі роти*.

-- Отже, -- сказала я. – Ніж влаштував це все на випадок, якщо через п'ятнадцять років я вирішу відвідати Белларіус, щоб мати змогу знищити мене разом з усім містом? Це як зрубати дерево, щоб зробити зубочистку.

Але так насправді, я повернулася не випадково, правда ж?

-- Звідки мені знати чого хоче Ніж? А от Телемарх тебе страшно боїться і прагне твоєї негайної смерті. З часу, коли ти з'явилася в місті, він з шаленою швидкістю почав накачувати більше енергії в своє сховище. За кілька днів він вб'є всіх, якщо не зупиниться. Або якщо його не зупинять.

-- Телемарх мене боїться? – я засміялася.

-- Аітер боїться власної тіні. Гадаю, так йому спотворив мізки Ніж, але признаю, що це тільки припущення. А от що точно не припущення, це факт, що з невідомих причин ти лякаєш його до смерті. Він розставив пастки по всьому місту задовго до твого приїзду.

-- На пару я наткнулася.

-- І ти досі тут. Можливо він має рацію, що боїться тебе.

-- Перша була надто повільною. Друга вже ні, але мені допомогли.

-- Можна запитати, як допомогли?

-- Я немов знайшла якісь власні чари. Чесно кажучи, я цього не розумію.

-- Ти “знайшла якісь чари”, -- повторила вона насмішкувато. – Вони що, лежали на вулиці?

-- Взагалі-то, ні, під вулицею. Глибоко в Горі Тарвус. Я вмирала і відчула їх там, і дотягнулася до них, чи вони дотягнулися до мене. В мене все заплуталося. Вони були немов сонячне світло. Або...

-- Чиста, нерозбавлена можливість, -- закінчила вона за мене. – Здається, я знаю, чому Телемарх боїться тебе, Амро Тетіс.

-- Чому? – запитала я. Але я боялася, що вже знала відповідь.

-- Бо, якимось чином, ти маєш доступ до енергії, яку він збирав більше, як десять років.

-- Енергії, яка за кілька днів знищить Белларіус?

-- Тієї самої, -- відповіла вона.

Між нами запанувала тиша. Я обмірковувала своє становище. Для того, щоб врятувати себе і місто, я повинна вкрати двохтонну кам'яну брилу з тронної зали Синдика, перевезти її з Гори, через Пояс, через ворота, через Непереливки, і аж до Краху. Це легка частина. Після цього я повинна прикінчити Телемарха і, швидше за все, зламати ще один Клинок Восьмикратної Богині. А ще в мене в кишені був список імен, одне з яких, як до мене тепер дійшло, я дуже хотіла викреслити. Хоча на цей момент я й гадки не мала, як я збиралася все це зробити.

-- Нам всім повний пиздець, -- пробурмотіла я.

Вона засміялася.

-- Що тут смішного? Це анітрохи не смішно.

-- Я була ув'язненою тисячу років. Підозрюю, що моя перспектива трохи відрізняється від твоєї.

-- Я тільки сподіваюся, що ти не така йобнута, як попередній тисячолітній в'язень, якого я звільнила, -- відповіла я, встаючи. Хоча Та-Агот і близько не був таким божевільним, як його сестра.

-- З нетерпінням чекаю, коли довідаюся, -- відповіла вона. – Зараз поділишся своїми спогадами, чи коли принесеш Камінь Засновника?

-- Якщо ти не проти, то я почекаю. Волю зробити спочатку неможливе, а вже потім неприємне.

-- Як скажеш, Дома Тетіс. Як скажеш.

#

За Поясом, на щораз то крутішому схилі Гори Тарвус, знаходилися будинки Шляхти.

Витесані в камені самої скелі, з фасадами, у своїй більшості, збудованими вертикально, високі вежі Шляхти змагалися одна з одною, щоб дивитися згори вниз на тих, що були нижчими за них. Висота означала статус. Чим вище на схилі, тим елітніший дім і Дім. Для тих, хто знаходився нижче, висока будівля була хоча б частковим виходом. Або вони просто хотіли перекрыти вид тим, хто жив вище. Не знаю. Як на мене, Шляхта була взагалі іншим видом. Я не надто задумувалася, намагаючись розібратися в їхньому менталітеті.

У всякому разі, ця божевільна плутанина веж і шпилів завжди здавалася мені винятково бридкою. Але вона надавала мені велику кількість спостережних пунктів, на які я могла вилізти, щоб ближче поглянути на Цитадель і Ріаіль. Я й гадки не мала, як буду проникати в ці дві найбільш надійні... ну добре, захищені будівлі в Белларіусі, але думала, що поглянути на них звідкись ближче ніж з Пояса, буде непоганим початком.

Я обрала будинок з особливо бридкою, тонкою вежею, прикрашеною стількома кам'яними фризами, що вилізти на неї було дитячою забавою навіть під час дощу. На гербі на воротах був зображений стилізований олень з короною, з шиєю вигнутою під неймовірним кутом, з-під копит якого здіймалося полум'я. Чи щось таке. Геральдика – це не моє.

Самотній вартовий не спав, але й не був насторожі також. Я тінню просковзнула через декоративну стіну і почала дертися на вежу з північно-східного боку, подалі від його погляду. Я заглянула в одне вікно і зрозуміла, що вежу збудували виключно напоказ. В середині були тільки сходи, для якихось приміщень місця не було. Це була тільки дорога примха. А це означало, що всі житлові кімнати були вирубані в Горі. Я придушила сміх.

Шляхта, висока і потужна аристократія Белларіуса, жила, можна сказати, в печерах.

Коли я залізла на вершину, то обхопила рукою заржавілий флюгер і довго розглядала Ріаіль.

Він блідим, кам'яним намистом прикрашав горло Гори. Це був витончений будинок, особливо як на Белларіус. Рівень за рівнем здіймалися вгору, наче шари торта, опори, арки й шпилі граціозні в сьайві сотень ліхтарів. При цьому він не був якимось особливо великим. Так високо на Горі для цього просто не було достатньо місця.

Маленький чи ні, я нічого не знала про його інтер'єр. І вже точно я не знала де знаходиться тронна зала і Камінь Засновника. Коли я тут жила, в мене не було нагоди відвідати Синдика.

Мені потрібно буде здобути плани будинку, або, якщо це не вдасться, опис когось, хто був всередині й знає інтер'єр настільки, щоб більш-менш точно його описати.

Здається я знала, де можна отримати перше, а також плани Цитаделі. Це мені коштуватиме, але ти не можеш витратити гроші,

якщо ти мертвий. Друге теж було б не так важко, але толку з нього було б менше.

Я глянула вище, на Цитадель, як вона нависла прямо над Ріалем, похмура і важка, в той час як Ріаль був витонченим.

Цитадель була просто масивною, квадратною, приземкуватою вежею, збудованою з каменю настільки сірого, що вона здавалася чорною. Вона була розташована на самісінькій вершині Гори. Вікна безладної форми й розмірів пронизували її боки у безладних місцях. Як не крути, Цитадель була бридкою купою каміння. Ба гірше, по зовнішньому виду я не могла збагнути її планування.

Я ще трохи повивчала її, тоді зітхнула і приготувалася спускатися.

Мою увагу привернуло щось, що рухалося в повітрі. Як на птаха, воно було надто великим.

Звідкись з-під Ріаля, але вище від моєї позиції, в повітря здійнявся якийсь чоловік. Він був надто далеко, щоб розгледіти риси його обличчя; в будь-якому випадку він був обернений спиною до мене. Але навіть в темряві ночі й крізь легеньке дріботіння дощу, я впізнала його строкатий плащ.

Фаллон Сірий Зуб. Маг. Філософ.

Що він в біса робив?

Коли він підлетів вгору до рівня Цитаделі, то махнув у повітрі руками, виконуючи якийсь магічний жест чарівника. Зі скреготом покрученого металу, ґрати на вікні були вирвані разом з добрячим шматком каміння, до якого були прикріплені. Сірий Зуб виконав ще один жест і ґрати полетіли над містом, так далеко, що плюхнулися в Затоку. За якусь мить сам Сірий Зуб пролетів з неймовірною швидкістю крізь темний, зяючий отвір, який він щойно вирвав.

Нічого не відбувалося два, три, чотири удари серця. Тоді з вікна вирвалися палаючі бризки полум'я, а відразу за ними низький, голосний гуркіт і вкрите димом інертне тіло в строкатому плащі. Потужною силою Сірого Зуба викинуло з і від Цитаделі. Я спостерігала, як він падав смертельною дугою, що закінчувалася в Поясі. Я знала, де він приземлився. На цвинтарі Джабі.

-- Що ж, гадаю, це логічно, -- прошепотіла я до себе, приголомшена.

Якщо таке трапилося з Сірим Зубом, коли він штурмував Цитадель, мені не хотілося думати про те, що трапиться зі мною.

Я почекала ще кілька хвилин, але більше нічого не відбувалося. Цитадель була такою ж темною і тихою, як до вторгнення Сірого Зуба. Вочевидь, вистава закінчилася. Я знов почала спускатися.

В якусь мить під час спуску, я зрозуміла, що вирішила піти й глянути на тіло Сірого Зуба. Мабуть, на старість стаю збоченкою.

#

Вилупок був досі живий.

О, він не виглядав добре. Він гепнувся зверху на невеличкий мавзолей, розстропивши дах і зламавши вкриті мармуром стіни. Він лежав там, без свідомості, в калюжі власної крові. Ті частини тіла, які не обгоріли, були закривавлені. Але він досі мав руки-ноги і всі пальці.

Я гадала, що він мертвий, поки він не закашляв.

-- На горб Керфа, -- пробурмотіла я. – Який ти живучий.

У відповідь він тільки застогнав.

Я вилізла на залишки мавзолею і не без деяких труднощів, стягнула його на землю. Він був не з маленьких. Вже на землі я штурхнула його у відносно не закривавлене місце. Зрештою він заморгав і розплющив очі.

-- Ти збираєшся померти протягом найближчої години? – запитала я. – Бо я не буду тягнути твій труп по вулицях. Таке ніколи добром не закінчується.

Він не засміявся. В деяких людей немає почуття гумору.

Я закинула його руку собі за шию і більш-менш звела його на ноги.

Розділ 16

-- Як пляма, воно просочується у тканину реальності. Поміж нитками того, що є, існує те, що може бути. Для тих, хто цього дуже хоче. Для тих, кого не турбують наслідки. Ось що зробив Аітер Телемарх, -- Фаллон Сірий Зуб знав багацько старовинних довгих слів.

Він прийшов до свідомості настільки, що зміг направити мене до свого лігва, яке виявилось не так вже й далеко від Джабі. Сірий Зуб жив у одному з найнижчих і найменших будинків Шляхти. Судячи з усього, він був покинутий. Він не намагався пояснити, як він там опинився, а я не питала. І так, будинок був майже повністю витесаний

в скелі Гори. Він був запилений, холодний, темний і не дивлячись на дорогі меблі, ледь підходив для людського житла.

Ми сиділи в тісній, захаращеній кімнаті з такою низькою стелею, що мені було незручно. Сірий Зуб не зміг би стояти в ній прямо, навіть якби був здатен стояти. А в цю мить він не був. Він лежав нерухомо на дуже дорогій, дуже старій канапі, яку явно створили не з думкою про комфорт. Я відсторонено зауважила, що криваві плями, які він на ній залишав, вже ніколи не зійдуть. Я сиділа на стільці. В серванті я знайшла пляшку вина, хоча стаканів не було. Пляшка стояла поміж нами на бридкому, позолоченому столику. Дві гасові лампи диміли й закопчували стелю, забруднюючи повітря і викликаючи сверблячку в очах.

-- Він скористався Ножем, що Розсікає Ніч, щоб розрізати реальність, щоб здобути енергію.

Я відповіла.

-- Знаю.

-- Він скористався Ножем, намагаючись повернути в наш світ магію. Зробивши це, він викликав закон непередбачуваних наслідків. Він знищить нас всіх. Якщо його не зупинити.

-- Це я теж знаю. То йди і зупини його. Ти ж Філософ, маг.

-- Як ти думаєш, що я щойно намагався зробити?

-- Вчинити самогубство?

Він кисло посміхнувся.

-- Не можна мати все відразу, пані Тетіс. Або я повинен намагатися зупинити його, або втікати від певної смерті. Що б ти воліла?

-- Я б воліла бути в Люсернісі, пити дешеве вино у Тамбора, спостерігати за перехожими і хитати головою через брак у них смаку.

-- Така розмова нас ні до чого не приведе.

-- Гаразд, що ти на таке: за винятком Телемарха, ти майже напевне найбільш потужна і смертельна особа в цьому сраному місті. Начебто хочеш його зупинити. Один раз ти зазнав невдачі, проте вижив. Логічно, що ти повинен спробувати ще раз, але вже з кращим планом.

-- А, ти хочеш поговорити логічно. Гаразд. Я намагався і мені не вдалося зупинити Телемарха. Мені не вдалося знищити Ніж. Мені не вдалося відвернути небезпеку, що наближається. Тепер твоя черга.

Я люто глянула на нього.

-- Я проста злодійка. До того ж на пенсії.

-- Ти більше ніж це, і ти це чудово знаєш. Подобається це тобі чи ні.

-- Слухай. Я вже раз, може двічі, залежно як рахувати, врятувала світ від зла. Я виконала свій обов'язок. Якщо ти зазнав невдачі, то в мене немає абсолютно жодних шансів добитися успіху.

-- Я потужний. Але мені не здолати силу, що знаходиться в Цитаделі. Я намагався втрутитися. Ніж скартав мене як маленьку дитину. Що ще ти хочеш, щоб я зробив?

-- Гадаю, те саме, що ти хочеш, щоб зробила я.

-- Якщо ти цього не зробиш, то я спробую знову. Але зазнаю невдачі. Знову.

Я втратила самовладання.

-- Чому ти думаєш, що я не зазнаю невдачі, хай прокляне тебе Керф? – крикнула я.

-- Я не знаю чи ти не зазнаєш невдачі, -- відповів він спокійно. – Але Ніж хоче тебе, Амро Тетіс. І це не залишає шансів більше нікому.

-- Звідки, до дідька, ти це знаєш? Чи взагалі все те, про що ти говориш? Який, на брудну бороду Керфа, зв'язок між вами, Філософами, і ножами Восьмикратної?

Він простягнув закривавлену руку, схопив пляшку з вином і добряче приклався. Тоді ще раз. Обережно поставив пляшку на місце.

-- Ти дійсно хочеш знати?

-- Я ж питаю чи ні?

-- Моранос тримає Кинджал Пристрасті, -- сказав він.

Якусь мить я на нього дивилася. Звучало знайомо. Тоді я пригадала, де чула це раніше.

-- Я знаю цю поему. Принаймні більшу її частину. У копії в храмі Лагни в Люсернісі бракує кінця. До чого ти хилиш?

-- Катаклізм пам'ятаєш?

-- Чому люди постійно питають мене про це? Невже, хай йому дідько, я виглядаю такою старою?

-- Філософи-відступники, які тисячу років тому спричинили Катаклізм, найбільше за все прагнули зрозуміти як влаштована сама реальність. На жаль вони не розуміли, що те, за чим спостерігають, змінюється від самого факту, що за ним спостерігають.

-- Ти хочеш сказати, що Катаклізм спричинив один з Клинків Восьмикратної?

-- Спричинив? Ні. Його спричинили люди. Клинок Пристрасті зробив це можливим.

-- Це тільки гра слів, Сірій Зубе.

-- Можливо. Так насправді, це не має значення. Відповідаю на твоє початкове запитання, Орден Філософів отримав завдання знайти і взяти під контроль всю зброю Восьмикратної Богині, щоб щось схоже на Катаклізм більше ніколи не повторилося.

Він відкинувся на канапі, на його довгому обличчі були явні біль і втома.

-- Ваше завдання знайти Клинки і взяти під контроль. Не знищити їх?

-- Ми навіть не думали, що один з її клинків *можна* знищити, поки ти цього не зробила.

-- То скільки вам вдалося “взяти під контроль”?

-- На цю мить – жодного.

-- *Жодного? За тисячу років?*

-- Одного разу ми утримували шість. Це було сто років тому. З того часу вони, один за одним, втікали з-під варти або розтлівали охоронців. Останнім ми втратили Клинок, що Ненависть Шепоче. Що повертає нас до нашої справи.

Я встала. Почала ходити туди-сюди. В цій невеличкій кімнаті-печері це не допомагало. Надто нагадувало мою камеру в Хавелокській в'язниці, тільки з меншою кількістю фекалій на підлозі й претензійними меблями.

-- Всі, хто є хоча б кимось в цьому смердючому місті, підштовхують мене, щоб я прикінчила Телемарха і знищила Клинок, і, здається, ви всі думаєте, що тільки я можу це зробити, але жоден з вас не може дати мені найменшого натяку, як мені діяти.

-- Я старанно запланував свій штурм. Мені це не дуже допомогло.

-- Ти залетів у вікно і спробував підсмажити Телемарха до скоринки. І ти називаєш це плануванням?

-- Я обійшов з десятків рівнів охорони й оберегів. Напав застосувавши елемент цілковитої несподіванки. Це дало мені найкращий шанс на успіх. Чи принаймні я так думав. Я не взяв до уваги здатність Клинка діяти самотійно.

-- Ти думав, що це Телемарх контролює Клинок, а не навпаки.

-- Я сподівався, що їхній зв'язок рівноправніший. Адже врешті-решт, це Телемарх.

-- Ти взагалі коли-небудь тримав один з її Клинків? – запитала я і він похитав головою. – Для Ножа він тільки маріонетка з плоті й крові, Фаллоне. Навіть не сумнівайся. А тепер Ніж знає, що ти намагаєшся схопити його. Ти розкрив свої карти, насторожив його. Якщо раніше несподіванка була одним з варіантів, то тепер про це можна забути.

Він сів прямо, хоча це явно спричинило йому біль.

-- Хочеш знати, як я би діяв на твоєму місці?

-- О, так, будь ласка. Просвіти мене.

-- Я б просто пішов у Цитадель.

Я припинила ходити й повернулася, щоб глянути на нього.

-- Чим я тобі завинила, що ти прагнеш моєї смерті?

-- Я абсолютно серйозно. Ніж *хоче* тебе. Не знаю чому, але це так. Думаю, ти єдина особа в світі, яка може просто підійти і взяти його.

-- Це безсумнівно сама тупа ідея, яку я тільки чула в своєму житті. Припустимо, ти маєш рацію, і з якоїсь причини Ніж хоче мене. З певних джерел мені відомо, що *Телемарх* прагне перетворити мене в криваву пляму, чим швидше, тим краще. Гадаєш, він просто дозволить мені забрати його цяцьку?

-- Хіба ти не назвала його щойно... як ти прекрасно виразилася? А, так. Хіба ти не назвала щойно Телемарха “маріонеткою Ножа з плоті й крові”.

-- Ага, але Ніж не стримав його, коли він по всьому місту встановлював на мене смертельні пастки, згоден? Може він і перетворився у белькотливе знаряддя, але, очевидно, що в нього залишається якась свобода волі. І взагалі справа не в тому. Ти зауважив, що сьогодні трапилося з небом? І величезну руну “вина”, що висіла над Цитаделлю?

-- Зауважив. Я збирався розібратися з цією ситуацією після того, як впораюся з Телемархом і Ножем.

-- Тоді добре, що ти зазнав невдачі. – Я пояснила, що Карга сказала мені, що якщо запобігти катастрофі Телемарха, то місто просто загине іншою смертю. Після того як я закінчила, він склав кінчики пальців перед обличчям і на якийсь час заглибився в думки.

-- Кажеш, їй потрібен Камінь Засновника?

-- Це вона так каже. Але як до біса я збираюся вкрасти двохтонну брилу каменю з-під сраки Синдика... --- Ой!

Ой, інколи в мене з'являється думка і виявляється, що вона не така вже і дурна.

-- В чому справа?

-- Здається, я знаю, як зробити це. Щоб бути певною, мені потрібно більше інформації, але принаймні це можливо. І мені буде потрібна твоя допомога.

-- Згода. Все, що завгодно, якщо це в моїх силах.

Невдовзі після цього я залишила його одужувати й пішла до себе в заїзд. По дорозі до мене поступово дійшло, що хтось, чи щось, спостерігає за мною. Я була в цьому абсолютно впевнена, хоча не бачила жодних доказів. Одного разу я почула щось схоже на тихенький скрип ноги на даху. Або це могло бути щось зовсім інше.

Підозрілість? Параноя? Взявши до уваги стиль мого життя, було цілком логічно припускати, що всі та все хочуть влаштувати мені неприємності. На жаль, надто часто це припущення виявлялося правильним.

Я повернулася в свої апартаменти цілою і спантеличеною.

Розділ 17

Був кричуще ранній ранок, а це означало, що мені пора спати. Замість цього я сиділа навпочіпки біля низького, хиткого, дерев'яного столика перед однією з дуже, дуже багатьох кеф'ярень в районі Кедді-Глам на Поясі. Кеф був чудовий. Я б пила його частіше, якби його приготування не займало цілу клятву вічність. Або якби в Хельструмитських закладах до жінок без супроводу відносилися більш приязно. Але я була тут не для кефу, і не я обирала місце.

Коли я повернулася в заїзд, то відправила Кіля домовитися про зустріч. Він був не проти, але мав сумніви чи варто доставляти послання о такій пізній порі.

-- Не переймайся, -- сказала я йому. – Монета ніколи не спить. Хтось та й прийме послання.

Він повернувся з подробицями де й коли відбудеться зустріч і я дозволила йому поспати ще пару годин, в той час, як сама ходила туди-сюди по кімнаті й прокручувала ситуацію в себе в голові.

Коли наблизився ранок, я розбудила Кіля, який хропів на канапі у світлиці, й відправила його у Крах, поставити Карзі просте, дуже важливе запитання: Скільки побоїв витримає Камінь Засновника, перш ніж зламається?

Друге доручення Кілю не сподобалося. Зовсім не сподобалося.

-- Вона небезпечна, -- поскаржився він, протираючи очі кулаком здорової руки. – І страшна як дідько.

-- Я небезпечна і відлупцюю тебе швидше ніж вона. Особливо за те, що ти хропиш немов скажений цап.

-- Скажений цап? Це повна нісенітниця.

-- Йди, скиглію. І постарайся по дорозі не потрапляти на очі своїй бригаді. Я буду зайнята власними справами, мені буде ніколи знов рятувати твою сраку.

-- Пффф, -- видихнувши й позіхнувши, він вийшов за двері, а за кілька хвилин я пішла слідом за ним, щоб встигнути на свою дуже ранню зустріч.

Магічно підсилений, розмірений, витончений голос Кеддійського священника лився вулицями з храму в кількох десятках метрів від мене. Був час ранкової молитви. Я знаю тільки пару фраз Хельструмитською, тому й гадки не мала, що він говорив. Але виходячи з негативного ставлення Кеддійської релігії до жінок, я з ним принципово не погоджувалася.

Я чекала на Ходді Марзу. Марза торгував інформацією. Фенгал Дарувнер, мій посередник в Люсернісі, був далеким родичем Марзів, і що набагато важливіше, утримував з ними взаємовигідні ділові зв'язки. Тож скориставшись ім'ям Дарувнера, я відправила Кіля з запискою і домовилася про зустріч. Я могла звернутися до нього відразу після прибуття, щоб знайти Тейнера, але мені не подобається використовувати ділові контакти для особистих справ. І мені не подобаються Хельструмитські Кедді. І я не довіряю торговцям інформацією.

Як на мене, тим, хто торгує інформацією, не можна довіряти в принципі. Факт, що хтось шукав якусь інформацію, сам по собі був інформацією, і потенційно хтось інший був готовий заплатити за неї. Я завжди припускала, що все, що я скажу такій особі, зрештою знайде свій шлях до вух, яким це цікаво. Тому я переважно доручаю Фенгалу займатися такими справами і даю йому його частку. Саме в цьому

головна причина чому я не звернулася до Марзи, коли шукала Тейнера, а не у факті, що мені просто не подобаються прихильники віри Кедді. Моє найзаповітніше бажання – залишатися абсолютно невідомою. Для всіх. Але в житті наші найзаповітніші мрії рідко збуваються.

Я могла скористатися посередником для зустрічі з цим Хельструмцем. Було б розумніше відправити якогось чоловіка. Мабуть, тому я й не завдала собі клопоту. Нехай цей прихильник Кедді розмовляє з жінкою, як з рівною, як з клієнтом. Нехай це стане кісткою йому поперек горла.

Це і ще те, що в списку людей, яким я б довірила піти за мене на зустріч, було рівно два імені – Фенгал і Хольгрєн – і жоден з них не був доступний. До того ж хто в Белларіусі зараз знав мене? Так чи інакше я не збиралася залишатися тут так довго, щоб перейматися довготривалими проблемами якщо мене впізнають.

Я потребувала інформації про три речі. Я шукала старого чоловіка, що був, принаймні зараз, ніким. Принаймні я не впізнала його ім'я, і Кіль теж, тож він або змінив його, або йому не вдалося піднятися в силових структурах міста, якою б він не був шишкою серед Чорних Рукавів п'ятнадцять років тому.

А ще я потребувала детальних планів Ріаіля і Цитаделі. В мене не було часу малювати їх самій з огляду на те, що наступного ранку місто перетвориться на велику діру в землі.

Через кілька хвилин після закінчення ранкової молитви, вулиці заповнили віряни. Треба віддати їм належне: страху, що вони в пастці й не можуть вибратися, що повільно охоплював решту міста, тут не було помітно. Хельструмці займалися своїми щоденними справами так, наче не відбувалося нічого надзвичайного, на відміну від збентеженого, переляканого бурмотіння, повз яке я пройшла по дорозі на зустріч. Шкода, що в їхні справи входило зверхнє ставлення до мене. Я витерпіла не один ворожий погляд перш ніж перед кеф'ярнею, розмотуючи червону молитовну тканину з обличчя і голови, з'явився Марза.

Він був вродливим -- блідим, як більшість Хельструмців, з коротко підстриженим, платиновим волоссям і блакитними, як небо очима. Йому було, як і мені, десь за тридцять. В нього була сяюча і щира посмішка. Якщо ти не знаєш з ким маєш справу.

-- Амра Тетіс, -- сказав він, відгортаючи свої шати й присідаючи навпроти мене. – Для мене задоволення і честь зустрітися з тобою.

-- О? І чому б це?

-- Ти найзнаменитіша донька Белларіуса, принаймні в колах, в яких ми з тобою обертаємося. Твої подвиги вже ледь не легендарні.

-- І гадки не маю, про що ти балакаєш, -- сказала я з незворушним виразом обличчя.

-- Звісно, що ні. Так само як ти й гадки не маєш, що в Губернатора Люсерніса пропав цілий ящик майже міфічного вина, і що одного дня з найбільш захищеного сховища найвпливовішого банківського концерну на Драконовому морі зник контейнер з Вестмархськими вогняними опалами, чи...

-- Як я вже сказала, -- обірвала я його. – Не знаю, про що ти балакаєш.

Він знав свою справу. Аж надто добре. Така інформація, якщо пошириться, може вбити мене. Звісно, тому він і сказав це. Щоб показати, що вартий тих грошей, які збирався взяти з мене. І щоб змусити мене нервувати. Виведена з себе людина може бовкнути лишнього і не надто торгується про винагороду.

-- Як скажеш, -- відповів він. – Як там Фенгал Дарувнер?

Я посміхнулася.

-- Товстий, щасливий, майже повністю лисий. Оточений небогами, яких безбожно балує.

-- Радий це чути, -- відповів він. – Наступного разу коли побачиш його, скажи, будь ласка, що Марзи передають вітання.

-- Добре.

-- Тоді до діла. Чим я тобі сьогодні можу допомогти?

-- Кілька справ. Перша, я шукаю декого в Белларіусі. В мене тільки його ім'я і певні здогади про те, чим він займався п'ятнадцять років тому.

-- І чим цей таємничий чоловік займався п'ятнадцять років тому? – запитав він.

-- Винищував вуличних щурів.

Обличчя Марзи завмерло, тоді раптово стало порожнім, позбавленим будь-яких емоцій. Впевнена, що я знала чому. П'ятнадцять років тому він, швидше за все, був, як і я, вуличним

щуром; біженцем, якого на північ, в Белларіус, пригнали війна, чума, голод, або поєднання їх всіх.

-- І що ти хочеш від мене? – запитав він обережно.

-- Я ж сказала. Я шукаю цього чоловіка. Ти володієш інформацією. Я хочу, щоб ти повідомив мені його місце перебування.

Він легенько нахилився вперед.

-- Чому ти хочеш це знати? Навіщо тобі помста? Ти покинула Белларіус. Втекла.

Я могла запитати навіщо йому це знати. Могла сказати, що його це не повинно обходити. Могла збрехати. Замість цього я просто сказала правду.

Я глянула йому у вічі і пальцем провела по шрамах, що спотворювали лівий бік мого обличчя.

-- Це в мене не від того, що я вищипувала брови, Ходді Марзо.

Він легенько кивнув і знову відкинувся.

-- Пам'ятаєш, коли вбивства почалися по-справжньому, -- сказала я. Це не було запитання. Якщо він пережив це, то пам'ятав. – Як би ми добре не ховалися, вони знаходили нас. І розривали на шматки. Чоловік, якого я шукаю; залишився тільки він, хто знає мага, що допомагав Чорним Рукавам знайти нас, де б не була наша криївка.

Він не висловив згоду чи незгоду. Не підтвердив чи заперечив, що був вуличним щуром під час ескадронів смерті. Але я зауважила, як світла шкіра на його обличчі легенько зашарілася, як легенько, майже непомітно, розширилися його ніздрі, як на шиї над високим, тісним, жорстким коміром, раптово запульсувала артерія.

Я відкинулася і посміхнулася легенькою, натягнутою посмішкою.

-- Я подумала, що відвідаю цього чоловіка і ми трохи позгадуємо минуле. Якщо зможу знайти його.

Марза прочистив горло і жестом вказав продавцю, який приніс йому горнятко кефа, що парував. Перш ніж заговорити, він зробив ковток з горнятка.

-- Оте ім'я, що в тебе є. Я та інші вже давно шукали його. Не дивлячись на значні зусилля, золото та немалу винахідливість витрачені на пошуки, це ім'я не вийшло на поверхню. Суто з цікавості, можна запитати, як ти його знайшла?

-- Це не я. Друг. – Мабуть. Хоча в мене були сумніви. Але я не збиралася заглиблюватися в це з Марзою. В мої плани входило здобути

адресу цього чоловіка, добряче побалакати з ним і в'яяснити чи той список був справжнім, чи купою вигаданого сміття.

-- Зрозуміло. Твій “друг”, безсумнівно, волів би зберегти анонімність.

-- Йому вже все одно. Він мертвий. – Може. – Його звали Тейнер.

-- Цей чоловік, це ім'я. Ти розумієш, що його будуть розшукувати самого по собі. Не тільки тому, що він щось знає, а й за те, що він зробив.

-- Розшукувати? Хто? – В певному сенсі, я знала докладно, хто. Такі люди як Марза. Люди як я. Ті, хто вижив. Але він зрозумів моє запитання.

-- Існує товариство, гадаю, це найкраще слово, односторонців зацікавлених в тому, щоб... *покарати* таких, як цей чоловік, як тільки їх буде знайдено. Його члени розкидані по всьому Драконовому морі, звісно ж, з Белларіусом включно. Дивно, що з тобою ніхто ніколи не зв'язався.

-- Ну, я докладаю зусиль, щоб мене не знайшли.

-- Мабуть, тому, -- він посміхнувся. – Я хилю до того, що це товариство дуже хоче, щоб його представник був присутнім на твоїй зустрічі з цим чоловіком.

Я обміркувала його слова. Я схилилася до “ні”, але не хотіла образити Марзу. Тому відклала питання.

-- Я подумаю. Але Марза, прямо зараз я не готова зробити це для якоїсь групи, про яку раніше нічого не чула.

-- Якщо йдеться про гроші...

-- Ти знаєш, що це не так.

Він кивнув.

-- Твоє “товариство” отримає те, що залишиться від того старого вилупка після того, як я побалакаю з ним. Після того, як я отримаю те, що хочу. Я не планую вбивати його. Я хочу того, чиє ім'я він знає. – Я витягнула список Тейнера і передала його йому. – Можеш передати їм це.

Він взяв список, але не розгорнув його.

-- Що це?

-- Список. Купа імен разом з тим, що вони скоїли і де вони зараз. Дехто з них, мабуть, мертвий. Кожне ім'я в ньому потрібно перевірити,

Марза. Я не можу поручитися, що це не купа брехні. Не приймайте нічого з нього на віру.

Він ще раз кивнув і аркуш паперу зник в його шатах. Я зауважила, що його рука легенько тремтіла.

-- Дуже дякую, Амро Тетіс.

-- Отже. Скільки за те, що ти знайдеш цього чоловіка? – запитала я.

-- Як ти вже сказала, не йдеться про гроші. В будь-якому випадку, список, який ти мені щойно дала, більше ніж покриває мій гонорар. Якщо він справжній.

-- Так, якщо.

-- Скажи мені ім'я і я знайду його.

-- Афонс Ярроу. Він теж є в списку.

-- Ти сказала тобі потрібно кілька речей. Це перша.

-- А ще мені потрібна мапа Ріаля і Цитаделі. І вони мені потрібні сьогодні. Взагалі-то, мені все потрібно сьогодні.

Він засміявся.

-- Я не жартую.

-- Припустимо, що це можливо. Можеш сказати чому? Переважно я таке не питаю, але... -- він розвів руки і весело підняв одну брову.

-- Тому, що завтра вранці Белларіус припинить своє існування, якщо я з цим щось не зроблю. А щоб щось з цим зробити, мені потрібні ці мапи й час на планування.

Його обличчя повільно споважніло.

-- Ти дійсно не жартуєш.

-- На жаль.

-- Це має щось спільного зі стіною смерті, що виросла навколо міста?

-- Має.

-- Те, що ти просиш, не якась дрібниця. Кажеш, що місто буде знищене, якщо ти не добудеш мапи палацу Синдика і притулку Телемарха, двох найпотужніших людей в країні. В мене є тільки твоє слово. Натомість якщо мене спіймають, коли я здобуватиму або передаватиму тобі цю інформацію, мене цілковито і беззаперечно втрачуть, навіть якщо ти просто повісиш ці мапи собі на стіні, як сувеніри.

-- Якщо ти зможеш здобути мені ці мапи, то наші шанси вижити покращаться. Якщо не можеш, я розумію. Доведеться обійтися без них. Він похитав головою.

-- Навіть не знаю, чи це можливо.

-- Тобі видніше, -- сказала я, встаючи. – Вони потрібні мені сьогодні до вечора, або не потрібні взагалі.

-- Зажди, -- сказав він.

-- Так?

-- Ти кажеш, що місто от-от буде знищено. Ти, судячи з усього, сповнена рішучості врятувати його. Та все одно шукаєш чоловіка, чий злочини і знання не матимуть жодного значення, якщо ти зазнаєш невдачі.

-- Так, щось в цьому роді.

-- Чому?

-- Поки не запізно, я повинна довести справу Тейнера до кінця, хіба не так? Я приїхала в цю вигрібну яму, щоб допомогти йому. Я запізнилася; він був мертвим, ще до того, як я сіла на корабель. Але в нього залишилися незакінчені справи. Я можу принаймні спробувати підчистити найгірше перш ніж все провалиться крізь землю. – В усякому разі прозвучало непогано.

-- Чесно кажучи, я не бачу тут логіки.

-- Я теж, -- відповіла я. – Але це щось, що я повинна зробити. Цього достатньо.

В мене не було часу пояснювати свої почуття. Десь існував маг, який відшукував вуличних щурів для Чорних Рукавів, який знайшов кожну їхню криївку, який зірвав з них кожен клаптик безпеки. З нас. І весь цей час він був захованим, безіменним, в безпеці – позбавляючи нас того, що для себе ревно охороняв. Досі охороняв, хоча минуло п'ятнадцять років.

Я хотіла відібрати в нього те, що він відібрав у стількох дітей. Я хотіла витягнути його з криївки і зробити вразливим для всіх, хто захоче вкусити його.

Може я б не була сповнена такої рішучості, якби не знайшла дитячий скелет під столом, або не пережила гнітючі, жахливі смерті трьох нещасних вуличних щурів. Швидше за все, ні. Я витратила купу часу і зусиль, намагаючись залишити минуле позаду. Але я знайшла ці кості й пережила ті смерті, немов власну.

Це все змінило.

Я кивнула Марзі на прощання і вирушила в заїзд, чекати на Кіля і відповідь Карги. Це була тільки частка того, що я потребувала, щоб Белларіус вцілів. Але...

По одній проблемі за раз.

#

З провулка, повз який я проходила, почулося скімлення. Це не було казна-що для всесвіту, чи для будь-якого міста, в якому я коли-небудь була. Я б точно пройшла не задумуючись і навіть не глянувши, якби щось не сказало мені, що це схоже на голос Кіля.

В моєму світі не існує випадковостей, і я майже постійно очікую найгіршого. Якщо це було схоже на голос Кіля, то швидше за все це був він. Якщо він звучав так, наче йому боляче, то швидше за все, так і було. Поклавши руку на ніж, я завернула в провулок.

Він був завалений сміттям і кишів щурами. Вони розбіглися від мене, як тільки я зробила кілька обережних кроків, оглядаючи купи сміття в пошуках хлопця.

Кіля я не знайшла. Зате знайшла дещо інше.

Він виглядав як рухома купа сміття, одна з багатьох, а смердів значно гірше. З великими труднощами я розгледіла людські риси: голову з двома очима, ротом і носом там, де їх точно не повинно було бути. Як і очікується дві руки, які неочікувано закінчувалися брутально деформованими долонями, які не нагадували нічого, що спадало на думку. Я не могла розгледіти ніг. Він – воно – лізло до мене на руках. Воно блокувало весь дальній кінець вузького провулка.

Це було огидне видовище. Якимось чином я знала, що ця потвора колись була нормальною людиною. Але це було колись. Тепер це була рухома купа сміття і тельбухів, яка до того ж смерділа падаллю. Вона жалібно скиглила. І загороджувала мені шлях. Я не настільки дурна, щоб думати, що вона була нешкідливою.

-- Як тобі моя домашня тваринка? – запитав голос позад мене.

Я напівобернулася, не спускаючи погляд зі сміттевіка.

Маг. Я відчула, як від нього виходить енергія. Це було більше ніж просто знайомство з їхнім братом. Майже завжди коли я знаходилася поряд з магом, з Хольгреном включно, у мене в нутрощах виникало якесь почуття, якого там не було до Клінка Абанон чи до Тагота.

Принаймні, якщо вони не використовували магію. Я більше не могла вдавати, що пережите мене не змінило. Але в мене й гадки не було, як я змінилася, і що це означало.

Цей був високим, вищим за Хольгрена, з коротко підстриженим, сріблястим волоссям, вилицюватим обличчям, міцної статури. Він мав на собі просту туніку, штани і добре скроєні черевики. На його довгих пальцях сяяло кілька срібних перстнів. Очі в нього були лагідні.

Я ткнула пальцем в сміттєвика, який далі повз до мене, видаючи жалюгідні звуки.

-- Твій?

-- Саме так. І я пишаюся своїм творінням. Складно утримати когось при житті під час такої екстремальної трансформації.

-- Ти зробив це з людиною?

-- Запевняю тебе, він на це заслуговував. Вбити його було б для нього замало. Буквально.

Я знизала плечима.

-- Не моя справа.

-- До тебе важко наблизитися. Пробач, що підстеріг тебе. Я не прагну зневажити... чи скривдити тебе.

Я повірила йому так само як повірила б зубодерові, який скаже, що я нічого не відчую. Я тримала язик за зубами і не спускала ока з нього і його огидного домашнього улюбленця. Мої руки аж свербіли за ножами, але я тримала їх розслабленими і напоготові.

-- Тобі відомо, пані Тетіс, що саме зараз в Белларіусі народжуються потужні істоти? Що старі істоти, які довго спали, прокидаються в темних місцях?

-- Не скажу, що так, -- збрехала я.

-- Багато з них вже тут. Ще більше налетять, як мухи на гниле м'ясо, щоб поживитися з корита енергії, яке відкрив Клинок. Я це бачив, а мої видіння завжди збуваються.

-- Якась трохи плутана метафора, але я і сама цим інколи грішу. Продовжуй.

Він посміхнувся. Це була найменш щира посмішка, яку я бачила за весь день.

-- Клинок хоче тебе, Амро Тетіс. Я бачив це. Інші теж побачать. І вони спробують скористатися тобою, щоб вплинути на нього, щоб привласнити його силу виключно для себе. Дехто захоче стати твоїм

партнером, інші – поневолити тебе. Дехто, звісно, спробує позбутися тебе.

-- Ти цього хочеш?

-- Як я вже сказав, я не бажаю кривдити тебе. Я просто хочу, щоб ти забралася подалі звідси і більше ніколи не поверталася.

Я теж цього хочу, подумала я, але з язика в мене злетіло щось зовсім інше.

-- З чого б це? Белларіус моє рідне місто.

-- Белларіус це свинарник, ти ненавидиш це місто. Це я теж бачив. Я сам не люблю його... але сподіваюся, що невдовзі Белларіус чекають великі зміни. Запевняю тебе, ти не впізнаєш його.

-- Є одна невеличка проблема з тією твоєю пропозицією “забирайся і більше ніколи не повертайся”. Ти зауважив світлове шоу минулої ночі? Ніхто нікуди не піде. Белларіус під замком. Всі, хто спробує залишити його, дуже швидко загинуть. Ну, може крім мене. Але хоча, здається, мене не вб’є при спробі покинути Белларіус, я тут у пастці, як і всі інші.

-- От лихо. Це дійсно проблема. Впевнений, що з часом ти її вирішиш. Як я розумію, ти страшно винахідлива. Проте, я б не барився з пошуками рішення. Скажімо, до кінця дня?

-- Ти досі не сказав мені того, що я хочу почути, -- промовила я.

-- А саме?

-- Що ти мені даси за мій спішний від’їзд?

Він знов посміхнувся і клацнув пальцями.

Огидлива істота у провулку почала верещати і звиватися, одна її частина роздулася. Гнила плоть перемістилася і розтягнулася, відкриваючи ще одне обличчя.

Це був Кіль. Може я *таки* почула його.

Він був ув’язнений у цій потворі, зв’язаний кишками і тьмяними щупальцями і з затканим ротом. Він не рухався.

-- Він живий-здоровий, запевняю тебе.

Я повернулася прямо до мага. Я не була розлюченою. Моє почуття було надто холодним, щоб називати його люттю.

-- А... Послухай, не варто було робити цього.

-- І чому це, скажи на милість, ні?

-- Бо тепер мені доведеться прикінчити тебе.

Він посміхнувся. Тоді засміявся. Він зробив пас пальцями і белькотлива потвора знов заверещала. Я озирнулася. Кишки, що зв'язували Кіля, почали стискатися.

-- Він живий-здоровий. Дуже швидко це може змінитися.

Я не знала чи зможу викликати це ще раз, чи контролювати його, якщо мені таки вдасться це викликати. Воно прийшло до мене тільки раз, біля Південних воріт, наскільки я розумію, внаслідок реакції на щось у чарах, кинутих на мене, або на неминучу смерть.

Я просто знала, що ніколи-преніколи не могла дозволити нікому контролювати мене з допомогою страху. Страху за себе чи страху за безпеку інших. Одного разу шалений маг, на ім'я Бош спробував це і я прогнулася. Та він все одно вбив заручника. Я більше не збиралася піддаватися на такий шантаж.

Я була готова ризикнути життям Кіля, бо якщо маг, який контролював потвору, загине, то створена ним потвора могла загинути разом з ним.

Може це означає, що я не хороша людина. Не знаю. Для мене це сіра зона.

Я заглянула всередину себе і покликала, і воно з'явилося, ось так просто. Глибоко, глибоко під Горою Тарвус я відчула тріщину. Тепер, завдяки Богу Горобців і Карзі, я знала що це. Пульсуюча енергія, для всіх практичних цілей, з якою я могла зробити все, що запрагну. Абсолютно все. Перекроїти реальність. Я відчула глибоке, спокусливе прагнення змінювати речі.

Але що б я не робила, я повинна була придати цьому форму. Якщо я не зроблю цього, якщо не направлю, не сформую, *не стримаю* його, то воно прикінчить мене, як тільки я під'єднаюся до нього. Я знала це на інстинктивному рівні.

Тож я зробила те, що на моїх очах зробив колись Хольгрен.

Я посміхнулася так, як на моїх очах зробив це Хольгрен тієї ночі в Люсернісі, ночі, коли згоріла альтанка Тамбора.

Як Хольгрен я сказала "Моя черга". І як він махнула пальцями, уявила собі, що те як він знищив Боша, відбувається з чоловіком, що стояв переді мною, змушуючи енергію, яка пульсувала в тріщині, пройти через мене, через мою руку, в усміхненого мага-викрадача дітей.

Тієї ночі Хольгрен перетворив свого опонента в кривавий туман. Тоді я перелякалася його, його сили, його цілковитої рішучості використати її, щоб без жодних вагань відібрати чиєсь життя. В ті часи я його не дуже добре розуміла.

Те, що трапилося, коли я спробувала повторити його закляття... змусило мене вжахнутися.

Самої себе.

Невидима, але відчутна хвиля чистої енергії вдарила струменем з моєї руки. На моїх очах маг просто розпався, зникло все до останньої вії та нігтя не нозі.

А ще будинок позад нього. І наступний позад нього. І наступний позад нього.

Не знаю, скільки людей я вбила того дня.

Я довго стояла, шокована спричиненим мною розгромом. Так довго, що по сусідству почали лунати перелякані крики. Так довго, що до на диво охайного руйнування почали збігатися люди. Так довго, що провулок почав заповнюватися серпанком пилу, що, звісно ж, складався з каменю, меблів і людей...

Позад мене рваний, здавлений кашель. Я повернулася.

Кіль стояв на колінах у величезній купі прогріклого м'яса, кахикаючи і задихаючись, розмотуючи кишки з шиї, рук і ніг. Нарешті він підвів погляд і побачив мене.

-- Що в біса коїться? – запитав він.

Я просто похитала головою.

-- Де ми?

Нарешті я оговталася від шоку і підійшла, щоб допомогти йому.

-- Не має значення, -- відповіла я. – Ходімо звідси.

Розділ 18

Коли ми повернулися в заїзд, Кіль ще не прийшов до тями. Я теж. Жах того, що я натворила, хоча й ненавмисно, загрожував задушити мене. Але я відігнала його, закопала глибоко, безжальна до себе. Розберуся з цим пізніше. Коли в мене буде час. Якщо в мене буде той час. Якщо весь Белларіус перетвориться в хмару пилу, то три будинки з тільки Керф знає скількома людьми – це дурниця...

Припини це, Амро. Припини, сказала я собі.

-- Малому потрібна ванна, -- сказала я власникові заїзду, коли ми проходили повз нього по дорозі до сходів. – А мені щось міцніше за вино. Пришли все нагору, як тільки зможеш.

Він саркастично вклонився, а це, мушу признати, вражаюче вміння.

Як тільки я відімкнула і розчинила двері, то знала, що щось не так. Двері, що з'єднували світлицю зі спальнею, були відкриті, й через обидві кімнати дув холодний вітерець. А це означало, що двері на балкон теж були відкриті. Коли я виходила, то зачинила їх на засувку.

Я загородила Кілю вхід в апартаменти і витягнула ножі.

-- Гарний звідси вид, -- пролунав голос з акцентом з Непереливкок з балкона.

-- Може зайдеш сюди, щоб я глянула на тебе? – відповіла я.

Я почула, як наближаються повільні кроки. Підняла ніж, готова до кидка.

Широке, селянське обличчя було тепер старшим. Кілька зморшок навколо очей і на чолі долучилися до ластовиння на щоках і переніссі. Волосся було все ще білявим, але коротко підстриженим; пасмо на потилиці вже не стирчало. Погляд блакитних очей був таким же напруженим і сповненим рішучості, як я пам'ятала, проте вже не таким добрим.

-- Амра, -- сказав він. – Давненько не бачились.

-- Тейнер.

Почувши це, він легенько всміхнувся.

-- Вже довгий час ні. Тепер всі називають мене Мок М'єн.

Він був середнього зросту і носив чисті шати з темно-сірого шовку вільного крою. Я зауважила, що його черевики мали м'які підошви. Я підозрювала, що він навмисно важко ступав, щоб попередити мене, що наближається. Все в його поведінці видавало котячу грацію. Його порожні руки були на видноті.

Тейнер був бригадиром Кіля.

-- Я шукала тебе, -- сказала я йому.

-- Знаю. Хотів би я, щоб ми зустрілися за кращих обставин. Пляшка вина, хороша їжа, спогади про старі, погані деньки. Все як належить.

-- Не хочеш сказати мені, що ти робиш в моїх апартаментах? – запитала я.

Він зітхнув.

-- Я прийшов за отим малим вилупком, що зіщулився в твоїй тіні.

-- Отже. Ти Мок М'єн? – запитала я, поки що не готова заглиблюватися в проблеми з Кілем.

У відповідь він легенько вклонився.

-- Навіщо змінив ім'я?

-- Тейнер – селянське ім'я, не викликає поваги, не кажучи вже про страх. З таким самим успіхом я міг би називатися Буряком. З іншого боку, Мок М'єн...

-- Це Шаганською?

-- Так. Означає “мирне життя”, чи щось в цьому дусі. Тут і так ніхто цього не знає, -- знизав він плечима.

-- Я не буду називати тебе “Мок М'єном”, Тейнере.

-- Можеш називати мене, як хочеш, Амро, тільки віддай мені малого.

-- І не думаю робити цього.

-- Ми давно знаємо одне одного. Думаю, я не мушу нагадувати тобі, що ти мій боржник.

-- Власне, саме тому я тут. Отримала твій подарунок.

Він тупо поглянув на мене.

-- Який подарунок?

-- Голову Борольда.

-- Борольда? Про що ти балакаєш?

-- Хтось прислав мені голову Борольда в коробці. Ти єдина особа, яка могла подумати, що вона мені потрібна.

Він похитав головою.

-- Я не бачив Борольда вже купу років. І вже точно не відрубав йому голову і не відправляв тобі. В мене є кращі, й менш божевільні, справи.

Я зітхнула.

-- Я так і думала, що ти це скажеш. – Якщо Тейнер не відправляв голови, це означало, що мене заманили в Белларіус. Але хто і навіщо? Втома, фізична і ментальна, опустилася на мене задушливим покривалом.

-- Я змучена, Тейнере. Страшно змучена. Може поговоримо колись іншим разом? Минулої ночі я не спала, і в мене був напружений ранок.

-- Знаю.

-- Знаєш що?

-- Що ти не спала минулої ночі, й що в тебе був діяльний ранок. Я слідкував за тобою, відколи ти залишила Крах минулого вечора. Як на професійну злодійку ти не надто помічаєш, що діється навколо тебе. Мабуть старі... гм, стаєш надто самовпевненою.

-- За мною таки слідкували. Я знала! – Параноя? Протухлі яйця Керфа.

-- До речі, ти дійсно хотіла знищити ті будинки сьогодні вранці? Як на мене, це було... вже занадто.

Я не мала наміру розмовляти про це.

-- Чого тобі треба “Мок М’єне”?

-- Я вже сказав. Мені потрібен Кіль.

-- А я вже сказала. Ти його не отримаєш. Пробач.

Він неквапливо підійшов до канапи і всівся. Відкинувся, закинув руки за голову. Сплів пальці, сперся головою на долоні. Пильно глянув на мене.

-- Ти ж розумієш, що я не можу дозволити йому залишити бригаду без наслідків, -- сказав він.

-- Я розумію, що це б виглядало не дуже добре, -- признала я. Бригадир не може показати, що мириться з такою кричущою непокорю, бо він не побуде бригадиром довго. Це була не моя проблема. Однак, я знала, що Тейнер зробить це моєю проблемою. В нього не було вибору, якщо він хотів залишатися на чолі бригади.

-- До речі, прохось, -- сказав він. – Як-не-як, це твоя кімната.

Я досі стояла на порозі. Не хотіла, щоб Кіль потрапив у його поле зору.

-- Ти збираєшся накинутися на малого? – запитала я у відповідь.

-- Ні, принаймні поки триватиме наша розмова, -- відповів він, тож я заховала ніж і сіла навпроти нього. Кіль зайшов за мною і зачинив двері. Було видно, що він наляканий, було видно, що він намагався приховати це. Він сперся на стіну так далеко від Тейнера, як тільки міг, щоб це не кидалося у вічі.

Через кілька секунд в двері постукали і зайшов власник заїзду з тацею. На таці був графин з водою, три маленьких стаканчики і пляшка рута – чистого, дистильованого трунку. Він поклав тацю і глянув на мене, демонстративно ігноруючи Тейнера і Кіля.

-- Ванну переносимо? – запитав він.

-- Так, дякую. Ти знав, що в мене гість?

-- Ні, поки не почув голоси. Я збігав по додатковий стаканчик, бо не почув криків болю чи звуків падіння тіл на підлогу.

-- Ти неперевершений господар.

Він закотив очі й вийшов.

Я хлюпнула собі трохи рута, хильнула, здригнулася і закашлялася, тоді змішала ще трохи з водою і вмостилася зручніше в кріслі. Я дійсно була змучена і не в настрої на все це. Весь цей час Тейнер спостерігав за мною спокійними, холодними очима. Кіль був позад мене; я й гадки не мала, що він робив.

-- Не пригостиш мене? – запитав Тейнер.

-- Ти сам зайшов у мої апартаменти. Можеш сам собі налити випити, якщо хочеш.

Поки він змішував собі трунок, я запитала його.

-- Скільки?

-- Що скільки?

-- Скільки, щоб ця проблема зникла?

-- Все не так просто. Кіль не просто спробував вийти з бригади. Він вдався в політику, -- сказав Тейнер, з явною відразою на обличчі й у голосі. – Патякав, що ми повинні спробувати скинути Синдика, а не забирати в наших братів – пригноблених громадян.

Я озирнулася через плече на малого. Він трохи зашарівся, але міцно стискав щелепу. Присоромлений, але вперто впевнений у своїх переконаннях.

-- Ансен вміє переконувати, -- пробурмотів він. – Мабуть, тому, що говорить правду.

Тейнер фиркнув.

-- Можеш вірити в що завгодно, хлопче, але ти з радістю вступив у бригаду, коли це означало повний живіт і дах над головою, невдячний ти шматок лайна.

-- З радістю, -- відповів Кіль. – Це було до того, як я зрозумів. Синдик і Рада Трьох *хочуть*, щоб ми сиділи в болоті, грабуючи один одного. Це не дає нам поглянути вгору і побачити хто *насправді* не дозволяє вилізти з цієї гноївки.

-- Ага, добре, коли придумаєш, як прикінчити Телемарха, тоді й побалакаємо про революцію. А поки архимаг працює на Синдика, все

залишиться так, як є, тупий мерзотнику.

-- Годі, -- сказала я. – В мене від вас голова розболілася. Кілю, заткнися, будь ласка. Тейнере, я розумію твою позицію, але Кіля тобі не віддам. І чесно кажучи, у тебе та всіх інших у місті є більші проблеми. Чи може ти не зауважив стіну смерті, що відділяє місто від решти світу?

-- З цією проблемою я нічого не вдію, -- відповів бригадир, який колись був моїм другом. – Молодий Кіль, це проблема, якій я здатен зарадити. Більше того, він стоїть першим у моєму списку завдань.

-- Якщо ти слідкував за мною останніх десять годин, то знаєш, що в Белларіусі кояться дуже погані речі, Тейнере.

-- В Белларіусі кожен божий день кояться дуже погані речі. Я одна з них.

-- О, боги, тільки не треба цих погрозливих балачок. Я тобі не якийсь пузатий власник магазину, якого ти намагаєшся залякати, щоб він платив тобі за “дах”. Завтра вранці все місто перетвориться в паруючу дірку в землі. Дуже ймовірно, що тільки я маю шанс запобігти цьому. В мене немає ні часу, ні терпіння вислуховувати твої залякування.

Він підняв брову.

-- Тепер мені ясно, чому ви з Кілем так добре ладнаєте. Ідеаліст і злодійка з манією величі. Скажи мені, як ти збираєшся зупинити знищення цілого міста?

-- Я не знаю, чи *зможу* зупинити це, але я точно знаю, що в мене немає часу ховатися від тебе і твоєї бригади, поки буду намагатися.

-- Тоді віддай мені моє норавливе ягня і продовжуй свій героїзм. Коли закінчиш, я тобі поаплодую.

Я grimнула стаканом по столі. Моє терпіння вичерпалося.

-- На клятого Керфа, може ти трохи попустишся, Мок М'єне, і відкладеш свою вендету до завтра до обіду. Напевно ти зможеш стримувати свою бригаду стільки часу. Якщо місто ще буде стояти, ми зможемо повернутися до цієї розмови.

Він кинув на мене довгий, непроникний погляд. Нарешті обізвався і його голос був смертельно поважний.

-- Не впевнений, чи *зможу* дати тобі стільки часу. В бригаді існують певні тертя, про які ти нічого не знаєш. Можу дати тобі кілька годин. Тоді я буду змушений прийти за Кілем. Якою тоді буде твоя

реакція, вирішувати тобі, але май на увазі: яких би чудернацьких сил ти зараз не мала, за минулих десять годин я будь-коли міг встромити ножа тобі в спину. Я не зробив цього з огляду на нашу колишню дружбу, не дивлячись на факт, що ти прикінчила двох членів моєї бригади.

-- Ти мій боржник, Амро. Сама, без мене ти б ніколи не сіла на той корабель, і швидше за все, загинула в Чистці. Бог мені свідок, я не допоміг тобі, щоб ти була в мене в боргу, але це так.

-- Ти дійсно збираєшся допустити до кровопролиття, Тейнере? – П'ятнадцять років – купа часу, але колись ми були близькими друзями. Надто близькими, як на нісенітницю, які я зараз чула.

-- В мене немає вибору, Амро. Багато ти бачила *колишніх* бригадирів, що тиняються вулицями?

Я опустила погляд, почала гризти ніготь. Тут він мав рацію. Бути босом вуличної бригади було небезпечно. Бути колишнім босом вуличної бригади означало, що ти труп, так чи інакше. Хто б не зайняв твоє місце, він не дозволить тобі просто проводити час за вишиванням. Ти завжди будеш присутній, шепотом, тінню, що падає на кожне непопулярне рішення, прийняте новим чуваком.

Він дозволив, щоб мовчанка трохи потривала, тоді сказав.

-- Ти можеш сама повернути борг, або я можу змусити тебе заплатити. За останніх кілька років я набив у цьому руку. Це не пусте базікання. А холодна, сувора правда. Можеш запитати в Кіля. І головне, не забувай, хто навчив тебе орудувати ножом.

З цими словами він встав і пішов у бік дверей апартаментів.

-- Тейнере, -- покликкала я.

Він зупинився.

-- Що?

-- Ти зустрічав мого дядька?

-- В тебе є дядько? – відповів він, явно роздратований. Я зіпсувала його прощальну промову.

-- В мене є хтось, хто твердить, що він мій дядько. Каже, що ти набив йому пику, коли він шукав мене десять років тому.

-- Так, пам'ятаю. Якийсь чувак ходив і питав за тобою. Звісно, була якась родинна схожість, але мені він не сподобався. Він став надто настирливим. Я лягнув його по носі. Він звалив.

-- Це все?

-- Це все.

-- Дякую.

-- Один день, Амро, це максимум, -- нагадав він мені. Тоді повернувся до Кіля.

-- Незабаром побачимося, малий, -- сказав він лагідним голосом. Кіль стояв неначе вкопаний. Тоді Тейнер зник.

Я закрила очі й відкинулася в кріслі. Зітхнула. З усіх поганих, дуже поганих і приголомшливо поганих новин, що сипалися на мене, відколи я повернулася в Белларіус, щойно проведена розмова справила на мене найгірше враження. Потужні істоти, що намагаються вбити мене? На жаль, нічого нового. Нависла небезпека жахливого знищення? Певною мірою я вже майже звикла до такої перспективи.

Обирати чи віддати малого, якого, в кращому випадку, скалічать на все життя, чи битися на смерть зі своїм найдавнішим другом? Це пробило серйозні тріщини в оболонці оніміння, яка оточувала мене відколи я повернулася.

-- Якщо хочеш, щоб я зник, то я зрозумію, -- промовив Кіль тихо.

-- Я хочу, щоб ти викупався, -- відповіла я, змушуючи себе вийти з задуми. -- Я думала, що ти смердиш до того, як ти пообіймався зі Сміттевиком. На Керфа, як я помилялася. А, це нагадує мені. Тобі вдалося побачитися з Каргою, перш ніж тебе проковтнули?

-- На кохання Ісін, тебе аж переповнює співчуття.

-- Я попрацюю над цим. Як тільки опинюся в якомусь місці, яке от-от не розірвуть на шматки темні чари. Ну?

-- Я бачив її. Вона сказала, я цитую "Камінь неможливо знищити. Якщо ти зазнаєш невдачі, він переживе смерть міста. І я теж".

Я заскрипіла зубами. Не дивно, що вона засміялася, коли я сказала, що нам всім гаплик.

Але це були хороші новини. Це означало, що мій план мав шанс на успіх.

За кілька хвилин з'явився власник заїзду, за ним слуги з відрами з гарячою водою. Кіль поскаржився, що не може зняти одяг однією рукою.

-- Допоможи собі зубами, -- порадила я.

Невдовзі після того, як Кілю нарешті вдалося роздягнутися, Марза виконав моє перше прохання. На жаль інші він задовольнити не зміг.

Кіль плескався у ванні у ванній кімнаті, скаржачись, що через зламану руку не може дістати до половини тіла.

-- Якщо ти думаєш, що я піду туди допомагати тобі, то ти геть втратив свій маленький, підлітковий розум, -- крикнула я з канапи.

В двері постукали. Я пішла і відчинила, з вільною рукою на руків'ї ножа.

Чоловік був величезним, дуже засмаглим і весь в шрамах. Меч, що висів у нього на стегні, був величиною з мене.

-- Пані Тетіс? – прогримів він.

-- Може. Хто питає?

-- Ходді Марза передає вітання і адресу, яку Ви просили.

-- Швидко він впорався.

-- Ходді Марза також з жалем інформує Вас, що у визначених Вами часових рамках не зможе здобути іншу потрібну Вам інформацію.

Я закліпала очима.

-- Як на головоріза, ти чудово висловлюєшся, -- сказала я.

На це посланець не відповів нічого, тільки спокійно дивився на мене своїми лагідними, компетентними очима.

-- То яка адреса, здорованню?

-- Трайс. Сьомий будинок зліва, якщо йти з боку пристані. Сірий камінь, пошарпаний, жовті віконниці. Об'єкт, що Вас цікавить, зараз вдома.

-- Дякую. І Марзі теж дякую. – Я витягнула срібну марку і простягнула йому. Він проігнорував мене.

-- Я повинен піти з Вами, - сказав він. – І Ви мені не платите.

-- Мені не потрібен охоронець.

-- Я Вас не охороняю. Мені доручено зібрати те, що залишиться після того, як Ви закінчите, і доставити певним людям.

-- А. Тоді добре. Ходімо.

Я крикнула Кілю, що йду, отримала приглушену відповідь, і ми вирушили в Трайс, щоб побалакати з Аффонсом Ярроу: літнім чоловіком, підозрюваним у вбивстві дітей.

#

Будинок був звичайним будинком. Трохи занедбаний, на віконницях облізла фарба. Трохи бруду навколо ручки на дверях. Але це був звичайний будинок. Я не могла позбутися ірраціональної думки, що злі люди не повинні жити в невинних на вигляд будинках.

Головоріза звали Солоденький. Йому не дуже пасувало, але я не збиралася цього казати. Він не виглядав на людину з почуттям гумору. Я сказала, щоб почекав неподалік, поза полем зору. Не хотіла, щоб старий Ярроу налякався, коли відчинить двері.

Коли Солоденький відійшов на достатню відстань, я постукала. Ніхто не відповів. Я знов постукала і почекала ще трохи. Я витягнула ножа і почала гупати руків'ям по дереву. Нарешті двері рвучко відчинилися.

-- На стегна Ісін, чого тобі в біса треба!?

На перший погляд, він не виглядав на злого. Швидше на старого і сварливого. Худий, як патик, зі скуйовдженим жовто-білим волоссям, в обідню пору одягнений в залатану нічну сорочку. Мені відразу стало ясно, що старий вилупок живе сам. Єдине, що мене збивало з пантелику, були його очі. Вони були гострими. І холодними.

-- Ти Аффонс Ярроу. – Це не було запитання. Марза ніколи не помилявся. – Я хочу зайти і поговорити з тобою.

-- Чому ти думаєш, що я хочу поговорити з *тобою*?

-- Бо я заплачу тобі за цю розмову, -- збрехала я. – Не думаю, що пенсія Чорних Рукавів така велика, що ти відмовишся від трохи грошеньт. Чи купи грошеньт, залежно від того, що ти мені скажеш.

-- Про що йдеться?

Я похитала головою.

-- Не на вулиці.

Якусь мить він подумав. Оглянув вулицю. Відчинив двері ширше.

Я зайшла.

Він сів на прогнуту, засмальцьовану канапу в світлиці. Я сіла навпроти нього в крісло, набивка якого повільно стікала кров'ю на хворобливого вигляду килим. Весь інтер'єр будинку перед моїми очима виглядав тьмяним, брудним і нездоровим. Швидше барліг ніж дім. *Це вже зовсім інша справа*, подумала я.

-- Що ти хочеш знати? – запитав він невимушеним тоном. В нього було лагідне обличчя, але очі були позбавлені емоцій, в них був тільки розрахунок. Його погляд блукав по моєму тілу, але в ньому не було

нічого сексуального. Щось підказувало мені, що цей чоловік не дуже цікавився сексом, зараз чи в минулому. Він просто вбирив у себе всі подробиці.

-- Я хочу знати ім'я мага, який під час Чистки допомагав Чорним Рукавам вистежувати вуличних щурів.

-- І за його ім'я ти даси мені грошей?

-- Саме так. Скільки ти хочеш? В мене їх багато. Назви свою ціну. – З моїх вуст злітали правильні слова, але в них не було переконання. В мене перед очима була неохайна купа кісток, запханих під стіл.

-- Думаю, ти брешеш, -- відповів він. – Більше того, я впевнений, що ти брешеш.

Я підняла брову.

-- Негарно таке казати комусь, з ким ти щойно познайомився.

-- Я не дуже приємна людина, -- відповів він.

-- Значить нас таких двоє. Слухай, Ярроу, в мене багато роботи і мало часу, щоб її зробити. Я могла б почати довгий, емоційний монолог про твої брудні вчинки і як ти повинен заплатити за свої злочини, але на яйця Керфа, ми обоє знаємо, що це марна трата часу. Просто назви мені ім'я і я піду собі. Або нічого не кажи і тоді ситуація стане неприємною. Мені пасує будь-який варіант.

-- Ти мене зацікавила, -- відповів він, з незмінним виразом легкого зацікавлення на обличчі.

-- Я просто в захваті, -- сказала я, але він продовжував так, наче не почув мене.

-- Скажімо, твій акцент. Нібито люсернійський, але десь в глибині досі вчуваються брудні залишки Непереливкок. Твоя лексика – в одному реченні ти вживаєш слово “монолог” і присягаєш на яйця Керфа. А ще твій одяг. Крім того, що ти одягаєшся як чоловік, в тебе все найвищої якості та ідеально пасує, проте немає жодної прикраси.

-- І що?

-- Те, що ти мене зацікавила. – Після цих слів він просто сидів і дивився на мене своїми блакитними, водяними очима старого чоловіка, очима холонокровного вбивці. Я терпіла, поки мені не набридло. Десь три секунди.

-- Що ж, гаразд, -- сказала я, встаючи, щоб встромити ножа йому в горлянку.

-- Хто твої батьки? – запитав він раптово, перш ніж я зіп'ялася на ноги.

-- Мої батьки мертві.

-- А... Ти осиротіла під час війни чи під час чуми?

Старий шматок лайна не мав права пхати свого носа у моє минуле.

-- Я осиротіла, бо мої батьки померли, -- обрізала я його.

-- Якщо ти скажеш, що трапилося з твоїми батьками, я скажу тобі те, що ти хочеш знати, -- він посміхнувся. – Я скажу тобі ім'я, яке ти так сильно хочеш почути.

Я ні на мить не повірила йому. Не знаю звідки, але я знала, що мені доведеться витягувати з нього ім'я мага, букву за кривавою буквою. Я була готовою до цього, бо що б не трапилося, цей старий вбивця дітей був уже мертвим. Надворі чекав Солоденький, який подбає про це.

-- Отже? – запитав він, і я посміхнулася у відповідь.

-- Моя мати була донькою клерка з Чорнильної вулиці. Батько, коли був тверезим, охороняв каравани. Я народилася в Непереливках. Одного вечора, коли мені було майже десять, батько відлупцював маму до неприємності, й продовжував лупцювати. Щоб змусити його зупинитися, я вбила в нього ножа. Він зупинився. Мати так і не прийшла до тями.

Раптово я виявила, що стою над ним, біля тієї виляючої, вкритої пилом канапи, мої руки аж сверблять до ножів.

-- То як я осиротіла? Не через війну. Не через чуму. Гадаю, можна сказати, що я осиротіла через бідність. Або просто така моя срана доля.

Він пхикнув, губа його скривилася. Це була перша чесна емоція, яка торкнулася його обличчя за весь час, поки я з ним розмовляла.

-- Все одно ти вуличний щур. – Він недбало поклав руку на спинку канапи.

-- О... Я щось значно більше. Тепер говори мені ім'я.

-- Його...

Як на літнього чоловіка, він досі був спритним. У недбало покладеній на спинку канапи руці виріс стилет, і він вдарив мене в корпус зі швидкістю і силою, що взявши до уваги його вік і неміч, здавалися неможливими.

Я очікувала цього. Холоднокровний вбивця завжди залишиться холоднокровним вбивцею.

Я вигнула живіт з дороги грізного вістря стилета, лівою рукою схопила його кістлявий зап'ясток, з силою опустила правий лікоть на його тонке передпліччя.

Звук поламаних кісток з нічим не спутаєш.

Я стягнула його на брудний килим, животом вниз. Сіла йому на спину.

Я вирвала стилет з його непевної хватки. Не звертала уваги на стогін.

-- Здається, ти збирався сказати мені ім'я, -- прошепотіла я в його волосате вухо.

-- Ти пи...

Я вдарила кулаком по зламаній кістці. Він заверещав.

-- Ім'я.

-- Пішла в сраку, -- важко видихнув він. – Брудний вуличний щур.

-- Я запитаю тебе востаннє. Тоді зламаю тобі другу руку. А тоді прив'яжу до крісла і піду до певних хлопців, яких я знаю в Непереливках, -- збрехала я. Було б неправильно сказати йому правду і позбавити надії. Тоді б він точно тримав рот на замку.

-- Я скажу їм, що в будинку в Трайсі прив'язаний до крісла старий, на ім'я Ярроу. Який під час Чистки був Чорним Рукавом. Може вони пам'ятають тебе. А навіть якщо ні, вони вважатимуть своїм обов'язком відправити тебе в те пекло, яке ти заслужив, якомога повільнішим і болючішим способом. Вони не такі цивілізовані як я. Оскільки вони ніколи не бували за межами Непереливок, їхній словниковий запас страшно бідний.

-- То як, мій невеличкий *монолог* знудив тебе? Чи ти готовий, на волохаті яйця Керфа, сказати мені ім'я?

Певний час він мовчав і тільки важко дихав. Тоді заговорив зламаним, тремтячим голосом старого діда.

-- Аітер. Телемарх. Тобі це не сильно допоможе, -- видихнув він.

-- Брешеш. Телемарх забруднив собі руки полюючи на вуличних щурів? Ну ж бо, Аффонсе. Ти здатен вигадати щось краще. – Я поклала коліно на його зламану руку і потиснула, поки він не почав звиватися і верещати.

-- Це наказав Телемарх! Аітер *наказав* провести Чистку, присягаю на Горма!

-- Гаразд, Аффонсе. Гаразд. Я вірю тобі. – На брудну бороду Керфа, я дійсно повірила йому. На жаль, повірила.

Я злізла йому зі спини, копняком відкинула стилет в куток. Витерла руки об стегна. Я залишила його стогнати на брудному килимі, вийшла на вулицю і кивнула Солоденькому, який чекав біля підніжжя сходів.

-- Він весь твій, -- сказала я і пішла геть. Я не озиралася. Мене не цікавило, що трапиться з Аффонсом Ярроу. Він був маленьким, збоченим чудовиськом, якого чекав заслужений кінець, мені не були потрібні і я не хотіла знати подробиці.

Я почувалася брудною. Немов вивалялася в болоті. Мені дуже хотілося прийняти ванну.

Не було часу. На мене чекало значно страшніше чудовисько ніж Ярроу, і я досі не знала, як мені з ним впоратися.

Розділ 20

Я не отримала від Марзи планів Ріаіля чи Цитаделі. Це була поважна проблема, проте не нездоланна. Я була впевнена, що існує одна особа, яка могла дати мені те, що я потребувала. Тож я полізла вгору по Поясу, щоб ще раз побалакати з Богом Горобців.

По дорозі я міркувала про Телемарха. Здавалося, що все, від Сірого Зуба до Бога Горобців, від Ансена і його фальшивої записки до мого любого, таємничого, брехливого, недосяжного “дядечка” Іва, вказувало мені не нього. Взагалі все, ще навіть до того, як я прибула в Белларіус; Борольд не відрубав собі голову сам і не відправив мені задля сміху.

Ледь не єдиною особою, яка, здавалося, ніяк не була в це втягнутою, був Тейнер. Може за кілька годин він докладе всіх зусиль, щоб увіткнути в мене ножа, але принаймні він не намагався бавитися зі мною в якісь ігри. Добре мати змогу розраховувати на старих друзів. Чи хотіла я, щоб наша з Тейнером зустріч була приємнішою? Звісно. Але річ у тому, що хтось, хто не пережив того, що пережили ми, майже напевно вважав би його холодним, спраглим крові вилупком. Я втекла, він залишився в цьому пеклі. На його думку, за стандартами, за якими ми обоє зростали, Тейнер був йобаним зразком чеснот. Він не брехав

чи зраджував, і не встромляв мені холодну сталь в спину. Ні, яким би дивним це не здавалося, в мене не було жалю до Тейнера. Він проявляв щодо мене найважливіше, що один вуличний щур може проявляти до іншого – повагу. І це йому дорого обходилося в бригаді.

Відсунувши думки про Тейнера набік, я повернулася до жахливого безладу, що оточував Телемарха. Може мною і маніпулювали, проте в мене була купа причин, що сягала мені голови, щоб піти і прикінчити Телемарха. Починаючи з факту, що, якщо вірити Ярроу, він був відповідальним за Чистку, і закінчуючи тим, що, якщо вірити всім, хто міг це знати, він мав от-от ненароком знищити місто і мене з ним, позбавити життя Телемарха, здавалося чудовою ідеєю. Це здавалося простим. Не легким, ні в якому разі, але простим.

Надто простим. Хтось дуже, дуже сильно хотів, щоб я вбила Телемарха. Або принаймні спробувала. І на перший погляд, це не мало сенсу. Звісно, я вийшла переможцем з кількох сутичок, але як не крути, Аітер не мій рівень. Навіть близько. Він був архимагом, на Керфа, а я злодійкою. Може в мене й була якась сила. Гарзд, три знищених будинки свідчили, що я мала доступ до якоїсь справжньої, смертельної сили. Але цих три знищених будинки, і всі люди в них, які в одну мить перетворилися в пил, свідчили також, що я й гадки не мала, що з нею робити. Те, що я могла приєднатися до неї, не робило мене магом. Це перетворювало мене в потенційну катастрофу.

Катастрофа...

Я зупинилася як вкопана посеред вулиці. Люди обходили мене, щось бурмочучи.

Може мені, зрештою, не потрібні плани Цитаделі. Може мені не потрібно проникати туди і протистояти Телемарху.

Може мені потрібно просто викликати ту силу знову, клацнути пальцями і спостерігати, як Цитадель і все, що в ній знаходиться, перетворюється в пил, який розвіє вітер. Так легко не буває, чи може?

Чи може?

Я рушила знову, цим разом швидше.

#

Горобці шаленіли. Вони мчали вихором туди-сюди по подвір'ю, тепер вже не мовчки, буря крил і пронизливих, стривожених криків. Дівчинки-кошеняти, Черіси, ніде не було видно.

-- Щось трапилось, га? – запитала я їх. Вони не відповіли. Тож я пішла поговорити з їхнім босом.

Я підійшла до дерева і поклала руку на корінь, не завдаючи собі труда, щоб сісти.

Я негайно опинилася в тронній залі Бога, в його голові, чи хтозна де.

Він був стурбований. Крокував туди-сюди, стискаючи і розтискаючи кулаки. На його лютому обличчі не залишилося й сліду від добродушності. Він виглядав саме так, як в моїй уяві повинен був виглядати Бог Крові.

Він не став чекати поки я підійду до нього. Майже відразу відправив мені зображення.

Мала. Черіса. Кричить і плаче, як її тягнуть від дерева Чорні Рукави.

-- Куди? – запитала я, підходячи до нього. – Куди вони її забрали?

Ще одне зображення.

Цитадель.

-- На криву палицю Керфа, -- вилаялася я. Я не перетворю в пил Цитадель з малою всередині. Я підозрювала, що саме тому її й забрали. Хтось надто добре знав, як працює моя голова. – Коли?

Він показав моє власне зображення, коли я виходила з дому Ярроу.

Хтось знав, що я подумаю ще до того, як я сама подумала це? От лайно.

-- Гарзд. Спробую допомогти. Я і так збиралася прикінчити Аітера. Або принаймні спробувати. Але спочатку мені потрібно забрати в Синдика Камінь Засновника.

Він ще раз показав мені зображення Чаріси, як вона кричить, її залите сльозами обличчя. Його послання було цілковито зрозумілим.

-- Слухай. Тут йдеться про щось значно більше ніж вона. Ти сам мені це сказав. Якщо я прийду зараз в Цитадель і мені якимось чином вдасться вбити Телемарха, то дівчинка все одно загине разом з усіма іншими в місті. Ти ж знаєш, що привиди вбитих під час Чистки перетворили Белларіус у в'язницю. Вони засудили всіх до смерті. Якщо місто не вибухне, то вони просто самі всіх повбивають. Для того, щоб зупинити це, мені *потрібен* Камінь Засновника. Тому спочатку я здобуду камінь, а тоді вже дівчинку. Мені це подобається не більше ніж тобі, присягаю на Керфа.

Він продовжував стискати кулаки. Великі, брутальні кулаки. Його випнута щелепа стискалася і розтикала, жовна по боках ходили, випинаючись. Нарешті він кивнув.

-- Мені потрібні плани Ріаіля, особливо тронної кімнати і всього, що знаходиться між нею і найближчою до Затоки стіною. А ще мені потрібні плани Цитаделі. Я впевнена, що ти їх бачив.

Він показав мені Цитадель ззовні. Горобець спробував залетіти в одне з вікон. Перш ніж вдаритись у поверхню скла, він зник у хмарці з пір'я. Дрібне тіло, те, що від нього залишилося, повільно опустилося на землю.

-- Отже, Цитадель відпадає. Чорт. А що з Ріаілем?

Цим разом я, судячи з усього, сиділа високо на кам'яному поручні балкона. Справа виблискувала на сонці Біллариуська Затока. Зліва витончені, кам'яні арки, за ними – велика кімната. В кімнаті знаходилася велика, біла брила каменю. По його поверхні переслідували одна одну сяючі руни. Зверху на камені стояло позолочене крісло. На кріслі, з підборіддям на кулаку, сидів масивний чоловік, оточений людьми в латах.

Нарешті хоч якісь добрі новини. Якщо Камінь Засновника був так близько до зовнішньої стіни Ріаіля, було набагато більше шансів, що перша частина мого плану пройде успішно.

-- Є ще щось, що ти знаєш чи можеш зробити для мене? – запитала я його.

Він похитав головою, в цьому жесті було все, і відчай, і лють, і розпач. Тоді він раптово завмер, неначе щось спало йому на думку, або він прийняв якесь важливе рішення. Він підняв руку і з повітря з'явився зелений листок у формі серця. Обережно, повільно, одним масивним пальцем він відхилив верхню частину моєї жилетки. Другою рукою він запхав листок у внутрішню кишеню, де я тримала кулон Хольгрена і материнський медальйон.

-- Гм, дякую? Але що мені з ним робити?

Він похитав головою і дещо сумно посміхнувся. Кишнув на мене.

-- Думаю, я краще піду, -- сказала я. – Час спливає.

Він кивнув, і я опинилася під деревом. Горобці ще були схвильованими, але вже не шаленіли.

В мене залишалось дуже мало часу і купа роботи.

Розділ 21

Фаллон Сірій Зуб досі одужував у своїй печері. Не виглядало, що він був у стані зробити те, що мені від нього було потрібно, але він запевнив мене, що до вечора буде готовий. Так, час закінчувався. Так, я збиралася проникнути в Ріаіль і вкрасти Камінь Засновника. Але я не збиралася робити цього в білий день. Я відчайдушна, але не божевільна. І була одна маленька частинка плану, яку я ще не опрацювала. Фактично, дрібничка.

Як би я не насміхалася над Сірим Зубом за його “ретельний” план атаки на Цитадель, мій власний план, як позбавити Синдика Каменя Засновника, не так вже й відрізнявся. Ця ідея прийшла мені після того, як я побачила, як Сірій Зуб вирвав ґрати на вікні, разом з добрячим шматком стіни, до якої вони були прикріплені, і жбурнув у Затоку. Літа підтвердила: що б ми не робили, з Каменем Засновника нічого не трапиться. Бог Горобців показав мені достатньо планів Ріаїля, щоб я була спокійною – нам не доведеться блукати палацом Синдика в пошуках Каменя, по дорозі б'ючись з охороною Ради і пробиваючи діри в стінах, щоб видобути його. По суті, це не буде пограбування; це буде звичайне “хапай-і-втікай”.

Просто його *масштаби* були значно більшими, ніж просто розбити вітрину і чкурнути зі здобиччю перш ніж тебе схопить охорона. Чи заколе.

Ну і ще щоб Камінь приземлився там де треба.

-- Ти зможеш керувати польотом Каменя? – запитала я Сірого Зуба.

-- До певної міри.

-- Але наскільки точно? Скажімо, на палубу корабля ти його зможеш приземлити?

-- Я не скажу, що *не влучу* в рухому ціль, але скажу, що буду дуже здивований, якщо мені це вдасться.

-- Як на рахунок корабля, який не рухався, ну... років з тисячу?

-- Все одно сумнівно. Така ціль дуже маленька, пані Тетіс. Якщо тільки не...

-- Якщо тільки не?

-- Ну. Мені буде потрібне щось на зразок магічного магніту. Щось, що буде кликати Камінь під час польоту. Для цього потрібні певні приготування.

-- Скільки? Як довго?

-- Яка зараз година?

-- Південь. Ти б знав це, якби не жив у печері.

-- Дай мені часу до півночі. А ще мені потрібно щось з місця, де ти хочеш, щоб Камінь приземлився.

Я поміркувала над цим. Я не уявляла собі, як я могла хоча б подряпати Літину пентеконтеру, не кажучи вже про те, щоб відламати шматок і принести Сірому Зубові. Тисячолітній шторм моря не залишив на ній жодного сліду.

-- Морська вода підійде?

Він глянув на мене поглядом, який говорив “Не тупи”.

-- Хіба морська вода стоїть на місці?

-- Гаразд, а клаптик брезенту?

-- Цей клаптик брезенту був на тому самому місці відчутний шмат часу?

-- Мабуть, роки.

-- Тоді так. Цього буде достатньо.

Ми ще трохи обговорили мою жалюгідну пародію на план, в пошуках чогось, що збільшить його шанси на успіх. По суті, все зводилося до “дістатися до Каменя Засновника, не давши себе вбити, запустити його через все місто і змусити приземлитися Літі на коліна, не давши себе вбити і втекти, перш ніж нас вб'ють”.

Найстрашнішим був факт, що під час всієї вилазки Сірий Зуб буде дуже зайнятий, залишивши мене саму не давати охоронцям Ради зробити в нас надто багато дірок. Саме це я й сказала Сірому Зубу.

-- Це вишколені бійці, і їх там десятки. Я злодійка, і якщо не помиляюся, я тільки одна. Вони порубають нас на шматки. Ти можеш дати мені якусь перевагу магічного толку?

-- А не простіше найняти власних головорізів?

-- Взагалі-то, ні, з двох причин. По-перше, як тільки ти скажеш якомусь найманцю, в чому полягає план, вони надірвуть собі животи зі сміху, підуть геть і здадуть за винагороду, яку обов'язково отримають. По-друге, майже неможливо крадькома провести стільки людей, щоб це змінило ситуацію. Отже. Чари?

Він втомлено видихнув.

-- Щось придумаю. Але я не бойовий маг.

-- Ти постарайся, -- сказала я йому. – Я скоро повернуся. Йду принесу твою ціль.

Життя під землею має те до себе, що ти й гадки не маєш, що коїться з погодою. Коли я відчинила двері Сірого Зуба, мене зустрів сраний дощ: холодний, безжальний дощ з сірого неба. Я натягнула на голову відлогу плаща і пішла вброд по затоплених вулицях. Так високо на Горі вулиці були більше вертикальними, ніж горизонтальними, і тепер нагадували водопади.

-- Боги, як я ненавиджу це місто, -- пробурмотіла я.

#

Коли я прийшла до Краху, вже смеркло. Хоча коли я вирушала, дощ шаленів, поки я дійшла, він стих до жалюгідної мжички. Я вся промокла до кісток і була в паскудному настрої.

Несподіванка, Літа була вдома.

-- Вітай знову, Дома Тетіс, -- гукнула вона, коли я потягнулася до брезенту, який слугував їй за двері. Я відхилила його і зайшла.

-- В тебе тут часом немає прихованого десь вогню? – запитала я, намагаючись не дивитися в її палаючі очі.

-- На жаль, ні. Я не відчуваю холоду.

-- Пощастило тобі.

-- Чому я завдячую цей візит?

-- Я зі шкіри вилізу, щоб доставити тобі Камінь. Цієї ночі. Щоб зробити це, мені потрібен клаптик твоїх дверей.

-- Можеш собі взяти, -- відповіла вона, анітрохи не змінивши тон. Вона виразила не більше емоцій, ніж коли б я попросила позичити яйце чи склянку борошна.

-- Я думала, тебе трохи більше схвилює перспектива отримати Камінь і звільнитися, -- сказала я, відрізаючи клаптик брезенту і запихаючи його до кишені.

-- Я вважаю, що не варто хвилюватися з приводу перспектив, Дома Тетіс, лишень з приводу реалій.

-- Іншими словами, ти повіриш в це тільки коли побачиш на власні очі.

-- Саме так.

-- Це я можу зрозуміти, -- відповіла я, встаючи. – Що ж, якщо все піде добре, десь біля півночі ти побачиш дещо, що змусить тебе

повірити.

Я відхилила брезент, готова вийти.

-- Амро.

-- Так?

-- Ти нічого не забула?

Мої спогади. Вона все ще хотіла мої спогади.

-- Взагалі-то, я сподівалася, що це *ти* забудеш.

Вона похитала головою.

-- Мур наполягає.

-- Мур мертва.

-- Та все одно.

Я зітхнула.

-- Гаразд. Зараз – нічим не гірше, ніж в любий інший час, а потім може бути запізно. Давай покінчимо з цим. Що мені робити?

-- Дай мені руку, -- відповіла вона, протягнувши в сутінках свою власну. Я перетнула коротку відстань поміж нами, трохи нахилилася і поклала свою праву руку в її.

Як тільки наші руки доторкнулися, виникла іскра, удар, схожий на той, який ви можете отримати від дверної ручки після того, як холодного і сухого зимового дня пройдете по килимі. Я інстинктивно забрала руку, а принаймні спробувала, але раптово вона стиснула мене міцно і болісно, немов лещатами. Вона була значно сильнішою, ніж тіло старенької бабусі мало на це право.

-- По-моєму, ти казала, що це зовсім не боляче, Літо.

Вона не відповіла. Очі в неї засяяли яскравіше. Її довге, біле волосся здіймалося над головою. Хватка ставала щораз то болючішою. Кістки почали з хрустом тертися одна об одну. А пляма, яка в мене залишилася від Клинка, що Ненависть Шепоче, почала палати.

-- Абанон? Що ти тут робиш? Який дурень дозволив тобі висковзнути з ланцюгів? – слова виходили з вуст Літи, але це не був голос Літи.

-- Літо? Краще відпусти. Ця рука мені ще знадобиться, щоб здобути тобі Камінь Засновника. – Не дивлячись на холод, я почала потіти.

-- Божевільний осколок божевільної сестри, я не відпущу тебе. Ти пляма, отрута, я не стану тебе терпіти. – І тоді вона почала душити мене другою рукою.

Я не могла вдарити її ножем. Вона мені ще була потрібна. Але якщо я не зроблю щось швидко, вона розчавить мені трахею. Тож з силою, породженою чорним розпачем, а може і ще чимось, я вдарила її вільною рукою прямисінько поміж очей. Безсумнівно, за все своє життя, я ніколи нікого так міцно не біла.

Вона відлетіла разом з кріслом, відпустивши мої руку і шию. Її голова з гучним стуком міцно гепнула об кам'яну палубу. Очі в неї погасли. Буквально. В кімнаті стало дуже темно. Я відступила поки не опинилася в дверному отворі, і відхилила брезент, щоб впустити трохи світла.

Через кілька секунд Літа почала рухатися. Вона відкрила очі й вони знов почали легенько переливчато сяяти. Вона піднялася на коліна і сперлася на перевернуте крісло. Довге волосся закривало більшість її обличчя.

-- Спробуєш вбити мене ще раз? – запитала я.

-- Ні. Перепрошую. Це була не я, а Мур. Думаю, краще нам не торкатися знову.

-- Як на мене, звучить розумно. Не хочеш сказати мені що щойно трапилось?

-- Ти не знищила Клинок, що Ненависть Шепоче, Дома Тетіс.

-- Дідька лисого не знищила.

-- Ні. Послухай мене. Силою волі ти змусила його розпастися. Нечуване досягнення і єдине, що ти могла зробити, щоб не стати його пішаком. Але ти не знищила Клинок. Ти здолала і придушила його. Позбавила його фізичної форми, здатності діяти в цьому світі як незалежна сила.

-- Тоді в чому проклята Керфом проблема?

-- Зробивши це, ти перетворилася в аватар Абанон. – Вона встала, поправила крісло і знову всілася в нього. Немов нічого не трапилось, забрала волосся з обличчя і закинула за плечі.

-- Не може бути, -- сказала я категорично.

-- Кому як не мені знати щось про аватар богині?

-- Ти знаєш, що мені довелося пережити, відколи я знищила Клинок? Якби я мала доступ до якоїсь сили, хоча б *трохи* схожої на ту, що була в Клінка, то все пов'язане з Таготом було б дитячої забавою, а не найгірших пів року мого життя.

-- Ти, Амро Тетіс, жива посудина Абанон, Богині Ненависті, одна з восьми тіней Восьмикратної Богині. Присягаюся.

Я похитала головою.

-- Ти або брешеш, або божевільна. Так чи інакше, ти помиляєшся.

На це їй було нічого сказати. Мовчання затягнулося. Я зрозуміла, що розлючена, така розлючена, що в мене тремтіли руки. На все це не було часу.

-- Ти справді можеш врятувати місто від привидів? -- виплюнула я в неї. – Чи це теж тільки слова божевільної?

-- Можу і врятую, якщо ти здобудеш Камінь.

-- Отже, ми покінчили з цим?

-- Так. Наразі.

-- Ти хочеш сказати, назавжди. Якщо ти виконаєш свою частину умови. І для тебе буде краще, якщо ти, курва, її виконаєш.

Я вийшла, не сказавши більше ні слова.

Я йшла по Непереливках в напрямку Пояса, мокра, замерзла, тремтячи з люті й не звертаючи уваги на навколишній світ. Я не знала, в яку гру грала Карга, чи чого вона сподівалася досягти. Але на всіх мертвих богів, це мусила бути брехня. Ніщо не підтверджувало її історію. Я пам'ятала, як Клинок лив жовч мені прямо в голову. Я знала звук його голосу, відчуття жахливої, нищівної сили, краще ніж будь-хто, за винятком молодого Архата, який роками сторожив Клинок, поки Корбін його не вкрав.

Простіше кажучи, краще ніж будь-хто серед живих.

Якби він якимось чином досі був у мені, я б *знала*.

Знала б?

Єдиною відповіддю було кляте свербіння долоні, і це мене аж ніяк не заспокоювало.

Поки я дійшла до Пояса, лють покинула мене, залишивши після себе нудотне почуття страху під серцем.

Коли я повернуся до Сірого Зуба, лють спалахне з новою силою.

Розділ 22

Цим разом Сірий Зуб був не сам.

Він нарешті розпалив вогнище в каміні, це покращило ситуацію зі світлом, і не покращило з димом. Коли я зайшла, він сидів на підлозі схрестивши ноги, схилившись над величезною, товстезною книжкою.

В дальньому кінці кімнати, спиною до мене, знаходився якийсь чоловік, що вивчав вкритий пилом, зламаний, позолочений годинник.

-- Майстре Сірий Зуб, -- сказала я на привітання. – Хто це тут в біса з тобою?

Приймати гостей перед самісіньким пограбуванням палацу керівника держави, здалося мені дещо недоречним.

-- Амро, -- відповів Сірий Зуб, не підводячи погляд з книжки. – Ти казала, що в нашому починанні нам знадобиться магічна допомога. Я її здобув.

Він вказав на чоловіка.

-- Познайомся з Ансеном, Справедливим.

Чоловік повернувся обличчям до мене.

-- Привіт, дядечку Ів, -- сказала я, а наступної миті перелетіла через невеличку кімнату і вже товкла кулаком його пику. Я завдала три добрячих удари, перш ніж Сірий Зуб відтягнув мене.

-- Амро! Ти що збожеволіла? – промовив він, схопивши мене за руки. При цьому мої ноги залишалися вільними. Я добряче копнула Ансена в причандали, від чого він зігнувся вдвоє, що принесло мені чимале задоволення. Хотіла б я сказати, що хоча я й була розлючена, в мене вистачило розуму, щоб не вдарити його ножем. Хотіла б, але це була б брехня. Правда полягає в тому, що я хотіла *скривдити* цього чоловіка, який вдавав мого родича, який обманом змусив мене плакати за мамою. Я хотіла причинити йому біль, просто ножем це було недостатньо особистим.

Я зупинилася тільки тому, що мене змусив Сірий Зуб. Я відчула, як його чари пробігли холодними пальцями по моїй спині за мить до того, як спрацювали і в моєму тілі заціпенів кожен м'яз. Відчуття було не з приємних.

-- Ти нападаєш на гостя в моєму *домі*? – заревів Сірий Зуб, дивлячись зверху на мене, розпростерту на підлозі, куди він мене кинув і то не дуже ніжно. – Як ти посміла? За яким правом?

-- Вона має право, -- прохрипів Ансен десь з-поза поля мого зору. – Я обманув і маніпулював нею на дуже особистому рівні. Відпусти її, магу.

Сірий Зуб глянув на Ансена, тоді знову на мене.

-- Більше ніяких бійок, пані Тетіс. Попереджаю, це тобі не корчма.

І тоді я знов могла рухати своїми м'язами. Ігноруючи Ансена і Сірого Зуба, я зіп'ялася на ноги. Підійшла до шафи, де зберігалося вино, витягнула першу пляшку, яка потрапила мені під руку і відкоркувала її вмілим поворотом ножа. Зробила довгий ковток, не відчула смаку. Якийсь час дивилася в стіну.

-- Я не буду працювати з цією мерзеною тварюкою, -- нарешті проголосила я.

Сірий Зуб зітхнув.

-- Я й гадки не маю, що там між вами трапилося і мені це байдуже. Для досягнення нашої мети, нам потрібна допомога. Ансен може її надати. Його інтереси збігаються з нашими, часу розпачливо обмаль, а наслідки нашої невдачі, не мушу тобі нагадувати, будуть вкрай сумними.

-- То до чого ти хилиш? – запитала я, повертаючись до нього обличчям. Він виглядав так, немов збирався вбити мене, тож я підняла руку і сказала. – Я тебе почула. Твої аргументи абсолютно зрозумілі. Але я не довіряю йому, Фаллоне, ба, більше того, ти теж не повинен довіряти йому. Він використовує нас, щоб здобути те, що йому треба, а коли здобуде, кине напризволяще.

-- Ти хоч знаєш, чого я хочу? – запитав Ансен.

-- Хочеш, щоб я ще трохи натовкла тобі пику, бо інакше мовчав би.

-- Я хочу скинути Синдика і Раду Трьох. Я хочу знести весь клятий *Piaіль*. Я хочу справедливого правління для Белларіуса і всієї Белларії, припинити пограбування...

-- Скажи йому, нехай заткне пельку, Сірий Зубе, або присягаю на всіх мертвих богів, я сама заткну його.

-- Ти цього не зробиш, -- відповів Сірий Зуб. – Ансене, -- продовжив він. – Замовкни, *будь ласка*.

-- Слухай, Фаллоне. Все дуже просто. Ти не можеш довіряти йому. Цілком очевидно, що в нього в голові тільки обман. Те, що ми збираємося зробити, надто, курва, важливе, щоб ризикувати й залучати цього брехуна і шахрая.

Сірий Зуб дивився на мене, його довге обличчя похмуро, татування на лисій голові невпинно змінювалися.

-- Існує простий спосіб вирішити цю проблему, -- нарешті промовив він. – Майстре Ансен, чи погодишся ти на Примус?

-- Якого типу? – запитав Ансен у відповідь.

-- До правди.

Ансен не виглядав на задоволеного від такої перспективи.

-- Якщо треба, -- відповів він.

-- Про що ви балакаєте? – запитала я Сірого Зуба.

-- Проста магія. Уяви собі, Примус до правди на час дії закляття змушує об'єкт говорити тільки правду. Проте на нього потрібно погодитися добровільно. Я не можу силою накласти його на нього.

-- Впевнений, що воно спрацює?

Сірий Зуб не завдав собі клопоту відповідати.

-- Гарзд, гарзд. Можна я теж запитаю його дещо?

-- Можна. Але він сам вирішуватиме чи відповідати. Він буде змушений говорити правду. Але він не муситиме говорити, якщо не захоче.

-- Мені це не подобається, -- сказала я і сіла на канапі зі своєю пляшкою.

Сірий Зуб посадив Ансена в крісло, приклав два перших пальці правої руки йому до вуст і пробурмотів кілька мелодійних слів. Я відчула на потилиці холодок задіяної магії. Тоді Сірий Зуб сів поряд зі мною.

-- Ти маєш намір зрадити нас чи якимось іншим способом зашкодити нашим планам забрати Камінь Засновника? – запитав він Ансена.

-- Ні, -- відповів Ансен.

-- Ти маєш намір докласти всіх зусиль, щоб допомогти нам у цій справі?

-- Так.

-- Чому ти допомагаєш нам? – запитала я і Сірий Зуб сердито глипнув на мене.

-- Бо забравши Камінь Засновника ми ослабимо владу Синдика і підбадьоримо маси на повстання. А ще тому, що мене запевнили, що якщо ми не вкрадемо його, то всі загинемо.

-- Ти задоволена, пані Тетіс? – запитав мене Сірий Зуб.

-- Навіть близько ні, -- відповіла я, дивлячись йому прямо в очі. Тоді повернулася до Ансена.

-- Навіщо ти вдавав мого дядька?

-- Я не вдавав.

-- Тобто як це?

-- Я твій дядько. Як я й казав, брат твоєї мами. Я не брехав ні тоді, ні зараз. Все, що я говорив про нашу сім'ю – правда.

-- Але ти точно збрехав, що знав Тейнера.

Він посміхнувся.

-- Це не запитання.

-- Чому ти збрехав мені про Тейнера і його список?

-- Було б краще, якби я сказав, "Привіт, небого, я твій давно втрачений дядько. А ще я, між іншим, революційний лідер, посередній маг, і моє хобі – полювання на винних в Чистці. Коли випадає вільна хвилька"?

-- Ти не відповів мені на запитання. Чому ти збрехав мені?

-- Бо не хотів, щоб ти подумала, що я божевільний. Я хотів, щоб у тебе був список вбивць, який я складав всі ці роки. Хотів, щоб ти сама вирішила, що з ним робити. Спалити чи викреслити кожне ім'я їхньою власною кров'ю, що тобі більше до вподоби. Знаю, жахливий подарунок. Але з іншого боку, ми з тобою, Амро, жахливі люди, згодна?

Як кажуть, ніхто не знає тебе краще за рідню. Я відіграла цю думку.

-- Я повернулася на Чорнильну вулицю і виявила, що ти збрехав про Тейнера. Це місце вже давно покинуте. Навіщо була вся та ілюзія? Навіщо вдавати, що ти там жив, що в тебе там діюче підприємство, з робітниками і всім іншим?

-- Я зачинив його, як тільки помер батько. Комісіонерство – брудний бізнес, Амро. Ти викупуєш борги підприємств з проблемами, а потім вибиваєш їх з боржників. Твій дідусь розбагатів на цьому, бо він безжальний. Совість там тільки стоїть на заваді.

-- Ти не відповів на моє запитання.

Він зітхнув.

-- Що тут скажеш? Ілюзії -- моя спеціальність. Я живий завдяки обережності й хитрощам. Це моя друга натура. А може я хотів повернути тобі почуття нормальності чи щоб ти відчула єдність хоча б з невеличкою частиною історії твоєї родини. Я сам не впевнений щодо своїх мотивів, і на жаль, закляття майстра Сірого Зуба не може змусити мене сказати правду, якої я фактично не знаю.

Я насупилася. Відповідь мене не задовольнила, але вочевидь це все що я отримаю. Я перейшла до наступного питання.

-- Ще до того як я приїхала в Белларіус, на мене чекав твій лист. Звідки ти знав, що я їду?

-- Я – маг, а ти мій кровний родич. Це було неважко.

-- Навіщо ти вбив Борольда?

-- Кого?

-- Борольда. Чувака, голову якого ти запхав у коробку і відправив мені в Люсерніс. Чи це вилетіло тобі з голови?

-- Наскільки мені відомо, я не вбивав нікого на ім'я Борольд. І вже точно не відправляв тобі нічиєї голови. Таке я б не забув.

-- Твоє закляття ще працює? – запитала я Сірого Зуба.

-- Так.

-- Впевнений?

-- Не ображай мене, -- відповів він.

-- Лайно. – Більшість з того, що трапилося зі мною, я приписувала Ансену, а точніше Іву, після того, як довідалася, що він збрехав мені про Тейнера. Виявилось, що все не так просто. Я признала, що ігнорувала факти, які вказували в іншому напрямку. Десь там досі знаходився невидимий гравець, який бавився зі мною. Хтось, хто заварив всю цю кашу, починаючи з відрубаної голови Борольда. Тавро на чолі Борольда, як і руни знайдені мною в порту і на Поясі, вказували на духів жертв Чистки. А ще велика руна в небі над Цитаделлю.

Вони заманили мене в Белларіус, щоб я стала свідком його загибелі. Що було неабияким божевіллям. Яка користь з того, що я буду свідком смерті міста, якщо загину разом з усіма іншими? Яка користь з мертвого свідка? Хіба весь сенс мати свідка не в тому, щоб він розповів те, що бачив?

-- Є ще якісь питання? – запитав дядько. – Це закляття вже починає мене діставати.

-- Пані Тетіс? – запитав Сірий Зуб.

-- Зараз мені в голову нічого не приходить, -- признала я. Неохоче.

-- Тоді до роботи. Часу обмаль, годі відволікатися.

#

Менш ніж через годину ми стояли біля підніжжя Ріаіля, поза зоною видимості від головних воріт. Я запропонувала, щоб Сірій Зуб перемістив нас відразу нагору, як він зробив це в Цитаделі, але він відмовив мене. По-перше, він не міг нести іншу особу під час левітації. По-друге, вони з Івом не могли користуватися жодними чарами, поки їхня нога не ступить в Ріаіль. Всі зовнішні стіни цілого будинку були магічно захищеними, і якщо скористатися чарами, захист спрацює. Ніхто з нас не виживе, а принаймні так він сказав. В мене не було причин не вірити йому.

Отже. На мою долю випало вилізти десять метрів на балкон тронної зали, обв'язати навколо чогось мотузку, спустити другий кінець вищезгаданої мотузки своїм спільникам, і поки Ів та Сірій Зуб будуть дертися, відволікати охорону.

Що може піти не так? Запитав голос у моїй голові.

Я не могла ризикувати кидаючи абордажну кішку, якої в мене зрештою й не було, тож мене чекало щастя вільного сходження по, як на зло, гладенькій стіні, зі змотаною мотузкою перекинутою через плече немов бандольєр. А ще в мене не було смоли. А ще я була не в найкращій фізичній формі. Заради Керфа, я ж зав'язала.

Стіна була викладена мармуром, гладенько відполірованим і слизьким від нестерпної мряки, що знову розпочалася. Кожна прямокутна брила була десь метр шириною і пів метра висотою. Щілин поміж брилами ледь вистачало, щоб встромити ножа, про те, щоб зачепитися пальцями і мови не було. На мою користь був тільки факт, що стіна не була цілковито вертикальною, вона мала нахил десь в десять градусів, ймовірно тому, що була підпірною стіною, а не тільки стіною, щоб не пускати грабіжників.

-- Пробач, Хольгрене, -- пробурмотіла я, витягнула ножі й загнала лезо першого в найвищу тріщину між брилами, до якої могла дотягнутися. Не хотілося й думати, що трапиться з краєм леза. А ще я до дідька надіялася, що ножі витримають випробування, якому я збиралася їх піддати. Якщо вістря зламається, то я буду триматися за дуже гарне руків'я, в той час, як падатиму, почувуючись неначе якась дурепа. Поки не гепнуся об бруківку. Після цього мені пощастить, якщо я взагалі щось відчуватиму.

Повільно і обережно я підтягнулася, намагаючись не змістити центр ваги. Підшви моїх черевиків були м'якими, тож я могла трохи

спиратися на нижню тріщину. Це дещо допомагало. Значно більше допомагало те, що я була маленькою і мало важила.

Повільно, потихеньку, я протягнула руку вгору і вбила наступний ніж боком. Підтягнулася. Похитуючи туди-сюди, витягнула перший ніж. Мої руки вже починали скаржитися.

-- Непогано, -- почувла я буркит дядька. Я відсторонилася від нього і всього іншого. Миттєва втрата концентрації і я опинюся внизу. Мені не хотілося починати все спочатку. Весь мій світ балансував на лезах двох ножів.

Все йшло напрочуд добре, аж раптом -- *трісь*.

Я була вже вище ніж на середині стіни і саме вбила ніж в лівій руці, коли почувла тріск.

Це не був подарований Хольгренем ніж. А мармурова плитка, якою була викладена стіна, нагорі, де я вбила ніж в правій руці. Від сили з якою я натиснула на розчин, яким вона була прикріплена до цегляної стіни, розчин посипався.

Мармурова плитка впала, а вся моя вага раптово повисла на ножі в лівій руці. Я змусила себе не борсатися. Моя ліва рука палала від виснаження в м'язах і раптового навантаження, а долоня була слизькою від поту. Я знайшла опору для ніг в районі тепер голої цегли і якомога швидше вбила ніж в правій руці.

-- На брудну бороду Керфа, -- прошепотіла я, раптово вкрившись потом. До мене дійшло, що я не чула як мармурна плитка вдарилася об землю, але не гаяла часу і концентрації на аналіз. Мабуть, Сірій Зуб або Ів впоралися з цим. Якщо боги добрі, Ів зупинив падіння плитки своєю головою.

Подальше сходження було мукою, але мукою без пригод. З підлогою балкона на рівні очей, я швидко все оглянула, нікого не побачила, тихо і обережно поклала один ніж на підлогу, обхопила рукою кам'яний поручень, заховала інший в піхви і просковзнула на балкон, мої м'язи палали.

Кілька секунд я простояла на затіненому балконі на колінах, оглядаючи тьмянний, освітлений свічками інтер'єр тронного залу. Принаймні те, що було видно з моєї позиції. Я не бачила жодного руху. Скидалося на те, що зал був порожнім. Звісно, там майже точно ходила варта, але я й гадки не мала про їхній графік чергувань і маршрут. Я поспішно прив'язала мотузку до поручня і перекинула вниз.

Першим видряпався Ів. Як на мене він поводився зовсім не тихо, і на той час, коли переліз через поручень, сопів як ковальський міх.

-- Тихо, -- прошипіла я.

Надто пізно.

Швидше за все вони знаходилися за рогом; я не ризикнула запхати голову в сам тронний зал. Я почула їх за долю секунди до того, як вони вийшли на балкон, в шоломах і нагрудниках з горжетами, наголінниками і поручами. З мечами наготові. Для мене загадка, як вони рухалися так тихо у всьому тому залізничці; мабуть, там була задіяна магія.

Це були гвардійці Ради, а не Чорні Рукави. Вони не займалися повсякденним вимаганням і шантажем, залякуванням і, так, вбивством. Але вони були частиною величезної машини, яка утримувала Синдика і Раду Трьох при владі, і як на мене, цієї вини було достатньо. До того ж в мене не було вибору.

Я по саме руків'я загнала ніж в щілину для очей в забралі одного з вартових. Він не задів кістку, отже, зайшов у око, а тоді в мозок. Вартовий немов завмер на місці. Другий підняв меч над головою для удару. Дурна помилка. Я вбила свій другий ніж у відкриту, незахищену пахву. Меч випав з його руки, брязнув об кам'яну підлогу; вартовий закричав.

На цьому закінчилася тиха частина "швидко і тихо".

Перший почав несамовито сіпатися і звалюватися назад. Я вихопила ножа, крутнулася до другого, смикнула його забрало вгору і встромила два ножі в два ока.

Його другий крик стих.

Я побігла до поручня, ігноруючи Іва, який лишень зараз здіймався на ноги. Сірій Зуб досі висів на мотузці. Він був вже майже нагорі, але виглядав знесиленим.

-- Мерщій, -- поквапила я, простягнувши руку, щоб допомогти йому перелізти. – Тепер в нас зовсім мало часу.

Як тільки Сірій Зуб віддалився від стіни і вшитих в неї магічних оберегів, він випрямився, і більша частина болю, помітна на його обличчі, зникла, коли він скинув покривало зі своїх вмінь. Я знов почула, як від нього виходить холодний потік магії. Але наступний танок був за Івом.

-- Відійдіть, -- важко видихнув він, коли з трьох різних входів ввалилося більше гвардійців Ради.

Ів зробив крок їм назустріч. Я відчула, як він викликав свої чари. Він виконав короткі, низькі, рубаючі жести руками і передні гвардійці Ради впали, немов підкошені. Ті, що були позаду, перестрибнули через них, з мечами наготові.

-- Це все, на що ти здатен? – запитала я дядька.

-- Ні, -- відповів він, крутнув правою рукою, а тоді махнув вправо.

Мечі тих гвардійців, що знаходилися справа від нього, вирвалися з рук власників і полетіли в дальній кінець кімнати, з брязкотом впали, а тоді просто зникли.

-- Майстре Сірій Зуб? – промовив він натягнутим голосом, повторюючи жест лівою рукою для гвардійців зліва.

-- Вони продовжують лізти, -- зауважила я.

-- Але тепер у них немає гострих предметів. І за мить їм буде трохи не до нас.

-- Чому?

-- Вони побачать те, що я захочу, щоб вони побачили. Відведи Сірого Зуба до Каменя.

Ми кинулися вперед до Каменя. Я зліва від Сірого Зуба, Ів справа, і гвардійці Ради зустріли нас на півдорозі.

Після цього почалася звичайнісінька бійка, десяток неозброєних, але закованих в броню гвардійців Ради проти нас трьох. Ів викликав клинок зі світла, так само як це робив Хольгрєн. Він весь час бурмотів якісь таємничі фрази. В мене були мої власні, більш приземлені, ножі. Сірій Зуб не мав нічого зі зброї, і здавалося не переймався цим.

Мушу визнати, гвардійці Ради були доволі професійними та мужніми. Знаючи, що перед ними маг, який щойно роззброїв їх, вони не завагалися. Вони перли вперед, сповнені рішучості завалити нас з допомогою чисельної переваги і закованих кулаків. Але вони атакували не тільки нас, а й один одного. На якусь мить я задумалася, що саме Ів змушує їх бачити, але потім в мене залишився час тільки на те, щоб не померти.

Це були далеко не найкращі хвилини мого життя. В основному це було сум'яття з кулаків і ніг, я робила випадки, ухилялася, вбивала ножа в будь-яке відкрите, незахищене місце, яке тільки бачила. Кулак в латах надірвав мені вухо, заковане в сталь коліно вбилося в крижі. Я

гарчала і біла. В цьому не було жодної розсудливості, жодного холодного планування. Я просто боролася за своє життя, немов дикий звір.

Я бачила, як Сірий Зуб паралізував гвардійця, як колись мене. Краєм ока зауважила яскраву пляму ножа Іва, що різав і палив. Чула хрип і крики, деякі з них були моїми.

А тоді раптово все закінчилося.

Ми були оточені гвардійцями. Ми стояли, більш-менш. Вони ні. Вони валялися на мармурній підлозі, дехто мертвий, дехто паралізований, дехто корчився і стогнав. Моє ліве вухо було мокрим, і водночас палало. Я простягнула руку і виявила, що його якимось порвали. Просто чудово.

-- Ціль, Амро, -- сказав Сірий Зуб, я залізла в кишеню, витягнула клаптик брезенту і передала йому. Він переступив через нерухомого вартового і шльопнув клаптик на Камінь. Щось пробурмотів. Клаптик парусини пристав, немов приклеєний. Тоді, майже мимохідь, Сірий Зуб скинув з Каменя позолочений трон Синдика. Він грюкнув об мармур. Я почувала, як щось в ньому тріснуло.

-- Приємне видовище, -- промовив Ів.

-- Відійдіть, -- сказав Сірий Зуб і ми з Івом вступилися з дороги в протилежних напрямках.

Сірий Зуб став перед каменем і викликав свою силу. Промовляючи мелодійні слова, він виконав жест і Камінь Засновника повільно піднявся в повітря. Сірий Зуб рушив задом до балкона, жодного разу не оступившись серед розпластаних гвардійців Ради, а Камінь слідував за ним, немов слухняний песик.

Він виконав ще один жест і Камінь піднявся трохи вище. Сірий Зуб став під нього, повернувся обличчям до Затоки, поклав руки на нижню поверхню. На якусь мить завмер.

-- Швидше, до дідька, -- пробурмотіла я. Мені хотілося крикнути, але я не відважилася порушити його концентрацію. В мене не було ілюзій, що ми справилися з усіма вартовими в Ріалі.

Незрозумілі слова Сірого Зуба стали голоснішими, і з чимось схожим на команду, він раптово викинув руки вперед. Камінь полетів в ніч, наче стріла.

Я глянула на дядька, і він посміхнувся до мене.

-- Ми зробили це, -- сказав він.

Тоді, несподівано, в нього з грудей з'явилася стріла.

Розділ 23

Я крутнулася обличчям до кімнати, проклинаючи себе на чому світ стоїть за те, що відволіклася, спостерігаючи за Сірим Зубом.

В кімнату увірвалися десятки гвардійців Ради, дехто з луками, дехто з арбалетами, принаймні троє з аркебузами.

Сірий Зуб закричав з болю. Краєм ока я зауважила, що в його плечі стирчить болт. Він заточився назад. Вдарився об поручень. Перекинувся через нього і полетів вниз.

-- Кидай ножі, -- сказав один гвардієць. В позолочених латах.

Я глянула на дядька. Він лежав на підлозі, здригався і плювався кров'ю. А тоді перестав. Його обличчя осунулося, тіло завмерло.

Помер.

-- *Негайно* кидай ножі.

-- Пішов до дядька, -- відповіла я.

-- Нічого страшного, Капітане, -- сказав новий, змучений голос з-позаду всіх людей в латах. – Я й так порозмовляю з нею. Накажи своїм людям сховати зброю. Опустіть луки.

Гвардійці розступилися перед огрядним, вкритим коштовними каменями чоловіком. Вони виконали його наказ. Їм це не дуже подобалося, але вони не сперечалися.

Синдик.

Я з принципу метнула в нього ножем. Він відскочив від невидимого, магічного щита сантиметрів за тридцять від нього, з брязкотом впав на підлогу.

-- І як? Попустило тебе трохи?

-- Ти вбив мого дядька.

-- Я не вбивав його. І він прокрався в мій дім. До того ж його заочно судили за зраду і заклики до повстання і засудили до страти. Набагато гіршої смерті, ніж він фактично отримав.

-- Ти знав, що він Ансен.

-- Звісно. Так само як знаю, що ти Амра Тетіс.

-- І звідки ти це знаєш?

-- Який сенс бути деспотом, якщо ти навіть не можеш здобути потрібну тобі інформацію? Місто на Горі аж рясніє стукачами.

-- Чого тобі треба?

-- Зокрема я хочу знати, чому Аітер так сильно прагне твоєї смерті.

-- Запитай одного зі своїх стукачів.

-- На жаль Цитадель стукачами не рясніє. Ті, кого я посилаю, як правило повертаються по частинах. Аітер інколи буває таким грубим.

-- Тоді чому б тобі не запитати його самому?

-- Ми з Телемархом не спілкуємося. Вважаємо, що взаємне вдавання ніби ми не знаємо про існування один одного, переважно діє нам обом на користь. Скажи мені, чому він так сильно прагне твоєї смерті, пані Тетіс, і я відпущу тебе.

Я посміхнулася.

-- Навіть якби я повірила тобі, то все одно б не сказала.

-- Чому? Скажи на милість.

-- Бо ти п'явка, яка висмоктує з міста всі соки. Але головним чином тому, що ти вбив мого дядька. Якщо ти хочеш чогось, то моєю новою метою в житті буде зробити все, щоб ти цього не отримав.

Він зітхнув. Встромив товстого пальця у вухо, трохи покрутив. Витер пальця об вишитий золотом оксамитовий жилет. Чарівно.

-- Спробую ще раз. Скажи мені, чому Аітер так сильно прагне твоєї смерті, чому він наказав мені – *мені* – перевернути місто догори дригом, щоб знайти тебе. Скажи мені, чому він тебе так боїться.

-- Припустимо, я знаю відповідь. Якого біса я повинна казати її тобі? І не завдавай собі клопоту брехати, що ти мене відпустиш.

-- О... Я не брешу. Якщо Аітер боїться тебе, це означає, що ти дійсно небезпечна для нього. Майже два десятки років я мучився з цим божевільним вилупком. Якщо існує хоча б якийсь шанс, що ти можеш приструнити його, я відпущу тебе і побажаю успіхів. Але я повинен знати чому він боїться тебе. Якщо тобі не вдасться прикінчити його, я хочу мати перед собою визначений маршрут, яким зможу сам скористатися.

Я прийняла рішення. Якщо Синдик хотів знати чому Телемарх боїться мене, я не просто скажу йому. Я йому *покажу*.

-- Зараз ти отримаєш свою відповідь, -- сказала я і потягнулася до тріщини в пошуках тієї велетенської, спокусливої сили в серці Гори.

Вона чекала і хлинула в мене, зігріваючи кожную частинку мого тіла, але не задіваючи холод у моїй душі.

-- Тепер будь уважним, -- сказала я Синдику. – Не хотілося б, щоб ти щось пропустив.

Я зосередилася, відчула, як енергія намагається вирватися на волю. Клацнула пальцями так само як з божевільним магом, бажаючи перетворити Синдика на дрібний пил. Я фокусувалася саме на ньому, але не надто переймалася, щоб гвардійці позад нього бува не потрапили під роздачу. Я відчула як сила виходить і б'є прями́сінько в нього.

Нічого не трапилось.

Він підняв брову.

-- Ти що думала Синдик Белларії ходить собі без захисту від магії? – запитав він мене. – Та годі.

-- Маєш рацію, -- признала я і спробувала дещо нове.

Чиста, нерозбавлена можливість в мене на кінчиках пальців, наповнювала моє тіло.

Дядько Ів хотів звалити Синдика, Раду і Ріаіль. Він дав мені список вбивць і медальйон з портретом матері.

Я зробила йому подарунок навза́мін.

-- Ти захищений від магії. А також від ножів.

-- Саме так.

-- А від голоду? Чи спраги?

Він кинув на мене запитливий погляд.

-- Мені подобається ідея поховати тебе під тонною уламків, щоб ти повільно здихав від спраги. Давай спробуємо.

Я обвалила Ріаіль на Синдика.

Розділ 24

Все пішло легко. Страхітливо легко. Я запрагнула, щоб будівля обвалилася і вона обвалилася.

По колонах і стінах блискавками помчали тріщини, зверху почали падати шматки каміння. Тоді почала осуватися вся стеля, за нею завалилися всі верхні поверхи.

Я побігла до балкона. Шматок мармурної колони задів мені плече. Було боляче. Дуже. Я не дозволила, щоб це сповільнило мене. Позад себе я почула крики. Я сподівалася, що це були крики Синдика, але не зупинилася, щоб перевірити.

Підлога теж почала провалюватися. Я побігла швидше. Стояв приголомшливий шум.

Я добігла до мотузки і почала спускатися. Надто пізно. Кам'яний поручень балкона розлетівся на друзки, я полетіла вниз. Коли я от-от мала гепнути об бруківку, мені на думку спало, що я не так вже й добре продумала свій план нападу.

Замість брукованої вулиці, я гепнулася об щось м'яке. Але гепнулася міцно, прямісінько на спину. В мене перехопило подих. Тупо я досі трималася за мотузку, кінець якої досі був прив'язаний до шматка кам'яного поручня і швидко падав прямо мені на обличчя. В останню мить я відхилила голову і брила вдарила об вулицю, посипаючи мене гострими, кам'яними осколками.

Коли небезпечний град припинився, я відкрила очі.

Ріаль зник. Просто зник. Залишилася тільки хмара пилу, що здіймалася в нічне небо і нижня стіна, по якій я лізла. Вона теж виглядала не дуже добре. В деяких місцях вона просто потріскала, в інших уламки під тиском пробили стіну і розсипалися вниз по Горі, невеличкі лавини з залишків палацу Синдика.

Як на могилу, то вона підходила для мого дядька. Думаю, він би оцінив. Я прогнала цю думку. Це виявилось неважко. Коли ти не можеш змусити свої легені вдихнути, це поглинає всю твою увагу.

Через деякий час я віддихалася. Навколо панувала тиша. Коли я знов могла думати, то запитала себе, чому не перетворилася на купку зламаних кісток на дорозі. Важко дихаючи, я злізла з того, на що приземлилася.

А приземлилася я на Сірого Зуба.

Виглядав він не найкраще. Непритомний, з болтом в плечі, одна нога вивернута під страхітливим кутом. Але він ще дихав.

Я звелася на тремтячі ноги. Схопила його за зап'ястки. Почала тягнути. Мені було не осилити його вагу, тож йому доведеться задовольнитися тим, що я його тягнула. Його дім був не так вже й далеко, але достатньо, щоб я застогнала від самої думки про те, як далеко мені доведеться його тягнути.

Принаймні ми спускалися з гірки.

Ми просунулися не надто далеко, коли по всьому Поясу почали бити в набат.

#

Я дотягнула його до дому. Не дивлячись на всі страждання, яких він зазнав по дорозі, Сірий Зуб так і не прийшов до тями. Мабуть, це був не дуже добрий знак. Я не наважилася витягнути болт, чи навіть зробити щось, щоб випрямити його ногу. Йому був потрібен фахівець. На щастя костоправ, який опікувався Кілем, жив по дорозі до Краху. Мені потрібно було переконатися, що Сірий Зуб, перш ніж пірнути з балкона в Ріаілі, відправив Камінь куди слід. Якщо ні, доведеться добряче попрацювати, щоб доставити його туди, а часу обмаль.

Я сподівалася, що йому це вдалося. Я сподівалася, що він виживе і таки зможе закінчити роботу, якщо йому не вдалося доставити Камінь до Краху. Може це й жорстоко, сподіватися, що йому стане краще тільки для того, щоб він міг доставити Камінь до Літи. З огляду на те, що мені невдовзі доведеться зробити, це мене не дуже турбувало.

А ще я сподівалася, що Хурвус, лікар, який опікувався Кілем, був тверезий. Мене просто переповнювали надії.

Краще б мене переповнювали можливості.

Я залишила Сірого Зуба на його бридкій, дорогій канапі, стікати кров'ю, непритомного. Я й сама почувалася не дуже бадьоро, але за ці роки я навчилася справлятися з болем. Я не могла повністю ігнорувати його, проте могла загнати на задній план. Коли я пішла, то не завдала собі клопоту замикати на ключ, Кіль може й зумів би зламати замок, але Хурвус безсумнівно ні.

Заїзд був по дорозі. Я вирішила заскочити і переодягнутися зі своїх порваних, вкритих кров'ю шмоток. Не було потреби привертати зайву увагу, особливо з боку допитливих Чорних Рукавів, які будуть стривожені обвалом Ріаіля.

Як виявилось, я даремно переймалася, але обережності ніколи не буває забагато.

Коли я повернулася, Кіль нервово ходив по світлиці.

-- Де ти в біса була весь день? Що в біса з тобою трапилося? Що в біса з твоїм *вухом*?

-- Не має значення. Мені потрібно переодягнутися і поспішати в Непереливки. – Я пішла в спальню, зачинила двері, зняла свої знищені, нові й дорогі шмотки.

-- Амро, що відбувається? – запитав Кіль крізь двері. – Все місто збожеволіло.

-- Мабуть, тому, що Ріаіль обвалився, -- крикнула я у відповідь.
Він відчинив двері.

-- Ти, курва, жартуєш? – запитав з почервонілим обличчям.

Тоді він побачив, що я гола і його обличчя почервоніло ще більше.

-- Кілю, я тобі зараз відріжу щось, чого тобі буде *по-справжньому* бракувати.

-- Пробач, пробач! -- сказав він. В його голосі не чулося каяття.
Але двері він зачинив швидко.

Я швиденько одяглася, приклала рушник до вуха, що все ще стікало кров'ю, повернулася в світлицю. Власника заїзду, мабуть, вдарить грець через залитого кров'ю рушника. Заради цього майже вартувало ледь не втратити вухо.

-- Ріаіля дійсно більше немає? – запитав він, не знаходячи собі місця так, як це вміють тільки юнаки.

-- Ріаіля дійсно більше немає.

-- А Синдик?

-- Десь під уламками. Якщо він досі живий, то його неможливо знищити. Але я впевнена, що збездоднення і голод зроблять свою справу.

-- Так! – вигукнув Кіль. – Це шанс для Ансена!

Я глибоко вдихнула.

-- Щодо Ансена. Боюся, в мене для тебе погані новини.

-- Що? Не розповідай мені більше того лайна, що він аферист, гаразд?

-- Справа не в цьому. Він не аферист. Не був ним. Він дійсно був справедливим, хоча й не *Справедливим*. – А ще він був моїм дядьком, та Кілю цього знати було необов'язково. Нікому цього знати було необов'язково.

Обличчя Кіля скривилося.

-- Тобто як це “був”?

-- Сьогодні Ансен загинув у Ріаїлі.

В одну мить піднесений настрій хлопця опустився на саме дно. Вся ота юнацька енергія залишила його. Він важко сів в крісло і втупився в підлогу.

-- Зажди, -- промовив. – Звідки ти це все знаєш? Звідки ця певність що Ансен мертвий?

-- Я була там, Кілю. Сірий Зуб теж. – Я поклала руку йому на плече. – Мені пора. Потрібно привести лікаря до Сірого Зуба. Він поважно поранений. Хурвус знається на своїй справі. Якщо він сильно наквасився, мені доведеться супроводжувати його. А тоді мені потрібно дістатися до Краху.

-- Гаразд.

На Горі прогримів грім. Чи спочатку я прийняла це за грім, але тоді це трапилося знову. І знову, ритмічно, як биття серця, хоча й трохи повільніше. Я швидко зрозуміла, що це надто ритмічно, щоб бути природним. *Що це?*

-- Що *це* в біса таке? – запитав Кіль, повторюючи мою думку.

Я відчула якийсь дивний рух у внутрішній кишені, там де я тримала намисто Хольгрена і материнський медальйон. На якусь мить мене охопила паніка, я була впевнена, що медальйон дійсно зачарований і що я от-от помру жахливою, магічною смертю. Невже я таки мала рацію, коли підозрювала свого дядька? Я захвала руку в кишеню, вихопила вміст і жбурнула через всю кімнату.

Медальйон з ланцюжком відскочив від килима і відлетів до дверей.

Намисто Хольгрена відмовлялося залишити мою руку. Воно звивалося змією, а кривавий камінь сяяв темно-червоним світлом. Це світло пульсувало як биття серця, у такт з громом.

-- Що це в біса таке? – запитав Кіль знов, дивлячись на медальйон, як він пульсував і крутився в мене в руці.

-- Це, мій юний друже, підмога.

Розділ 25

Я побігла до балкона, Кіль за мною по п'ятах, сиплючи запитання, яких я не чула.

Десь там, над Затокою, хтось сказано намагався пробитися крізь стіну смерті, зведену душами вбитих вуличних щурів. Ритмічно, як биття серця, міцно, як таран і голосно, як грім, на бар'єрі спалахувало яскраве, актонічне світло. Було надто далеко, щоб розрізнити деталі, але я знала хто це.

Це стукав Хольгрен, і так чи інакше, він знайде як увійти. Коли він за щось брався, вираз “сповнений рішучості” навіть близько не описував його.

Я усвідомила, що посміхаюся від вуха до вуха.

-- Швидко ти, -- прошепотіла я. – І саме вчасно. Дякувати богам.

-- Га? – відповів Кіль.

-- Припини вирячатися на мене, коли я гола, малий, -- сказала я йому. – Це мій коханець. Він не з ревливих, але може перетворити тебе в жабу.

-- Справді?

-- Ні. Але клацнувши пальцями, він може перетворити тебе на червону пляму на бруківці, тож коли він прибуде сюди, поведь себе чемно.

-- Якщо він прибуде сюди, -- відповів Кіль.

-- О, він прибуде, малий. Прибуде. Він завжди пробивається. Ходімо.

-- Куди ми йдемо?

-- Йому назустріч.

Коли ми виходили, я підхопила медальйон і поклала назад у кишеню. Натягнула намисто Хольгрена на шию і заховала під сорочку. Думаю, він отримає повідомлення.

#

На вулицях панував безлад.

Нам довелося обходити дві окремих колотнечі. Натовп жбурляв вирвану з вулиць бруківку в озброєні ряди Чорних Рукавів, оголені мечі яких сяяли оранжевим у світлі смолоскипів і червоним від крові. Я й гадки не маю, чому вони бунтували. Сумніваюся, що вони самі знали. Протягом надто багатьох років було надто багато ексцесів, надто багато жорстокості, щоб вказати на один і сказати: "Ось в чому причина". Порядок було порушено, божевілля, яке накопичувалося, нарешті випустили на волю. Подія, з якої все почалося, якщо така була, вже не мала значення. Все місто бачило, що Ріаіль перетворився в купу сміття. Цього було достатньо.

Уникнути колотнеч було легко. З мародерами було гірше. Здавалося, вони були всюди, де не було Чорних Рукавів. З вікон зривали віконниці, здавалося, всюди було побите скло. Постаті, як чоловічі, так і жіночі, молоді й старі, вдиралися в магазини і виходили з різноманітним товаром в руках. Дехто мав імпровізовані маски. Більшість не завдало собі клопоту.

Кіль виглядав на насмерть переляканого.

-- Просто не звертай на них уваги й вони відплатять тобі тією ж монетою, -- сказала я йому. Але сама тримала ніж напоготові, про всяк випадок і для перестороги.

Одного разу я побачила як щось, що точно не було людиною, перетнуло перед нами темну вулицю, вилізло по стіні, як мені здалося, з допомогою чотирьох рук і зникло вгорі на даху. Після нього залишився гнітючий запах паленої гвоздики і зіпсованого молока.

Печатки на резервуарі енергії Телемарха дійсно слабули.

Ми дісталися до пристані без пригод, що було майже чудом. Я завела Кіля на Пірс Алока, де Хольгрэн намагався пробити собі шлях. З кожним ударом його чарів, від бар'єра, виставленого душами вбитих вуличних щурів, відлітали яскраві іскри біляво-зеленого світла, які падали і затухали, до того як досягали вибілених дощок пірса. Гримало, немов по воротах товкли тараном. З цієї відстані я бачила, як він робив паси руками. Кожного разу коли його руки завмирили, в бар'єр били чари. Тоді він починав заново.

Не встигла я зробити й трьох кроків по пірсу, як він побачив мене, але свій штурм не припинив.

Коли я дійшла до краю пірса, то сказала:

-- Привіт, коханий.

Він стояв на невеличкій рибацькій плоскодонці, що хиталася на хвилях, але з місця не зрушувалася. Якорем слугувала тільки його сила волі. Не дивлячись на холод, його обличчя і волосся заливав піт.

-- Амро, дорога, -- сказав він. – Нам потрібно поговорити про садок вишневий коло хати.

Він знов виконав таємний жест. Полетіли іскри. Бар'єр загудів.

-- З чого б це?

-- Мене турбують твої уявлення про садівництво. – Жест, іскри, бум. – Ти знаєш, що якщо закопати голову... -- жест, іскри, бум. – То нова людина *не* виросте?

-- А... Ти знайшов Борольда.

-- Так його звали? – Жест, іскри, бум. – Для мене він був просто "чувак з крикливою головою".

Жест, іскри, бум.

-- Як думаєш, скільки тобі це займе, Хольгрене?

-- Години.

-- В нас немає годин, -- сказала я. Я приклала руку до бар'єра.

Я впевнена, що ви мене чуєте, сказала я душам. Вони не відповіли, але я відчула їхню увагу.

Не знаю, чи ви знаєте, але людиною, яка наказала провести Чистку, був Телемарх. Я збираюся піти і прикінчити його. А принаймні спробувати. В мене буде значно більше шансів на успіх, якщо ви випустите цього чувака, що стукає.

На це їм було нічого сказати.

Впустіть його, будь ласка.

Я відчула, що вони прийняли рішення. *Він може зайти,* сказали вони, *але ми його не випустимо. Ти це розумієш?*

-- Так, -- прошепотіла я з клятою надією, що я щойно не підписала Хольгрену смертний вирок.

Бар'єр між Хольгреном і пірсом немов розійшовся і він спритно наче кішка стрибнув з розгойданого човна. Він ще не встиг випростатися, як я вже обіймала його.

-- Швидко ти, -- сказала я, обіймаючи його і притискаючи обличчя до його плаща. – Я не чекала тебе раніше, ніж за кілька днів.

Що було б дуже, дуже запізно.

-- Ти закопала в нашому садку крикливу голову. Птахи постійно прилітали і відразу летіли геть. Зрештою я пішов глянути. До того ж без тебе мені стало нудно і трохи самотньо.

Він погладив моє волосся своїми довгими, елегантними пальцями з тонкими кістками.

Я стиснула його міцніше, тоді відпустила.

-- Що ж, зараз в Белларіусі точно не занудишся, -- сказала я.

-- Я помітив ще по дорозі. Не хочеш ввести мене в курс справ?

-- Ну, сам знаєш. Звична справа. Шалений архимаг хоче знищити місто, в центрі подій один з Клинків Восьмикратної Суки, таємничі й потужні істоти втручаються в справи смертних. Як бачиш, повна відсутність правопорядку в місті.

Він глянув повз мене, в бік Пояса, звідки лунали звуки заворушень, було видно дим і блиск кількох пожеж.

-- Бачу. В цієї анархії є якась причина, чи люди просто перебрали і перебувають в піднесеному настрої?

-- Можливо до цього причетна я, -- признала я.

-- Я боявся, що ти це скажеш. Що ти натворила, Амро?

-- Здається, я прикінчила Синдика, зваливши на нього його палац.
Він потер обличчя руками.

-- Він цього заслужив.

-- Безсумнівно. А друг, якому ти приїхала допомогти?

-- В нього все гаразд. Він в будь-яку мить може спробувати вбити мене, але в нього все гаразд.

-- Ну що ж. Що там в нас далі на порядку денному?

-- Гм, спочатку ми повинні звільнити людину-аватар мертвої богині з тисячолітньої в'язниці, тоді відправити лікаря до Філософа з болтом в грудях і зламаною ногою. Після цього прогуляємося під гору до Цитаделі й прикінчимо Телемарха. Ось такий список справ. Якщо ти вільний, то я не відмовлюся від твоєї допомоги.

-- Амро?

-- Так?

-- Як би тобі сказати це делікатно? Ти, звісно, доросла жінка, але я не певен, що тебе слід випускати саму з дому.

Я фиркнула.

-- Взявши до уваги все те, що трапилося за останніх кілька днів, я з задоволенням перетворюся в затворницю. Якщо якимось дивом переживу цю ніч.

-- Можна поцікавитися, навіщо ми збираємося прикінчити найпотужнішого мага на Драконовому морі?

-- Звичайно. Якщо ми цього не зробимо, то вранці все місто злетить в повітря.

-- З огляду на те, в якому воно зараз стані, я не певен, що ти зауважиш різницю.

-- Запросто. Зараз тут гора. Вранці залишиться тільки димуча діра в землі.

-- А... А хто цей парубок, що стоїть позад тебе і виглядає на неврівноваженого?

-- Це – Кіль. Волоцюга, якого я вирішила прихистити.

-- Гаразд. Але будеш прибирати за ним сама. Є ще щось, що я повинен знати?

-- Тонни. Але зараз не час. За винятком одного. Здається я маю доступ до магії. В певному сенсі.

Він підняв брову.

-- Коротка версія: Телемарх скористався Ножем, що Розсікає Ніч, щоб вирізати діру в реальності й повернути в світ магію. Люди, що розбираються краще за мене, твердять, що це неочищена магія, хаос і море можливостей. І вона зруйнує місто. А ще здається, я маю доступ до створеного Телемархом резервуару цієї магії. Мабуть, через мій зв'язок з Клинком Абанон. Хай там як, Телемарх не палає бажанням ділитися енергією, тому він намагається вбити мене. Я вже двічі під'їждувалася до неї. За першим разом це врятувало мені життя. За другим разом... за другим разом я випадково знищила кілька будинків. І людей всередині цих будинків.

-- Вона тоді рятувала мені життя, -- втрутився Кіль.

Хольгрен уважно вдивлявся в моє обличчя. Якщо в цілому світі й існував хтось, з ким я могла порозмовляти про те, як почуваюся після вбивства купи невинних людей, то це Хольгрен. Можливо колись я й порозмовляю з ним про це. Але не зараз, не тут, навіть якби в нас був час, а в нас його не було. Здавалося, він відчував це.

-- Гаразд, -- повторив Хольгрен через декілька секунд.

Ми пішли по пірсі.

-- З чого почнемо? – запитав Хольгрен.

-- Краще послати допомогу Сірому Зубу. Він міцний, неймовірно міцний, але коли я його залишала, він мав поганий вигляд. Тоді Карга.

-- Карга?

-- Живий аватар мертвої богині, про яку я згадувала. Ув'язнена на кораблі з часів Катаклізму.

-- Вона страшна, -- додав Кіль.

-- Взагалі-то, вона страшніша ніж ти собі думаєш. Але ми потребуємо її.

-- Мені терміново потрібно в сральник, -- сказав Кіль, не звертаючись до нікого конкретно.

Розділ 26

Хурвус був відносно тверезим, але не бажав виходити з дому. Я запхала йому в руку повну жменю марок, описала рани Сірого Зуба і сказала, що якщо пацієнт помре, я завдам йому таких самих ран. Не перестаючи нарікати, він зібрав торбу і вирушив у барлогу Сірого Зуба. Я відправила з ним Кіля, допомогти, якщо виникне потреба, і запевнити, щоб Хурвус по дорозі не зайшов у якусь корчму. Я не

думала, що таке трапиться, але з повними кишнями марок і сушняком, від Хурвуса можна було очікувати будь-чого. Кіль був страховкою.

До того ж з Кіля буде мало толку в тому, що нас чекало. Ба, гірше. Він буде обузою. Краще, щоб він не плентався під ногами.

Зі свого боку Кіль був радий, що не матиме нічого спільного з Каргою.

Чесно кажучи, я його не засуджувала.

Ми з Хольгреном вирушили до Краху.

Я дуже, дуже сподівалася, що Сірому Зубу вдалося переправити Камінь на пентеконтеру Літи. Якщо він схибив, то Камінь може бути де завгодно. З моїм щастям, “де завгодно” швидше за все буде в Затоці. В такому випадку нам всім гаплик.

-- Тепер, коли ми наодинці, -- промовив Хольгрен. – Ти нічого більше не хочеш сказати мені?

-- Гм... Я кохаю тебе?

-- Я тебе теж кохаю. Але я не про це.

-- А про що ти?

-- Тут все розходиться по швах. Як вказує мій досвід, це не випадковість. З чим так насправді ми маємо справу?

-- З одним з Клинків Восьмикратної. Ножем, що Розсікає Ніч, який належав Каларі. Він грається зі мною, Хольгрене. Я не можу довести цього, але...

-- Але?

-- Існує певний шанс, що коли я знищила Клинок Абанон, то стала її аватаром. Можливо тут є певний зв'язок. Якщо говорити чесно, не думаю, що ми вийдемо з цього живцем.

Він мовчав.

-- Скажи щось.

-- Бачу, в тебе тільки один з ножів, які я дав тобі.

-- Пробач, інший я загубила в Ріалі. Що це має спільного з тим, що я щойно сказала?

Він посміхнувся.

-- Ти не даєш ножам спуску. – Він зупинився, поклав руки мені на плечі, поглянув мені в очі. Посміхнувся. – На місці Ножа Калари, Амро Тетіс, я почав би дуже, дуже хвилюватися.

Приємно мати когось, хто вірить в тебе. Особливо коли ти сама не віриш в себе.

-- Знаючи тебе, я приніс тобі заміну. -- Він запхав руку в кишеню свого чорного плаща і витягнув щось, що виглядало як новонароджена аркебуза.

-- Це не ніж.

-- Я не говорив, що приніс на заміну ножа, а просто заміну. Сам зробив.

-- Воно в чотири рази менше ніж аркебуза, а сама аркебуза – це лишень забавка, нічого більше.

-- Це не аркебуза. Це пістолет. А точніше крем'яний пістолет. Знаю, тобі це нічого не говорить.

-- І що мені з ним робити?

-- Ну, в першу чергу не дати йому намокнути, бо тоді з нього не більше толку ніж від дрючка. Зводиш його, відтягнувши курок, тоді наводиш на особу, яку хочеш продірявити і тиснеш на цей гачок. Пролунає голосне бабах, з'явиться хмара смердючого диму і, якщо пощастить, свіжий труп. Чим ближче ти до цілі, тим більші твої шанси.

-- Скільки пострілів?

-- Один.

-- Один?

-- В нас є час, щоб я навчив тебе перезаряджати?

-- Не дуже.

-- Тоді один постріл. Наскільки я тебе знаю, цього буде достатньо.

-- Якщо ти так кажеш, Хольгрене.

-- Кажу.

Кинувши на нього останній підозріливий погляд, я запхала пістолет у зовнішню кишеню. Не те щоб я не довіряла Хольгрену чи цій зброї. Просто я раб своїх звичок. Я знаюся на ножах. Довіряю ножам.

-- Ну, мабуть, дякую. А тепер ходімо рятувати місто.

#

По дорозі я пояснила йому ситуацію з душами мертвих, Літою і Каменем Засновника. Хольгрен був заінтригований, проте його коментар обмежився до:

-- Шкода, що немає часу поговорити з нею про світ до Катаклізму.
Цікавості мого Хольгрена немає меж.

Я не поділяла віри Літи в те, що я якимось чином перетворилася в аватар Абанон. Якщо я переживу цю ніч, в мене буде достатньо часу, щоб все обміркувати й вирішити чи вона брехала. Якщо ні, то що ж, проблема вирішиться сама, правильно?

Камінь Засновника таки потрапив на галеру Літи, хоча й ледь-ледь. Один кут знаходився сантиметрів за тридцять від брезенту, що слугував їй за двері. Другий кінець виступав у море, лежав на низьких перилах пентеконтери. Дякувати Керфу, небезпеки, що він звалиться в затоку не було. Могло бути й гірше.

Здається, крім Каменя, на кораблі нічого не змінилося. З Хольгреном позад мене, я відхилила брезент.

Літа так само була в наметі керманіча, так само сиділа в своєму кріслі.

-- Літа, -- сказала я.

-- Амра, -- відповіла вона. Тоді, за якусь мить, кивнула Хольгрену.
– Магістре.

Він легенько вклонився у відповідь і пробурмотів.

-- Дома.

Я кинула на нього погляд.

-- Звідки ти знаєш... Забудь. Немає часу.

Він підняв брову і посміхнувся.

Я повернулася до Літи.

-- Маєш свій Камінь.

-- Дійсно.

Я почекала секунду. Здавалося, їй більше нічого сказати.

-- Тобі потрібне запрошення?

-- Мені потрібно, щоб Камінь пробив площину між цією кімнатою і зовнішнім світом. Моя в'язниця – ця кімната, а не весь корабель.

-- На вошиву бороду Керфа! Чому ти не сказала цього раніше?!

Вона знизала плечима.

-- Я не думала, що тобі вдасться забрати Камінь з Ріаіля.

-- Ти що приколюєшся?

-- Ні, -- вона зітхнула. – Після тисячі років ув'язнення в мене з'явилися певні... побоювання.

-- Побоювання чого?

-- Свободи. Відповідальності. Повернення в світ, що змінився до невпізнання.

-- Як мені, курва, шкода, -- виплюнула я в неї. Тоді повернулася до Хольгрена. – Відслони брезент і тримай. А ще краще зірви його.

Без жодних запитань він взявся до роботи. Я підійшла до Літи, стала позад її крісла.

-- Що ти робиш? – запитала вона.

Глянувши, щоб переконатися, що Хольгрен не стоїть на шляху, я сказала:

-- Даю тобі копняка, якого ти вочевидь потребуєш, щоб повернутися до реальності. – А тоді саме це й зробила, штурхнувши ногою, відправила її разом з кріслом через коротку відстань між нею і Каменем. Дві передні ніжки крісла зачепилися за низький поріг в дверях і вона зсунулася вперед, з криком пробила площину між наметом керманіча і зовнішнім світом.

Вона важко приземлилася на Камінь. І лежала там нерухомо. Своєю чергою крісло розсипалося в пил. Кілька секунд після цього нічого не відбувалося, абсолютно нічого. Раптово мені в голову прийшла страшна думка: що якщо те, що вона залишила намет керманіча, вбило її?

Лайно, лайно. Дідько і лайно.

Тоді я побачила, як починаються зміни.

Повільно поширюючись з місця, де її торкався Камінь, пентеконтера змінювалася. Кам'яна палуба і поручні поверталися в свій початковий, дерев'яний стан.

Я глянула на Літу. Вона не рухалася, але її древнє, ламке, тьмяно-біле волосся трансформувалося в блискуче чорне, колір неквапливо просувався від коріння до кінчиків.

-- Амро, -- сказав Хольгрен.

-- Так?

-- Думаю, буде розумно зійти з корабля до того, як закінчиться трансформація.

-- Я хочу переконатися, що вона виконає свою частину умови і зніме бар'єр.

-- Якщо вона вирішить не робити цього, ти не зможеш змусити її. Особливо тепер, коли вона знов об'єдналася з Каменем.

-- Якщо ти так кажеш.

Обережно, щоб не доторкнутися до Каменя, ми перейшли по дощці й вилізли на скелі. Спостерігали, як корабель перетворюється назад в дерев'яне судно з канатами і вітрилами. Спостерігали, як веслярі знов стають з плоті й крові, збентежені вилізають з затопленого трюму і чіпляються за перила, балакаючи один до одного на мові, якою вже сотні років ніхто не говорив.

Коли корабель знов став кораблем, хоча й дірявим, Літа поворухнулася, зіп'ялася на ноги.

Вона була красивою. Чорне волосся, бліда шкіра, сірі очі. Але худю, на межі виснаження.

Вона дивилася на мене. В неї було суворе обличчя. Її команда гукала до неї; вона не звертала на них уваги.

-- Твоя черга, -- крикнула я їй. – Я виконала свою частину умови.

Вона різко кивнула, тоді поклала одну руку на Камінь, а другу підняла в повітря.

Купол смерті, що оточував місто, спалахнув зеленувато-білим світлом. Зорі потьмяніли і зникли, повітря заповнило голосіння.

Купол тріснув. Голосіння ставало пронизливішим і голоснішим. Я затулила вуха руками. Не допомогло. Раптово купол розлетівся, знов перетворився в сотні світлячків, які дві ночі тому на моїх очах здійнялися в небо. Вони кружляли в небі, яскраві точки, яких засмоктувало в круговерть, центр якої знаходився на долоні Літиної руки.

Вони рухалися неохоче. Але рухалися. Спочатку повільно, одна за одною, тоді щораз більшим потоком, вони помчали вниз, кружляючи швидше, ніж вловлювало моє око, невиразний вихор світла.

А тоді раптово зникли, знов запанувала тиша, за винятком шуму припливу, лопотіння тисячолітніх вітрил і скрипу тисячолітньої деревини.

-- Лови, -- гукнула Літа до мене і щось кинула.

Я зловила. Це був маленький, зелений камінчик, не більший за мій ніготь. Неначе скляний. Але це було не скло.

-- Що мені з ним робити? – запитала я.

-- Вирішувати тільки тобі. Прощай, Дома Тетіс. Я не побажаю тобі щастя. – Тоді вона відвернулася від мене і одним жестом залатала пробоїну в корпусі корабля. Сказала щось команді. Вони почали черпати воду. В мій бік вона більше не дивилася. За якусь мить я

заховала кульку з душами в кишеню, де тримала медальйон з портретом матері й листок Бога Горобців.

-- Здається, нас відшили, -- сказав Хольгрен.

-- Мене це влаштовує, -- відповіла я.

-- Вона назвала тебе “Дома”.

-- То й що?

-- Знаєш, що означає “Дома”?

-- Ага. Щось схоже на “пані”. То й що?

-- Воно зовсім не схоже на “пані”. На Люсерніанську воно взагалі не надто добре перекладається, але по суті вона назвала тебе “Силою”.

-- Не знаю, що це означає і зараз мені не до того. Я рада, що наші шляхи розійшлися. Мені не подобалося її товариство. – Але особа, яку ми збиралися навідати далі, подобалася мені ще менше.

Розділ 27

Коли ми увійшли в Південні Ворота, Хольгрен захитався і став на одне коліно. Його вирвало.

-- Хольгрене, -- крикнула я, переконана, що це знов напав Телемарх. Але Хольгрен підняв вгору руку.

-- Це місце, -- промовив він, здіймаючись на ноги. – Тут щось дуже, дуже не так.

-- Мабуть, тріщина, -- сказала я. – Тепер розкол проходить швидше.

-- Гірше, -- відповів він. – Воно отруює моє джерело.

-- Що це означає?

-- Це означає, що те, що відбувається впливає на мою силу, і то не в кращу сторону. Буде краще, якщо я не вживатиму чарів, поки це не буде абсолютно необхідним.

-- Гарзд. Не переймайся, -- сказала я, проте насправді подумала: “От, дідько”. Якщо Хольгрен не міг використовувати свою власну силу, наші шанси пережити ніч, зменшилися з мізерних до “Ха. Ха-ха-ха. Ха”.

Що ж. Так насправді я й не очікувала пережити зустріч з Телемархом. Але я більш-менш змирилася з цим тоді, коли йшлося тільки про мою смерть. Тепер йшлося і про Хольгрена і я не могла знести цієї думки. Але я розуміла, що не слід казати йому залишити мене. Він не залишить мене так само як я б не залишила його.

-- То що, пішли далі? – запитав він, рушаючи по досі не відремонтованій Вулиці Південних Воріт.

-- Бар'єр зник, -- сказала я по дорозі. – Ми можемо просто взяти Кіля, Сірого Зуба і може Хурвуса, і піти собі.

І залишити маленьку дівчинку з ім'ям моєї матері саму, ув'язнену в Цитаделі, поки вона не вибухне.

-- Можемо, -- відповів він. – Але я знаю, як ти не любиш залишати справи незакінченими. Стаєш нервовою і сварливою. Чесно кажучи, незносною.

-- Справді?

-- Справді.

-- Я цього не знала. Це тому ти проводиш так багато часу в своїй божевільні, тобто майстерні? Щоб втекти від мене?

-- Саме так.

-- Взявши до уваги делікатний стан твого здоров'я, я не лупну тебе по животу, хоча мені й дуже кортить.

-- Ти уособлення милосердя, Амро Тетіс. Тобі вже хтось казав це?

-- Просто не хочу твого блювотиння на черевиках. Вони мені надто дорого обійшлися.

Таким чином ми пройшли крізь Пояс на територію шляхти, обходячи сутички й цілі квартали з палаючими будинками. До світанку, і знищення міста, залишалось десь три години.

#

-- Привіт, Амро.

Він знався на своїй справі. В одну мить ми йшли безлюдною вулицею, а наступної Тейнер стояв собі, спершись на гранітну стіну найближчого від нас будинку Шляхти. Я зупинилася. Хольгрєн глянув на мене.

-- Тейнер, -- сказала я, одночасно вітаючись з Тейнером і представляючи його Хольгрєну. Два зайці і так далі.

-- Час вийшов, Амро. – З тіні вигулькнула решта бригади Тейнера, чоловік з двадцять, перекриваючи кожен вихід. В нього була на диво велика бригада. Це означало, що справи в нього йшли непогано.

-- Не міг почекати ще три годинки?

-- Боюся, що ні. Он той Тупак Рибалка, поставив це на голосування і мав на це повне тупе право. — Він тицьнув великим

пальцем в товстого члена банди з жирним обличчям, який своєю чергою схрестив руки і спробував виглядати на впертого. Я зауважила, що решта бригади трималася подалі від нього. Скидалося на те, що хоча більшість і підтримала його в голосуванні, вони його не дуже любляли.

Тейнер зітхнув.

-- Або віддай малого, або ми застосуємо силу.

Я поплескала себе по кишенях, знизала плечима.

-- Здається, я не прихопила його з собою.

-- Ага. Знаю. Він в будинку мага.

-- Тоді навіть всі ці балачки? Ви знаєте де він; підіть і заберіть собі.

-- Бо Кіль вже більше не проблема, згодна? Коли я сказав "Віддай малого", це була швидше метафора. Яка означає, припини пхати свій їбальник в справи моєї бригади й дай мені розібратися з проступками члена моєї банди.

-- Ні.

Він відірвався від стіни і розім'яв шию.

-- Ну що ж, стара подруго. Тоді до діла.

Він витягнув два тонких ножі і став в стійку *aquila*, захисну позицію, якої він сам купу років тому навчив мене, боком до противника, один ніж високо і кружляє над головою, другий поперед себе, готовий до бою.

Я відчула на потилиці холодок від активної магії.

-- Я спалю вас всіх там, де ви стоїте, -- заявив Хольгрєн, але його обличчя страшно побіліло і він весь тремтів. Я поклала руку йому на плече.

-- Ні, Хольгрєне. Я повинна справитися з цим по-своєму. Так мусить бути. Я зобов'язана йому.

-- Ти зобов'язана йому життям?

-- Так.

Він виглядав невблаганним, як смерть. Зрештою відпустив чари, трохи згорбився.

-- Якщо він вб'є тебе, я вб'ю його, Амро.

-- Іншого я від тебе й не чекала, -- сказала я йому і поцілувала. Тоді витягнула власний ніж і стала до бою зі своїм найстаршим серед живих друзів.

Позаяк в мене був тільки один клинок, я напівприсіла обличчям до нього, з вістря ножа в напрямку Тейнера і паралельно до землі.

-- Де твій другий ніж, Амро?

-- Загубила в Ріаілі.

-- То чому не сказала? – Він жбурнув свій верхній ніж і той застряг в дубових воротах будинку справа від мене, по дорозі пролетівши на небезпечно близькій відстані від Тупака Риб'ячої Голови. Зі свого боку Тупак спочатку здригнувся, тоді почервонів. Тоді набрав сердитого вигляду.

Тейнер змінив стійку на дзеркальну моїй. Він діставав далі за мене і був сильнішим. В бійці на ножі перше мало велике значення, друге – не дуже. Та найбільше значення мала швидкість.

Я не знала чи була швидшою за нього. Але це було дуже ймовірним.

-- Впевнений, що хочеш потанцювати? – запитала я його.

-- Впевнений, що ні. Але ось ми танцюємо. – І він швидко, немов гадюка, зробив випад в бік мого живота. Я відчула, як кінчик його ножа розриває тканину жилетки і відскочила назад. Він відразу насів на мене, все одним безперервним, плавним рухом. Ніж знов пірнув у бік мого живота, тоді ще раз, цим разом, як виявилось, це був фальшивий випад, і ніж полетів мені в горло. Я вивернула голову з-під удару, різнула його в плече власним ножом, збиваючи його руку з ножом з лінії атаки і відкриваючи його бік. Він крутнувся вбік до того, як я вдарила. До того, як я змусила себе вдарити.

Я усвідомила собі, що не можу. Навіть якби я рухалася швидше, якби в мене з'явилася можливість, я не могла позбавити Тейнера життя. Навіть загибель, що нависла над всіма нами не могла змусити мене переступити через тіло Тейнера, щоб спробувати врятувати місто.

Я була в нього в боргу.

-- Може ти дійсно старієш, -- сказав він. – Раніше ти була швидшою.

-- В ті часи мені не доводилося різати нікого, кого я називала другом.

-- Роби те, що мусиш, Амро. Дозволиш емоціям стати тобі на заваді, заважаєшся, тобі гаплик. Колись я навчив тебе цього. Невже ти забула?

-- Ні. Я просто більше не згодна з цією мудрістю.

-- Тоді ти програєш цю бійку.

-- Мені її не виграти, чия б кров не пролилася, -- сказала я, опускаючи ніж.

Весь цей час Тейнер був незворушним; тепер він виглядав на розлюченого.

-- Підними ножа вгору, Амро.

-- Ти готовий вбити мене тільки тому, що комусь, на ім'я Тупак Риб'яча Голова не подобається твій стиль керування? Справді?

-- Мене звати *Тесак*, -- закипів член банди з витріщеними очима і посинілими губами. -- І не Риб'яча Голова!

-- Підними ножа, Амро. Я повторювати не буду.

-- Що ти скажеш на таке? Вигнання для Кіля. Він більше ніколи не повернеться в Белларіус. Я за цим простежу. І відшкодную бригаді всі спричинені нами незручності. -- Я нарочито повернулася спиною до Тейнера і глянула на бригаду, що оточувала нас.

-- Ну? Що скажете, панове? Це чесно? Якщо Тейнер прикінчить мене, а швидше за все він це зробить, ви не отримаєте нічого крім смерті, найпізніше на світанку, а то й значно раніше, коли мій партнер своїми чарами зробить з вашими тілами бридкі, непоправні речі. З іншого боку, якщо ви погодитеся на мою пропозицію, то позбудетеся баламута і до того ж заробите трохи грошенят.

Це були небезпечні, жорстокі, неприємні люди, але загалом вони не були тупими. Ну може, за винятком Тупака.

-- Ми вже проголосували, -- сказав він.

-- Можна проголосувати ще раз. Всі, хто хоче послухати Тупака, підніміть руку.

Охочих не виявилось. За винятком Тупака.

-- Всі, хто хоче заробити трохи грошенят, залишити Мок М'єна керівником бригади і востаннє побачити спину цього незносного бевзя Кіля, скажіть "Так".

Кілька обізвалося, але більшість чекала, щоб побачити реакцію Тейнера.

-- Забери з собою Риб'ячу Голову, і мій голос у тебе, -- сказав один чувак з родимкою у вигляді винної плями на пів обличчя. Це викликало бурмотіння на знак згоди і вбивчий погляд з боку Рибалки. За одну ніч він отримав два неприємних прізвиська, і то таких, що пристануть. Якусь мить я переймалася, що зайшла надто далеко, але

тоді перестала. Його потрібно було знищити, щоб бригада швидше проголосувала за вигнання Кіля. Ніхто не хоче асоціюватися з дурнем.

Я повернулася до Тейнера. Витягнула гаманець. Простягнула йому.

-- Якийсь маленький, -- сказав він, не опускаючи ножа. -- Впевнена, що цього вистачить, щоб розділити на десятки люду?

-- Не переймайся; там є кілька добірних коштовних каменів.

Він заховав ніж і взяв гаманець з моєї долоні. Нахилився ближче.

-- Ти завжди була швидшою за мене, -- прошепотів він мені у вухо.

-- Була, є і завжди буду, -- пробурмотіла я і зробила крок назад.

Я почула позад себе швидкі кроки, побачила в очах Тейнера тривогу. Крутнулася вбік в ту мить, коли Рибалка налетів на мене, а його ніж вже стрімко опускався на моє обличчя.

А тоді Хольгрен висадив його в повітря. Рибалка дістався до мене у вигляді кривавого туману і шматків плоті. Його ніж промайнув мені повз вухо і не причинивши жодної шкоди, дзенькнув об бруківку. Решта забризкала нас з Тейнером.

-- Ну, мабуть, дякую, -- сказала я Хольгрену, витираючи кров з очей.

-- Нема за що, -- відповів Хольгрен, але в нього було страшно бліде обличчя і він весь тремтів. Я боялася, що він зараз звалиться з ніг.

-- В нього не найкращий вигляд, -- сказав Тейнер, не звертаючи уваги на те, що сам вкритий свіжим шаром крові.

-- З ним буде все гаразд. Прощавай, Мок М'єн. Хай щастить.

-- Ти дійсно спробуєш прикінчити Телемарха?

-- В мене немає вибору.

-- Тоді бажаю тобі успіху.

-- Не хочеш приєднатися?

Мушу віддати йому належне, здавалося він дійсно цього хоче. Або принаймні обмірковує. Але він похитав головою.

-- Досить випробувань мого авторитету як на одну ніч. Якби я попросив їх штурмувати Цитадель, то від їхнього сміху мене знесло б в Затоку. А якщо я залишу їх і приєднаюся до тебе, то вони швидше за все передумають і з принципу підуть і посадять Кіля на ножі.

Він простягнув руку і я її потиснула. Він глянув на мене так, як дивляться на друга, якого от-от мають стратити. З фальшивою бравадою, за якою ховається смуток і полегшення, що це не тобі накинуть петлю.

Розділ 28

Частину шляху мені довелося підтримувати Хольгрена, але коли ми зупинилися перед Цитаделлю, він вже не потребував моєї допомоги.

-- Сірій Зуб вважає, що я можу просто зайти в Цитадель і до мене ніхто не буде чіплятися, бо Ніж мене хоче, -- сказала я йому.

-- Зараз ми довідаємося, чи він має рацію, -- відповів Хольгрен.

-- Я. Ти ні, коханий.

-- То я маю чекати на тебе тут, поки ти залагоджуєш справи всередині? Припини.

-- Ти можеш зробити щось, я зараз про чари, і при цьому не вернути обід?

-- Існує тільки один спосіб довідатися, -- сказав він, посміхаючись, але в нього було бліде обличчя і він був вкритий холодним потом. Як би мені не хотілося, я не могла змусити його залишитися. І мені згодиться будь-яка допомога. А Хольгрен, навіть фактично на ніщо не здатний, міг стати в пригоді.

-- Це буде на твоїй совісті, -- сказала я і штовхнула масивні, оббиті залізом, дубові двері. Вони відчинилися і при цьому навіть зловіщо не скрипнули.

Ми зайшли всередину. Нас ніщо не вбило. Непоганий початок.

Всередині панував морок і тільки тьмяне світло похмурої ночі прокрадалося крізь загратовані вікна. Але план приміщення був не такий вже й складний. Перший поверх був однією великою кімнатою, порожньою, якщо не рахувати сходів прямісінько посередині. Ми зайшли і почали підніматися.

Другий поверх був абсолютно таким самим, за винятком кількох запилених, порожніх ящиків і вкритої брудною шматою картини на мольберті. Я вирішила не відкривати її.

За моїми розрахунками третій поверх був передостаннім. Він виглядав як бібліотека. Все було вкрите пилюкою, навіть кілька великих вікон без віконниць, через які циркулювало повітря. Коли

Хольгрен навіть поверхнево не оглянув назви книжок на полицях, я зрозуміла, що йому недобре.

В кутку були ще одні сходи.

-- Готовий? – запитала я його.

Він підняв руку і помахав у жесті “так собі”.

-- Думаю, цього повинно вистачити.

Я вирушила до сходів, ніж наготові, Хольгрен позад мене.

Черісу я побачила, як тільки моя голова висунулася над рівнем підлоги. Вона сиділа в кутку, з колінами до грудей, очі закриті. Було видно, що вона страшно перелякана, але я не бачила нічого, що могло перелякати її.

-- Черісо, -- прошепотіла я.

Вона відкрила очі, побачила мене.

-- Не заходь сюди, -- уривчасто прошепотіла вона у відповідь.

Я ще раз оглянула кімнату. Нічого, за винятком бридких, позбавлених смаку дерев'яних дверей у вигляді велетенського черепа.

-- Мені доведеться зайти, якщо я хочу тебе врятувати. В чому проблема?

Вона похитала головою. Очі в неї були величезні.

-- Він схопить тебе, -- прошепотіла вона тоненьким, майже нечутним голоском.

-- Зараз тут нікого немає, -- сказала я і піднялася на решту сходів.

Нарешті завітала в гості, сказав голос у мене в голові, який, як я на той момент зрозуміла, належав Реготуну. Я проігнорувала його.

Я підійшла до Черіси і простягнула руку.

-- Ходімо. Твій друг-дерево дуже хвилюється за тебе.

Повільно, її очі не переставали бігати туди-сюди, вона простягнула свою руку до моєї, в той час, як Хольгрен піднімався позад мене.

Як тільки він зійшов зі сходів, на нас щось напало.

Воно з'явилося нізвідки, прямо посеред кімнати: велетенське, мерзенне, бридке. Його довге, тонке обличчя було нелюдським, так само як два різних ока і роззявлена паща, волосся як довгі, чорні дроти, шкіра кольору гнилого трупа. Воно мало десь два з половиною метри, а то й більше, росту. Було важко сказати, якої воно статі. Якщо воно взагалі мало якусь стать.

-- *Тобі було сказано НЕ РУХАТИСЯ!* – заверещало воно на дівчинку і підняло руку з зазубленими пазурами, щоб вдарити її.

Я встромила кинджал йому в горло. Кинджал разом з рукою пройшов крізь нього. Так, наче тієї істоти там взагалі не було. Або, якщо дивитися з її точки зору, наче мене взагалі не було.

Воно дало ляпаса дівчинці, залишаючи криваві лінії в неї на щоці.

Я вдарила ще раз. З таким самим результатом.

Я відчула, як Хольгрен викликає свої чари. Повернулася, побачила, як він крикнув і звалився на коліна, спершись долонями об підлогу, руки в нього тремтіли. Він вирвав цівку кривавої жовчі. Я відчула, що він припинив чарувати. Він продовжував кашляти, тужитися, блювати.

-- *Хочеш ще? Стань в кут!* – заверещала істота на Хольгрена, тоді жбурнула його поряд з Черісою. Він міцно вдарився об стіну. Черіса закричала.

-- *Тихо!* – заверещала істота їй в обличчя, і вона прикрила рот долонями. Істота все одно дала їй ще одного ляпаса. Приголомшений, Хольгрен потягнувся до неї і притулив до грудей, прикриваючи дівчинку власним тілом.

-- *Обоє сидіть на місці! Обоє не рухайтесь! Обоє будьте ТИХО!* – Істота почала бушувати по кімнаті, смикаючи себе за волосся, вириваючи його цілими пасмами. Те, що падало на підлогу, зникало, наче дим.

-- Що ти в біса таке і як мені тебе прикінчити? – запитала я вголос.

Це велика частка божевілля Телемарха, відповів мені Реготун. А щоб прикінчити його, спробуй викликати силу з тріщини.

Реготун мав рацію. Це я могла. Але таким чином я могла вбити ще й Хольгрена з Черісою. Я не вміла контролювати цю силу настільки, щоб ризикнути. Знаходячись над морем енергії, яку могла викликати однією думкою, я була безпорадною. Від усвідомлення цього мене охопила безсила лють.

Вона закипала в мені, лють, яку я тримала під замком, яку боялася випустити, щоб не знищити світ. Боялася, щоб не стати такою, як мій батько, знищуючи все, до чого можу дотягнутися, бо справжнього об'єкта моєї злості мені не дістати, а навіть не признати. Це було

зовсім інше море, по-своєму таке ж потужне, як весь той хаос у тріщині. Таке ж небезпечне.

Тож я давно її замкнула, цю лють, закопала її глибоко. Останнім часом я навіть забувала, що вона існує. Але я ніколи не вдавала, що вона зникла.

Вона ніколи не зникне.

Кожна секунда проведена в Белларіусі смикала за ланцюги, якими я її обмотала, ланцюги, які могли от-от розірватися. А з майже безмежною енергією похованою в мене під ногами, що чекала, щоб я до неї під'єдналася... хай йому чорт, просилася, щоб я до неї під'єдналася...

Я різко вдихнула і подумки зробила крок назад від прірви.

-- Ось чого ти хочеш, -- сказала я йому. – А раз ти цього хочеш, то присягаю на криву палицю Керфа, від мене ти цього не отримаєш, Реготуне.

Тоді ця частина Телемарха буде катувати твоїх друзів поки вони не помруть, або, приблизно за дві години, Белларіус не припинить своє існування, відповів Ніж.

-- Давай домовимося. Відпусти їх і я зроблю все, що ти хочеш.

Я не контролюю його. На цю мить Аітер теж не контролює. Він їх точно не відпустить. Якщо вони сидітимуть тихо і не будуть рухатися, він їм не буде надто докучати. Зрештою існує тільки один шлях до порятунку, який полягає в тому, щоб відібрати в Аітера енергію, що зберігається в тріщині. Без цього зв'язку він ослабне, хоча й повільно. Вирішувати тобі. Незважаючи ні на що, я продовжу.

-- Ти мене добре знаєш, так?

Дуже добре. Хоча мушу признати, що не знаю, чому ти наполягаєш на тому, щоб називати мене Реготуном.

-- Ти знаєш, що я швидше за все зроблю, до того, як я це зроблю, інколи ще до того, як я вирішу це зробити. Ти знаєш, що я відмовлюся робити і, як на мене натиснути, щоб все одно змусити це зробити.

Я дуже розумний Ніж.

Але ти не вмієш читати думки, подумала я. Навряд чи. І це дає мені шанс.

Його мовчання дало мені всі відповіді, які я могла отримати.

-- Що ж, Реготуне. Зробимо це по-твоєму, -- збрехала я. – Хольгрене, Черісо, тримайтеся. Не рухайтесь, не розмовляйте. Я зараз

повернуся.

Я всунула свій останній ніж Хольгрену в руку і поштовхом відчинила двері.

#

Зал для аудієнцій Телемарха, чи тронний зал, називайте це як хочете, справляв гнітюче враження. Майже такий депресивний, як камера, в якій я сиділа в Хевлокській в'язниці. Підлога не була встелена фекаліями, але це була кам'яна камера без вікон, вкрита цвіллю і заповнена спертим повітрям і більше нічим. Вона була трохи більша за мою камеру, і в Телемарха було крісло у вигляді великої, бридкої кам'яної брили, тоді як в мене не було нічого, але по суті найпотужніший маг на Драконовому морі жив як в'язень. Яким, здається, він і був. Його тюремник висів у нього над головою, вістрям вниз, запевняючи єдине світло в кімнаті. Я повільно підійшла до нього.

-- Мене назвали Телемархом. Знаєш чому? Знаєш, що це означає? – Його голос був старечим, безбарвним і дуже змученим.

Він сидів на великому, бридкому кам'яному кріслі. Трон воно нагадувало тільки своїм розміром. Все інше в ньому було не-величним: воно було дуже великим і страхітливо бридким. Він виглядав як дитина, що сидить у дорослому кріслі. Його мантия була пошарпаною, коротке, біле волосся – скуйовджене, обличчя – дуже бліде, дуже поморщене. Обидва ока спотворені катарактами.

-- То може просвіти мене. – Якщо він хотів побалакати, я була не проти. Це дасть мені шанс наблизитися до нього до того, як запахне смаженим.

-- Бо я неперевершений у вимірюванні речей на відстані.

-- Вибач за чесність, але я геть не вражена.

Він знизав плечима.

-- Ти недооцінюєш таке вміння. Як і більшість, бо вони не розуміють, що я можу виміряти.

-- Гаразд, я на це клюну. Що ти можеш виміряти?

-- Все. Абсолютно все.

-- Мені поаплодувати?

-- Наприклад, ти знаєш, яка в тебе душа, Амро Тетіс? Хочеш, щоб я її для тебе виміряв?

-- Чесно кажучи, ні. Але чомусь мені здається, що ти все одно зробиш це.

-- Ти повинна розуміти, що певні виміри є метафізичними. Отже, давай гляну на тебе.

-- Чесно кажучи, я не розумію, як ти можеш щось побачити з цими катарактами.

-- Зверху шар уламків і шипів. Під ним шар родючої землі, на диво плодovitий і на диво тонкий.

-- Під *ним* розбите скло: зазубрене, гостре і заляпане кров'ю. Цей шар опускається глибоко, о, так.

-- Під ним... о... під ним ти прикувала ланцюгами страхіття, подібних яким я рідко бачив. Я більше ніж здивований, що їхнє завивання ще не звело тебе з розуму.

-- Я давно навчилася, як змусити їх добре поводитися.

-- Справді? Я б залюбки довідався більше.

-- Звісно. Якщо вони поведуться надто голосно, то не отримують десерт. – Тепер я була на відстані двох витягнутих рук від нього. Достатньо близько.

-- Я неперевершений у вимірюванні речей на відстані, не тільки в просторі, а й у часі.

-- На Керфа, я думала, ти вже закінчив.

-- Шістнадцять років тому я побачив небезпеку для себе серед вуличних дітей. Але на такій темпоральній відстані навіть я не міг сказати, хто з вас буде представляти смертельну загрозу.

-- Тому ти наказав провести Чистку.

-- Наказав.

-- І як, допомогло?

-- Це ми ще побачимо.

-- Я дам тобі підказку. Якби ти не затіяв Чистку, я б не стояла зараз тут перед тобою, готова спалити тебе на купку жиру і попелу. Ти дав мені мотив зробити те, чого хотів уникнути, вбивши сотні дітей. Мої вітання.

-- Ну, так. Але готова і здатна – це дві різних речі. Ти ніколи не відбереш від мене контроль над Тріщиною. Спробуєш – і загинеш. – Він зручніше вмовився на троні, маленький, висушений і нещасний. В нього над головою повільно крутився Ніж, тепер мовчазний, його повільно пульсуюче світло – єдине освітлення в порожній кімнаті.

Назовні я почула два приглушених крики. Перший, швидше за все, належав істоті. Другий – точно Хольгрена. Годі гаяти час.

-- Гаразд, -- сказала я. – До діла.

-- Як скажеш.

Я відчула, як він викликає енергію з тріщини. Її кількість була неймовірною: я не могла навіть мріяти, що мені колись вдасться стільки викликати чи контролювати. Якщо від магії Хольгрена в мене з'являвся холодок на потилиці, а від магії Сірого Зуба холодок йшов по спині, то коли Аітер викликав енергію – затремтіло все моє тіло. Я була рада, що підбралася до нього так близько.

Я витягнула крем'яний пістолет Хольгрена, відтягнула курок і вистрілила йому прямісінько в молочне око.

Його голова сіпнулася назад і тріснулася об кам'яну спинку трону. Від опіків від пороху його обличчя почорніло. Тіло обм'якло і він повільно сповз вниз, залишаючи на спинці крісла кривавий слід. Викликана ним енергія розсіялася. Ніж впав з повітря і вбився в його нерухомі груди. Дим від пострілу пістолета стелився по кімнаті.

Ого. Такого я не чекав.

-- Звісно, що ні.

Ти ж не віриш у ефективність вогнепальної зброї.

-- Але я вірю у ефективність Хольгрена – їбати його в сраку – Анградо. Беззастережно. І жодна магія навіть не подряпала б Телемарха, правильно?

Підними мене, Амро.

-- З якого біса мені це робити?

Якщо не піднімеш, тріщина обвалиться і Белларіус загине. Телемарх не міг безконечно утримувати енергію в тріщині. А ти точно не Телемарх, якщо спробуєш, тебе буде знищено.

-- Маєш цілковиту рацію, Реготуне. Добре, що я не збираюся намагатися стримати її, правда?

Тоді що ти маєш намір спробувати?

-- А... Хотів би ти знати.

Що б це не було, ти зазнаєш невдачі. Про все, що ти могла подумати, я вже давно подумав. Я знаю тебе, Амро. Так по справжньому, то я створив тебе.

-- О... правда?

Так. Ти що, думала Аітер вирішив розпочати Чистку з власної волі?

-- Хочеш сказати, це була твоя ідея?

Так. Він навіть не знав, що діяв під моїм впливом.

-- І навіщо ж ти це зробив?

Щоб створити умови, які своєю чергою, створять когось саме такого як ти.

-- Отже, це ти почав війну між Хелструмом і Еламом, щоб заповнити вулиці Белларіуса, назвімо це... сировиною.

Так.

-- Правда? Я це говорила з сарказмом.

Правда. Я це говорю серйозно.

-- А душі мертвих вуличних щурів? Їх теж ти викликав?

Вони вже були тут, проте безсилі. Витік з тріщини дав їм силу. Я вказав їм... шлях. Я не міг дозволити тобі втекти, яким розумним це б не здавалося.

-- Отже, ти спричинив смерть сотень дітей, а тоді використав їхні тіні для подальшого здійснення своїх планів?

Нічого не марнуй і ніколи не будеш в потребі.

-- Ти безсумнівно найгірша особа, яку я зустрічала в своєму житті, і при цьому ти навіть не особа.

Я такий, яким мене створили. Так само як ти.

-- І якою це мене створили?

Досконалим бійцем.

Я посміхнулася. В цю мить мені стало зрозуміло, що мій план спрацює. Шкода тільки, що мене не буде, щоб цим тішитися.

-- Знаєш, я повинна була померти п'ятнадцять років тому, -- сказала я Ножу. – В певному сенсі, кожен день після того, як я втекла на кораблі, був подарунком. Незаслуженим. Я завжди запитувала себе, чому Белларіус був так наполегливо жорстоким до нас, вуличних щурів. Відколи я його покинула, то була в багатьох місцях і бачила жорстокість в різноманітних барвах, але ніколи такої наполегливої, як та, що її виділяло це місто вуличним дітям. Через це я ненавиділа Белларіус, ненавиділа по-справжньому. Просто не могла цього збагнути. Це не мало сенсу. Аж дотепер.

Справді. Коли йшлося про вуличних дітей, я придушував будь-який жаль чи співчуття. Було необхідно, щоб вони... щоб ти, навчилася

покладатися виключно на свої здібності.

-- Навіщо?

Я досконале знаряддя. Мені потрібна рука, яка буде вправно мною орудувати.

-- Брешеш. А принаймні щось не договориюєш.

Може. Не має значення. Або ти піднімеш мене, або ти і місто будете знищені, а я почну ще раз. Я не знаю що таке нетерплячка.

-- Я очікувала, що ти щось таке скажеш. Дякую. Тепер мені буде ще легше зробити те, що необхідно зробити.

Поясни, що ти маєш на увазі, Амро.

-- Ні. Сам скоро побачиш.

Якщо ти мене не піднімеш, то я подбаю, щоб дівчинка в сусідній кімнаті, та, що має ім'я твоєї матері, померла разом з твоїм коханцем.

-- Не дуже собі уявляю, як ти це можеш зробити, але краще не ризикувати, -- відповіла я і витягнула листок, який дав мені Бог Горобців. Кинула його на підлогу.

Почувся потужний, різкий звук, немов розірвалося само повітря і з'явився Бог. Дякувати Керфу, не як дерево, а такий, яким я його бачила, коли з ним розмовляла – величезний, вкритий м'язами і лютий.

Він відправив мені зображення Черіси.

-- Вона в сусідній кімнаті. Разом з моїм другом. Його звати Хольгрэн. Я буду тобі дуже вдячна, якщо ти знищиш істоту, яка їх мучить і забереш їх з цього клятого місця, якомога швидше. Мені потрібно справитися з тріщиною і Ножем.

Він кивнув, поклав руку мені на плече. Стиснув так, що в мене заболіли кістки.

В нього був сумний вигляд.

-- Ти цього не переживеш, так?

Він знизав плечима, показав мені зображення свого дерева. Листя сохло і опадало сотнями.

-- Тоді краще поспіши.

Він показав мені ще одне зображення міста. Будинки топилися як свічки. Люди падало замертво на вулицях без видимих причин. На вулиці Сов раптово з'явилася і все зміла ріка крові. Послання було цілком зрозумілим. Захисна оболонка тріщини з тріском провалювалася.

-- Думаю, мені краще теж поспішити.

Він ще раз міцно стиснув мене. Тоді вийшов з тієї гнітючої кімнати, щоб заопікуватися особою найдорожчою для нього і особою найдорожчою для мене.

Я була задоволена. Настав час.

Десь глибоко в душі, під усім тим розбитим склом, про яке говорив Аітер, я завжди знала, що це місто прикінчить мене. Але мені ніколи не прийшло б до голови, що я зможу забрати з собою творця всіх моїх бід.

Я потягнулася до енергії, до можливості захованої в тріщині, і вона, як завжди, радо відгукнулася.

Що б ти не намагалася зробити, в тебе нічого не вийде, сказав мені Ніж. *Єдиний спосіб врятувати себе і місто, це підняти мене.*

Мене переповнювала енергія. Шкіра аж свербіла від неї. Я почувалася як наповнений по вінця бурдюк вина.

Що я могла? Все що завгодно. Все що завгодно в межах моєї здатності контролювати цю енергію. Все що завгодно в межах моєї фантазії й сили волі. Саме це і є магія, як колись давно пояснював мені Хольгрена. Перетинання сили волі мага і енергії. Ти повинен твердо вірити в зміну, яку намагаєшся нав'язати реальності, й володіти грубою силою, щоб зробити цю зміну незворотною.

Зібравши всю до останнього клаптика свою волю і концентрацію, я припинила існування себе, Ножа і тріщини.

Магія, яку я черпала з тріщини, залишила мене. Наскільки я могла судити, більше нічого не змінилося. Я надалі відчувала десь під собою тріщину, велетенську, безмежну. Ніж надалі стирчав у трупі Телемарха. Кімната, в якій я стояла, не змінилася анітрохи.

Що ти натворила, Амро?

-- Добре питання. – Я підійшла до дверей, що вели в передпокій.

Відчинила.

Передпокою не було, ані істоти, чи Хольгрена, чи Черіси. Не було нічого.

Буквально нічого. Порожнеча, чорніша чорної землі, за винятком хмари вируючого, золотого світла далеко внизу.

Я припустила, що це тріщина.

-- На волохаті яйця Керфа, -- сказала я.

Що ж. Гадаю це добре, що я не відчуваю нетерплячки чи нудьги.

-- Так? І чому це? – Але я не дуже прислухалася до нього. Я вдивлялася в порожнечу.

Ти вирвала нас з часу і простору. Вітаю у вічності.

-- Я застряла з тобою на цілу вічність? Просто чудово. Дідько, я була впевнена, що просто припиню існувати.

Стосовно решти реальності ми таки припинили існувати. Звісно я можу повернути нас. Якщо ти мене піднімеш.

-- Я швидше відкушу собі язика і вдавлюся ним.

На це Ножу було нічого сказати.

В той момент я говорила щиро. Я буквально воліла померти, ніж повернутися до реальності з тією штуковиною в руці. Але що буде через кілька днів? Якщо в цьому місці, в яке я нас закинула, діяв час і його наслідки, то я буду страшно голодна і вмиратиму зі спраги. Я буду у відчаї.

Краще не ризикувати.

Я витягнула золоту марку і шпурнула її в чорноту за дверима. Дивилася як монета летить від мене, світло тріщини відбивається від її поверхні, аж поки вона не зникла з поля мого зору.

Амро. Не роби нічого, що не можна змінити. Добре подумай.

-- Але в цьому весь сенс, -- сказала я, наближаючись до тіла Телемарха. – Зробити щось, що не можна змінити, щоб у мене не було можливості передумати.

Я схопила Аітера за брудну щиколотку і стягнула з трону, старанно уникаючи випадкового контакту з Ножем.

Я навчив тебе не здаватися. А без мене тобі не вижити.

-- Ось в чому твоя головна помилка, -- сказала я, тягнучи до дверей тіло Телемарха і Ніж, встромлений у його груди. – Я – не з тих, що здаються. Якщо я підніму тебе, то мене вже не буде. Я тебе не переживу. Тому ти повинен зникнути.

Тоді давай знайдемо компроміс.

-- Компроміс? З тобою? – В моїй голові промайнув образ. Кістки під напівзігнилим столом. – Ніколи.

Я дотягнула труп до краю дверей і відпустила щиколотки. Переступила через нього, щоб мати змогу виштовхнути його.

Раптово Ніж запульсував сліпучим блакитно-білим світлом і тієї ж миті перетворився в попіл. Труп Аітера відкрив очі, одне досі кривавий, зяючий отвір, але друге тепер сяяло таким самим блакитно-

білим вогнем, що й Ніж. Його кістляві руки смикнулися вгору, схопили мене за жилетку і залізною хваткою потягнули вниз. Падаючи, я вдарила його, але це нічого не змінило. Він вже був мертвий, а Ніж не обходили отримані трупом пошкодження.

Зі швидкістю блискавки він змінив хватку, поклав одну руку мені на потилицю і потягнув мою голову до своєї. Я впиралася з усіх сил, сперлася долонями об підлогу по обидва боки від його голови і напружила руки, але сили були далеко не рівні. Я почула, як рвуться його засохлі м'язи на руці. Мій рот був відкритий, зуби скреготіли від зусилля. Наші обличчя знаходилися в кількох сантиметрах одне від одного. Краплина поту скотилася мені з чола і впала йому на залишки зруйнованого мною правого ока.

Він різко видихнув, блакитно-білий вогонь в його оці зник, вийшов через його засушені губи і залетів мені у відкритий рот. Раптово його труп знов став тільки трупом, він перестав боротися і я впала спиною на кам'яну підлогу, задихаючись від сутності Ножа.

Я втратила свідомість.

І довго, довго не приходила до тями.

Хольгрєн

Мене звуть Хольгрєн Анградо. Я маг, син мага і кривавої відьми. Я злодій, винахідник і вчений. Колись, коли я був молодим і дурним, я продав свою душу демону, щоб отримати силу необхідну для вбивства магістра, в якого був учнем. Він на це заслужив.

Згодом я помер і потрапив у одне з одинадцяти кіл пекла. В третє, якщо вже так хочете знати. Мені нічого сказати про нього, крім факту, що воно дуже, дуже холодне, велетенське і на диво порожнє.

Амра Тетіс врятувала мене від смерті й вічного прокляття. Загалом я відмовився від магії після того, як був змушений використати чари проти неї. Я не сумував за чарами. В будь-якому разі в нашому світі магія зникає.

Окрім тих місць, де з'являється Амра. Тоді магія падає немов дощ на висохлу землю. Признаю, смертельний дощ, але тим не менш.

А тепер вона зникла.

Вона не мертва; якби це було так, я б знав. Я досі можу використовувати магію, а коли йдеться про добробут Амри, я дуже

зацікавлена особа. Я відкрив, що таке трапляється, якщо ти когось кохаш.

Вона не мертва. Але її немає. Вона увійшла через двері у вигляді черепа у внутрішнє святилище Телемарха. Отруєний власним джерелом, я сидів у кутку, брав на себе удари магії та божевілля, захищаючи дитину, що мовчки плакала, і спостерігав, як вона йде, безсилий їй допомогти.

Коли істота наблизилася, я схопив ніж Амри і загнав їй в серце. З огляду на нематеріальну природу істоти, я не очікував, що він їй щось зробить, але ніж задовільно застряг в неї між ребрами. Я посміхнувся.

Вона заверещала і гострими пазурами вирвала мені ліве око. Тоді побила мене до несвідомості.

Минув час. Я приходив до себе, а тоді знов втрачав свідомість. Я почув приглушений постріл пістолета. Минув ще якийсь час.

Коли знов відчинилися двері, я очікував, що вийде Амра, але натомість з'явилася істота зі значною силою і вирвала нас з малою з пастки Телемарха. Він бився з нашим божевільним мучителем, витримуючи удари, які вбили б будь-якого смертного, і зрештою мертвою хваткою схопив його за шию.

Тоді він відірвав голову істоти від тіла і завив.

Тоді сів і гладив волосся дівчинки, поки не помер. Його труп якимось чином перетворився у купу засохлого, коричневого листа, і його розвіяв раптовий подмук вітру від вікна. Дівчинка заплакала сильніше, тепер вже не мовчки, зовсім не мовчки.

Я спробував виламати двері. Неможливо. В розпачі я викликав енергію з власного джерела, хоча коли я пробував це останнього разу, то ледь не загинув.

Джерело вже не було отруєним, але моїх чарів було недостатньо, щоб виламати двері... а принаймні, щоб зробити це швидко. Святилище Телемарха було захищене потужними оберегами.

Невдовзі після того, як нас звільнили, з'явилися хлопець, Кіль, і Філософ, який допомагав Амрі. Я наказав хлопцю відвести дівчинку додому, а сам знов взявся лупити по оберегах, що блокували двері. Філософ, Сірий Зуб, сам важко поранений, також долучився до моїх зусиль. Ми не розмовляли.

Через деякий час хлопець повернувся з лікарем. Сірий Зуб і хлопець тримали мене, поки той оглядав моє око. Він похитав

головою, акуратно вклав тампон і обмотав рану.

Я знов взявся за двері. За якусь мить до мене долучився Сірий Зуб.

Ми затратили кілька годин, щоб відчинити двері. Кіль мовчки спостерігав. Коли нам це нарешті вдалося, за дверима не було нічого, крім порожнього повітря і залишкового запаху потужних чарів. Ні Амри, ні Телемарха, ні Ножа.

-- Тріщина теж зникла кілька годин тому, -- сказав Сірий Зуб. Це були його перші слова відколи ми зустрілися.

Амра зникла. Зникла. Але не загинула.

Де б вона не була, я знайду і поверну її.

Нехай всі мертві боги змилосердяться над тим, що стане мені на шляху, бо я не знатиму жалю.

The Thief Who Knocked On Sorrow's Gate

Michael McClung

Переклад з англійської -- полігНОТ

<https://www.facebook.com/pg/PoligNOT>

Заходьте на мою сторінку на Facebook і підпишіться, щоб довідуватися про нові переклади.

телеграм канал ПОЛІГНОТ -- <https://t.me/POLIGNOT>

Почитайте мої інші переклади:

Злодійка, яка смикнула лихо за косички -- Майкл МакКланг

Злодійка, яка плюнула Фортуні в добре око -- Майкл МакКланг

Чорний Загін -- Глен Кук

Вовчий легіон -- Адам Пшехшта

Демони Ленінграда -- Адам Пшехшта

Аквітанія -- Ева Гарсія Саенз де Уртурі

Жінка з туману -- Карлос Руїс Сафон

Аліса, на світанку -- Карлос Руїс Сафон

Гауді на Мангеттені -- Карлос Руїс Сафон

Вогняна троянда -- Карлос Руїс Сафон

Spanienkreuz (Іспанський хрест) -- Анджей Сапковський

2586 кроків -- Анджей Піліп'юк

Вечірні дзвони -- Анджей Піліп'юк
Смертонавти -- Тед Косматка
Спляча красуня -- Рафал Земкевич
Альфонс -- Мирослав Жамбох
Бажання -- Анна Бжезінська
Прекрасний негідник -- Джо Аберкромбі
Смерть кентавра -- Ден Сіммонс
Блакитні очі -- Артуро Перес-Реверте